

345

שְׁרִיב אָזָר

פרשת

תָּרוּ

תשפ"ד

תזכור

שיעורים

- שיעור שגמסר ביום חמישי פרשת בשלח - ט"ו בשבט - במעמד כבוד
 3 התורה - חלקת העודות לבחורי ישיבת "ברסלב חקמה ודעת"
 22 שיעור שגמסר ביום שני בשלח יב שבט לאנ"ש מרמת גן
 41 שיעור שגמסר לאחר תפלת ערבית אור ליום שני ליל י"ב שבט
 41 שיעור שגמסר לאחר תפלת ערבית אור ליום שלישי ליל י"ג שבט
 42 שיעור שגמסר לאחר תפלת ערבית אור ליום חמישי ליל ט"ז בשבט
 44 שיעור שגמסר לאחר תפלת ערבית אור ליום ששי ליל ט"ז שבט
 45 שיעור שגמסר לילדי כהה ו' בתלמוד תורה 'נחמת ציון' יום חמישי בשלח
- שיעורי שב"ק פרשת בשלח**
- 47 שיעור שגמסר אחרי תפילת שחרית דשבת קודש
 49 בקדושה רבה
 50 תפילת מנחה בין גברא לגברא
 50 חשבון הריבית שנתן ה' לים
- ◆◆◆
- 51 **והתקדשתם:** להביא ילד קדוש - התנאי שזה יהיה בלי תאוה
 52 **הפרשה:** מה שייכות יתרו להתחתן עם עמרם?
- ◆◆◆

בשער: מורינו הרב
 השבוע כבר מצוה לינו
 בן לבנו ר' נחמן גולדבלום
 בן חדב"ג הר' יהודה
 גלודבלום

נכתב ונערך
 על ידי

שעל ידי

השערים נפתחים

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שבבי אור" עם
 השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
 הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

9. בית שמש	1. ירושלים
10. דימונה	2. בת ים
11. אשקלון	3. נתיבות
12. טבריה	4. רעננה
13. אור יהודה	5. באר שבע
14. חריש	6. פתח תקוה
15. בני ברק	7. אשדוד
16. אופקים	8. ביתר

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

עכשיו זה אפשרי

תמיד חלמות

לגמור את הש"ס
 לגמור את הרמב"ם
 לגמור נ"ך

מהשבוע יצא
 לאור חוברת עם
 כ-200 עמודים
 הכולל

שיעור טמוריני הרב
 (שבבי אור)
 8 דף גמרא יומי
 5 פרקים רמב"ם יומי
 פרשה
 2 פרקים נ"ך ליום
 זוהר הקדוש
 קצות החושן

התמונות באדיבות:
 ר' יעקב צוקר
 קרן הצדיק
 שובו בניס אינטרנשנאל

*9148
 הקו של ברסלב

הקו המיוחד ביותר
 להתחדשות והתרגנות שלא היו מעולם

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם חֲמוּשֵׁי פְרֻשֵׁת בְּשַׁלַּח - ט"ו בְּשַׁבָּט - בְּמַעֲמַד כְּבוֹד הַתּוֹרָה - חֲלֻקַּת תְּעוּדוֹת לְבַחֲזוּרֵי יִשְׂרָאֵל "בְּרַסְלָב חֲכָמָה וְדַעַת" בְּאוּלְמֵי 'סַפֵּת דְּדוּד'

מִי זֶה הָעֵלֶם, אֲנִי לֹא מְכִיר אוֹתוֹ.
הוּא שׁוֹאֵל אֵיךְ הוּא [שְׁאוּל] לֹא
מְכִיר אוֹתוֹ, [הֵרִי] כְּתוּב "וַיִּאָּהֲבֵהוּ
מְאֹד" (שָׁם ט"ז כ"א), פֶּרֶק קוּדֵם כְּתוּב
שְׁדוּד הִיָּה מְגֻנָּן כְּבָר חֲצִי שְׁנָה
בְּכִנּוּר [לפְנֵי שְׁאוּל], כִּי הוּא זָכָה לְנִגְן
בְּכִנּוּר חֲצִי שְׁנָה.

הַרְבֵּה אוֹמֵר "שְׁאוּ זְמֶרָה וְתִנּוּ תַּף"
(לִיקוּ"מ תּוֹרָה ל"א) רַק אִם אָדָם לוֹמֵד
גְּמָרָא עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שְׁעוֹת, הוּא
יְכוּל לְנִגְן בְּכִנּוּר, אִם לֹא הוּא לֹא
יְכוּל לְנִגְן בְּכִנּוּר. "שְׁאוּ זְמֶרָה" אִם
הוּא נוֹשֵׂא אֶת הַתּוֹרָה - עוֹל תּוֹרָה,
כְּדֵי לְנִגְן הוּא צָרִיךְ עַל תּוֹרָה, לֹא
לְהוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ מִהַגְּמָרָא
עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שְׁעוֹת. בְּגִיל שְׁלוֹשׁ
עֲשָׂרֵה הוּא נִכְנָס לִישִׁיבָה, הוּא
מְסִים בְּגִיל מְאֶה עֲשָׂרִים. הוּא לֹא
מוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ, גּוֹמֵר אַרְבַּע

הַגְּמָרָא אוֹמֵר: יֵשִׁי שְׁמַת בְּלֹא
חֻטָּא, שְׁנִפִּיק בְּאוּכְלוּסָא. כְּתוּב
בִּיבְמוֹת דְּף ע"ו עֲמוּד ב', שְׁבֹא
בְּאוּכְלוּסָא וְנִפִּיק בְּאוּכְלוּסָא.

עֲכָשׁוּ הַגְּמָרָא שׁוֹאֵלֹת - "בֶּן מִי זֶה
הָעֵלֶם" (שְׁמוּאֵל א' י"ז נ"ו), שְׁאוּל הִמְלִיךְ
שׁוֹאֵל אֶת אַבְנֵר [עַל דוּד] אֶתְּהָ יוֹדֵעַ
בֶּן מִי זֶה הָעֵלֶם? כִּי הוּא [שְׁאוּל]
הִתְחַרְט עַל הַשְּׂדוּף [שֶׁל הַבְּטַחַת בְּתוֹ
לְדוּד], הוּא הִבְטִיחַ אֶתְּהָ תְּכָה אֶת
גְּלִית, יִקְבַּל אֶת בַּת הַמֶּלֶךְ לְאִשָּׁה,
"וְאֵת בְּתוֹ יִתֵּן לוֹ וְאֵת בֵּית אָבִיו
יַעֲשֶׂה חֲפָשִׁי בְּיִשְׂרָאֵל" (שְׁמוּאֵל א' י"ז
כ"ה). פְּתָאוּם הוּא רוֹאֵה שְׁזָה רוּעָה
צָאן, הוּא חָשַׁב שְׁזָה יִהְיֶה שׁוֹר
גְּדוּל, אוּ בֶן שָׁל שׁוֹר, אוּלִי אִיזָה
מְלִיךְ מְאוּמוֹת הָעוֹלָם. פְּתָאוּם הוּא
רוֹאֵה שְׁזָה הָרוּעָה צָאן שָׁלוּ, הוּא
קִבַּל חֲרָדָה. אִז כְּתוּב הוּא שְׁאֵל בֶּן

שעור שנמסר ביום חמישי פרשת בשלח – ט"ו בשבט – במעמד כבוד התורה – חלקת תעודות לבחורי ישיבת "ברסלב חכמה ודעת" באולמי 'סבת דוד'

חלקי שלחן ערוך, ארבע עשרה פרכים ברמב"ם, ארבעה טורים, כל הבית יוסף כל הב"ח.

כתוב בהיכל הברכה, מהקמארנער - צריך לדעת בית יוסף כמו שהוא אומר תהלים. צריך לדעת זה הסיכום של כל הראשונים והאחרונים, שהיו עד לפני ארבע מאות שנה. הבית יוסף נפטר לפני ארבע מאות חמשים שנה, ב"ש"ה, היום זה כבר יהיה עוד שנה פ"ה, זה בדיוק ארבע מאות חמשים שנה. אז לפני ארבע מאות חמשים שנה, הוא סכם את כל הראשונים והאחרונים.

כמו שאומר השפת אמת על נארא שאדם צריך - "הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה" (שמות ו' י"ב) אז מה הקל וחמר? בני ישראל [לא שמעו למשה] "מקצו רוח ומעבדה קשה" (שם ט') פרעה יושב על כסא המלכות, למה שהוא לא ישמע? עכשו הולכים לתת לו עשר מכות [ומדוע אמר פרעה שפרעה לא ישמע לו?].

וה' אומר למשה שחם ושלום שלא

כיהיה ספר שהוא לא מכיר אותו. כמו אדם שמתפאר שהוא היה בכל הארצות, בכל המדינות, פכה אדם יבוא לשמים, ישאלו אותו למדת ספר זה, למדת ספר זה. שפת אמת, דגל מחנה אפרים.

כיהיה ספר שהוא לא מכיר אותו. כמו אדם שמתפאר שהוא היה בכל הארצות, בכל המדינות, פכה אדם יבוא לשמים, ישאלו אותו למדת ספר זה, למדת ספר זה. שפת אמת, דגל מחנה אפרים.

כיהיה ספר שהוא לא מכיר אותו. כמו אדם שמתפאר שהוא היה בכל הארצות, בכל המדינות, פכה אדם יבוא לשמים, ישאלו אותו למדת ספר זה, למדת ספר זה. שפת אמת, דגל מחנה אפרים.

לְדוֹ מִפְּגָר, יֶלֶד דֵּי־סִלְקֻטִי, הוּא רַק הָיָה יָכוֹל לְרַחֵץ בְּדָם שֶׁל תֵּינּוּקוֹת מֵאָה חֲמִשִּׁים תֵּינּוּקוֹת בְּבִקְרָה, מֵאָה חֲמִשִּׁים תֵּינּוּקוֹת בְּעָרֵב, אָסוּר לְהַגִּיד לוֹ שׁוֹם מִלָּה, אָסוּר לְהַגִּיד לוֹ זֶה כָּלֵב.

כִּי הָיָה וְכוּחַ בֵּין וְשִׁתִּי לְאַחֲשׁוּרוֹשׁ, כַּמָּה פְּסִיעוֹת עָשָׂה נְבוּכַדְנֶצַּר. לְפִי הַגְּמָרָא בְּסִנְהֶדְרִין צ"ה עֲמוּד א' אֵז הוּא עָשָׂה אַרְבַּע פְּסִיעוֹת, לְפִי הֵילְקוּט שְׁמַעוֹנִי הוּא רַק עָשָׂה שְׁלוֹשׁ פְּסִיעוֹת. אֵז אִם הוּא עָשָׂה שְׁלוֹשׁ פְּסִיעוֹת אֵז זֶה נִגְמַר הַמְּלָכוֹת בְּבִלְשַׁאצַּר, שֶׁהוּא הָיָה נֶכֶד. אָבֵל אִם הוּא עָשָׂה אַרְבַּע פְּסִיעוֹת, אֵז הַמְּלָכוֹת תִּגְמַר בְּוִשְׁתִּי. יֵצֵא שׁוֹה שְׁוִשְׁתִּי מוֹשְׁלַת עַל מֵאָה עֶשְׂרִים וְשֶׁבַע מְדִינוֹת, זֶה הַכֹּל בְּזָכוֹת אַרְבַּע פְּסִיעוֹת שֶׁעָשָׂה נְבוּכַדְנֶצַּר, לְהַחְזִיר אֶת הַשְּׁלִיחַ שֶׁל בְּלֶאֱדָן בֶּן בְּלֶאֱדָן.

כִּי בְּלֶאֱדָן בֶּן בְּלֶאֱדָן הוּא קָבַל פְּרָצוּף שֶׁל כָּלֵב, [בלאדן פִּירוּשׁוֹ כְּלָב], כִּי אַחֲרָי שֶׁהוּא מֵנַע אֶת בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵז הוּא קָבַל פְּרָצוּף שֶׁל כָּלֵב. וְאֵז בְּלֶאֱדָן בֶּן בְּלֶאֱדָן, זֶה כָּלֵב בֶּן כָּלֵב. אֵז הֵבֵן אָמַר תִּקְרָאוּ לִי גַם כָּלֵב, כְּמוֹ שְׁאָבִי נִהְיָה כָּלֵב גַּם אֲנִי רוֹצֵה לְהִיּוֹת כָּלֵב. אֵז בְּלֶאֱדָן בֶּן בְּלֶאֱדָן, רָאָה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ הוֹלֶכֶת אַחֲרָה.

תְּבַזָּה אוֹתוֹ] – אֵת פְּרַעָה, אִפְּלוֹ שֶׁהוּא כִּזָּה רִשְׁעָן, הוּא הִתְרַחֵץ בְּדָם שֶׁל תֵּינּוּקוֹת מֵאָה חֲמִשִּׁים תֵּינּוּקוֹת בְּבִקְרָה, מֵאָה חֲמִשִּׁים תֵּינּוּקוֹת בְּעָרֵב, אָסוּר לְהַגִּיד לוֹ שׁוֹם מִלָּה, אָסוּר לְהַגִּיד לוֹ זֶה כָּלֵב.

כִּי בְּרָגַע שֶׁאַסְתֵּר אָמְרָה "הִצִּילָה מִחֲרַב נִפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדִיתִי" (תְּהִלִּים כ"ב כ"א) אִפְּלוֹ אָמְרָה אֶת זֶה בֵּינָה לְבֵין עֲצָמָה, שֶׁהִגִּיעָה לְבֵית הַצְּלָמִים. אֵז אוֹמֵר הַמְּהַרְשִׁ"ם שֶׁהַתְּכֵנִית הָיְתָה שֶׁהֵמֵן יְדַקֵּר אֶת אַחֲשׁוּרוֹשׁ וְאַחֲשׁוּרוֹשׁ יְדַקֵּר אֶת הֵמֵן. בְּחַג הַמוֹלָד שֶׁכֵּלֵם מִשְׁתַּכְּרִים אֶחָד דוֹקֵר אֶת הַשְּׁנִי לְמוֹת, אֵז הָיָה צְרִיף שֶׁאַחֲשׁוּרוֹשׁ יְדַקֵּר אֶת הֵמֵן, לֹא הָיוּ צְרִיכִים לְחַכּוֹת לְתַלּוֹת אוֹתוֹ, בְּשַׁעַת הַמִּשְׁתָּה אֵז זֶה דֶּרֶךְ הַגּוֹיִים שֶׁאֶחָד דוֹקֵר אֶת הַשְּׁנִי לְמוֹת [זֶה שֶׁאַסְתֵּר קָרָאָה לוֹ "כָּלֵב" הַמְּתִיקָה מֵעָלְיוֹ אֶת הַדִּין מוֹת].

כְּמוֹ בְּלְשַׁאצַּר שֶׁהוּא שְׁתָּה "אַלְפָּא חֲמָרָא" (דְּנִיאל ה' ב') וּמִיַּד תָּלוּ אוֹתוֹ. כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר הַחֲתָם סוֹפֵר בְּפִירוּשֵׁי אַגְדוֹת; שֶׁהָיָה וְכוּחַ בֵּין אַחֲשׁוּרוֹשׁ לְוִשְׁתִּי. כִּי אַחֲשׁוּרוֹשׁ הָיָה רוֹחֵץ הַסּוֹסִים, כְּתוּב בְּמִגִּילָה, הָיָה רוֹחֵץ הַסּוֹסִים שֶׁל בְּלְשַׁאצַּר זֶה הָיָה הַתְּפָקִיד לוֹ, הוּא הָיָה אֲנֵאֶלְפָּבִית,

שעור שנמסר ביום חמישי פרשת בשלח – ט"ו בשבט – במעמד כבוד התורה – חלקת תעודות לבחורי
ישיבת "ברסלב חכמה ודעת" באולמי 'סבת דוד'

בעֵלָה שֶׁל הַמֶּלֶכָה. זֶה הַשְּׁאֵלָה אִם
הַמֶּלֶכָה נִקְרָאת אֶשֶׁת הַמֶּלֶךְ או
נִקְרָא מֶלֶכָה. אוֹתוֹ דְּבַר הַמֶּלֶךְ, אִם
הוּא נִקְרָא בְעֵלָה שֶׁל הַמֶּלֶכָה, או
נִקְרָא מֶלֶךְ.

לְכֵן כְּתוּב פַּעַם "וְשֵׁתִי הַמֶּלֶכָה"
(אֶסְתֵּר א' י"א) כְּתוּב הוּא קָרָא לְוִשְׁתִּי,
כְּשֶׁאֲחַשְׁרוּשׁ קוֹרָא לְוִשְׁתִּי, הוּא
קוֹרָא לְ"וִשְׁתִּי הַמֶּלֶכָה" אֶת וְשֵׁתִי,
אֶת נְשׂוּאָה לְמֶלֶךְ, לְכֵן אֶת נִקְרָאת
מֶלֶכָה, אֲבָל בְּעֵצָם אֶת וְשֵׁתִי. אֲבָל
וְשֵׁתִי אִמְרָה; "וַתִּמְאַן הַמֶּלֶכָה
וְשֵׁתִי" (שִׁם ב') תִּסְלַח לִי אֲנִי הַמֶּלֶכָה
פֹּה, אֶתָּה רַק בְּעֵלָה שֶׁל הַמֶּלֶכָה,
אֲנִי יִרְשָׁתִי אֶת הַמְּלוּכָה, אֲנִי בֵּת
מְלָכִים, אֲנִי דוֹר רְבִיעִי לְנִבְכַדְנֶצַּר,
דוֹר שְׁלִישִׁי לְאֵוִיל מְרֹדֶךְ, אֲנִי הַבֵּת
שֶׁל בְּלִשְׁאֲצַר, שְׂיִכַל לְשִׁתוֹת

כִּי כָל מִי שְׁלוּמָד גְּמָרָא, יוּכַל לְהִזִּיז
אֶת הַשְּׂמֵשׁ. שְׂמוּנִים תְּלִמִּידִים הָיוּ
לְהֵלֵל, שְׁלוּשִׁים כְּמִשָּׁה רַבִּינוּ,
שְׁלוּשִׁים יְכוּלִים לְהִזִּיז אֶת הַשְּׂמֵשׁ
וְהִירַח, כְּמוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון.

לְכֵן עֲכָשׂוּ יִהְיֶה פּוֹרִים, עוֹד
תְּדוּשִׁים יִהְיֶה פּוֹרִים, הַיּוֹם זֶה ט"ו
[שבט], אַז בְּט"ו יִהְיֶה פּוֹרִים
בִּירוּשָׁלַיִם, עוֹד שְׁשִׁים יוֹם.
וּבְפוֹרִים שְׁזֶה עוֹד שְׁשִׁים יוֹם, אַז
אֲחַשְׁרוּשׁ הָיָה לוֹ וְכוּחַ עִם וְשֵׁתִי,
בְּזִכּוֹת מִי הַמְּלָכוֹת עַל מֵאָה עֶשְׂרִים
וְשִׁבְעַת מְדִינוֹת. אֲחַשְׁרוּשׁ אָמַר; זֶה
אֲנִי כְּבִשְׁתִּי אוֹתָם, כְּבִשְׁתִּי
בְּהִתְחַלָּה שְׁבַע, אַחֲרָי זֶה עֶשְׂרִים,
אַחֲרָי זֶה מֵאָה. וְשֵׁתִי אוֹמְרָת לֵא,
זֶה הַזְּכוֹת שְׁלִי, אֲנִי בֵּת מְלָכִים,
אֶתָּה רַק רוּחֵץ סוּסִים, אֶתָּה נִקְרָא

"אלפא חמרא".

ואז הוא [- בלשאיצר] ראה את היד
 הכותבת, פתאום הוא ראה יד
 כותבת על הקיר, "מנה מנה תקל
 ופרסין" (בניאל ה' כ"ה) ואף אחד לא
 ידע לקרא את הכתב הזה. אפילו
 היהודים שהיו שם לא ידעו לכתב
 [ולקרא כתב זה], כי זה כתב הלוחות.
 כתב הלוחות לא השתמשו בבית
 ראשון, כי מי שהיה משתמש
 בכזה כתב היה נשרף על המקום.
 כמו שהגמרא מביאה בחגיגה
 ששני תינוקות למדו חשמל, שני
 ספורים ביחזקאל - מעשה
 מרפכה, ונשרפו, כשהגיעו לפסוק
 של החשמל יצא אש מהמילה
 "חשמל" ושרפה אותם.

שאדם לומד תורה הוא צריך
 להיות מקף באש, כמו יהונתן בן
 עזיאל שהיה מקף באש "כל עוף
 הפורח מעליו היה נשרף". כתוב
 שדבורה אשת לפידות שהיתה
 מתנבאת היתה מקפת בלפיד אש,
 לכן קראו לה "לפידות". שאדם
 לומד גמרא וכל מעיניו בגמרא, אז
 הוא מקף באש, חיב להיות מקף
 באש, מקף באש!.

אז דבורה היתה מקפת באש,
 יהונתן בן עזיאל היה מקף באש.
 ורבי זירא נכנס כל שלושים יום

לאש, כתוב בבבא מציעא פ"ה
 עמוד א' שכל שלושים יום הוא
 נכנס לאש. אז אומר אוצר
 המדרשים שכל אלה שנכנסו לאש
 נולדו ממלאכים, היו ילודי אשה,
 אבל האשה נפקדה ממלאך. כמו
 רבי ישמעאל בן אלישע שעלה
 לשמים ושמע מאחורי הפרגוד
 "כי בזאת אתם נדרשים" (אלה אזכרה).

כי מה שאנחנו אומרים "אל נקמות
 ה' אל נקמות הופיע" (תהלים צ"ד א'),
 כל מה שאנחנו חיים, זה בזכות
 עשרה הרוגי מלכות, בזכות רבי
 עקיבא שפרקו אותו במסרקות של
 ברזל. לפעמים לאדם זה קשה
 ללמד, אבל צריך לחשב שסורקים
 את בשרו במסרקות של ברזל. אז
 אנחנו עכשו חיים בזכות עשרה
 הרוגי מלכות, כבר אלפים שנה
 מהרוגי מלכות. ואנחנו חיים
 בזכותם, בזכות רבי עקיבא, שעל
 זה אמר רבי אליעזר "ענשה גדול".

עכשו הרב [ר' ברוך וידיסלבסקי שדרש
 לפני משא קדשו של מורנו הרב שליט"א]
 הזכיר מקודם את הענין של רבי
 אליעזר, שאמר רק החסרתם ממני
 כמכחול בשפופרת. לכן רבי
 אליעזר אמר לרבי עקיבא ענשה
 גדול מכלן, אתה הפסדת כמה
 שעורים.

הוֹלֵךְ בְּצוּרָה שְׁכָמִי שְׁכַפְּאוֹ שָׂד, אוֹ
שֶׁהוּא רֶץ, הוּא רֶץ כָּל עוֹד נִפְשׁוֹ
בוֹ, חָבַל עַל כָּל שְׁנֵיה שֶׁתִּפְסִיד אֶת
הַגְּמָרָא הַקְּדוּשָׁה!, הוּא לֹא הוֹלֵךְ
לִישׁוֹן, רַק עִם הַגְּמָרָא בְּיַד. הוּא לֹא
מוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ מִהַגְּמָרָא לְשְׁנֵיה
אֲחַת. אוֹ אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגְּדוֹל
אֲתָם לֹא הִחְסַרְתֶּם מִמֶּנִּי רַק
כְּמַכְחוּל בְּשִׁפּוּפְרַת, וְלִכֵּן אֲתָם
צְרִיכִים לְעֵבֶר מְסָרְקוֹת שֶׁל בְּרִזָּל,
אֲתָם תִּהְיוּ עֲשָׂרָה הַרוּגֵי מַלְכוּת.

וְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בֶּן אֱלִישֶׁע הַכֹּהֵן
הַגְּדוֹל הוּא עָלָה לְשָׁמַיִם, וְאָמְרוּ לוֹ
"בְּזֹאת אֲתָם נִדְרָשִׁים" אֲתָם חֲזִיבִים
[לְהַסִּיף לְגִזְרָה].

כִּי הַגְּמָרָא אוֹמְרַת בְּסוּף מְסַכַּת
כְּלָהּ, שְׂרַבִּי חֲנִינָא בֶּן תְּרַדְיוֹן

אִם אָדָם מִפְּסִיד שְׁעוֹר מֵהָרַב אוֹ כָּל
שְׁעוֹר שֶׁהוּא מִפְּסִיד אוֹ זֶה נִצַּח
נִצָּחִים! הוּא חֲזִיב מְסָרְקוֹת שֶׁל
בְּרִזָּל!. אוֹ לִכֵּן רַבִּי עֶקִיבָא הִיָּה
צְרִיף מְסָרְקוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, כִּי הוּא
הִפְסִיד כְּמָה שְׁעוֹרִים, כָּל שְׁעוֹר
שֶׁמִּפְּסִידִים אָדָם צְרִיף אַחֲרֵי זֶה
לְעֵבֶר מְסָרְקוֹת שֶׁל בְּרִזָּל.

וְלֹא הִחְסַרְתֶּם מִמֶּנִּי כְּמַכְחוּל
בְּשִׁפּוּפְרַת, כְּמוֹ שְׁאָמַר הָרַב מִקְדָּם
שְׁכָלָב הַמְּלַקֵּק מֵהֵימָּן זֶה שֶׁהוּא
מִתְנַפֵּל עַל הַיָּם, הוּא רוֹאֶה אָגַם
מִיָּם – מִיָּם מִתּוֹקִים הוּא מִתְנַפֵּל –
צְרִיכִים לְהִתְנַפֵּל עַל הַגְּמָרָא, אָדָם
חֲזִיב לְרוּץ לְגְמָרָא!. הַגְּמָרָא
בְּבְרָכוֹת דָּף ו' עֲמוּד ב'; שֶׁשְׁכָּר
שֶׁל הַפְּרָקָא זֶה רַהֲטָא – שְׂרַצִּים
לְשְׁעוֹר. שְׂאִיף אָדָם הוֹלֵךְ לְשְׁעוֹר,

❁ מֵרֵאשִׁית מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

מֵיתָה וְחַיִּים לְעֲצֻמָּן לְמָה עוֹל מַלְכוּת
עֲלֵיהֶן א"ל קוֹם לָךְ וְכֹל מָה שְׁמַלְכוּת רּוֹצָה
לְעֲשׂוֹת בִּי יַעֲשֵׂה אָמַר לוֹ רִיקָה הַסְכִּימָה
עֲלֵי גִזְרָה מִן הַשָּׁמַיִם וְאִם אֵין אֲתָה הוֹרַגְנִי
הַרְבֵּה הוֹרַגִים יֵשׁ לְמִקוֹם הַרְבֵּה דּוֹבִים
וְנִמְרִים וְאֲרִיּוֹת וְזֹאבִים וְהַרְבֵּה נַחְשִׁים
וְעַקְרָבִים שִׁיפָּגְעוּ בִּי אִלֵּא סוּף שֶׁהַמִּקוֹם
עֵתִיד לִפְרַע דְּמִי מִיֶּדְךָ וִידַע קַסְטִינֵר שֶׁכֵּךְ
הִיא הַמְדָּה מִיֶּד עֲמוֹד וְנִפְּל עַל פְּנֵיו וְכִיּוֹן
אֲבַד וְהַשְּׁמִיעַ קוֹלוֹ מִן הָאֵשׁ וְאָמַר בְּאִשֶׁר
תְּמוֹתֵי אֲמוֹת וְשֵׁם אֲקַבֵּר בְּאִשֶׁר תַּחֲיָה
אֲחִיָּה מִיֶּד יִצְתָה בְּתִ קוֹל וְאָמְרָה רַבִּי חֲנִינָא
בֶּן תְּרַדְיוֹן וְקַסְטִינֵרוֹ מִזּוֹמְנִין לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבֵּא.

¹ מסכת כלה פרק א'

אָמְרוּ עֲלָיו עַל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן תְּרַדְיוֹן שֶׁפָּעַם
אֲחַת נִתְחַלְפוּ לוֹ מַעוֹת פּוֹרִים בְּמַעוֹת שֶׁל
צְדָקָה וְהִיָּה יוֹשֵׁב וְתַמְיָה וְאָמַר אוֹי לִי שְׁמָא
נִתְחַיִּיבְתִּי מֵיתָה לְשָׁמַיִם עַד שֶׁהִיָּה יוֹשֵׁב
וְתַמְיָה בֵּא קַסְטִינֵר א"ל רַבִּי גִזְרוּ עֲלֵיךְ
לְכוּרְכֵךְ וְלְשׁוּרְפֵךְ בְּתוֹרְתֵךְ וְלִישְׂרָאֵל עִמָּךְ
וְעַמּוּד וְכֹרְכוּהוּ בְּתוֹרַתוֹ וְהַקִּיפוּהוּ חֲבִילֵי
זְמוּרוֹת וְהַצִּיץ בּוֹ הָאוֹר וְהִיָּה אוֹר מִצְטַנֵּן
וּמִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ עֲמוֹד קַסְטִינֵר בְּבַהֲלָה א"ל
רַבִּי אֲתָה הוּא שְׂגָזְרוּ לְשׁוּרְפֵךְ א"ל הֵן א"ל
וְלָמָּה הָאוֹר מִכְבָּה א"ל נִשְׁבַּעְתִּיו בְּשֵׁם קוֹנֵי
שְׁלֵא יִגַּע בִּי עַד שְׂאֲדַע אִם גִּזְרוּ עֲלַי מִן
הַשָּׁמַיִם הַמֵּתָן לִי שְׁעָה אֲחַת וְאוֹדִיעֵךְ הִיָּה
קַסְטִינֵר יוֹשֵׁב וְתַמְיָה אָמַר הֲלָלוּ שְׂגוֹזְרִין

קְדוּשׁ ה', אִז הֵם מְכַפְּרִים עַל עִם יִשְׂרָאֵל, הֵם שְׂזוּכִים בְּאַמַּת, כָּל יוֹם אֲנַחְנוּ רוֹאִים נְהַרְגִים עוֹד יְהוּדִים עַל קְדוּשׁ ה', עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּיוֹם שְׁנִי. אִז "עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹקִים זוֹלָתְךָ" (יִשְׁעִיהוּס' ד' ג'). הַגְּמָרָא אוֹמְרַת שְׁמִי שְׁנַהֲרַג עַל קְדוּשׁ ה', אִז אֵי אֶפְשָׁר – שׁוּם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם לֹא יְכוּלָּה לְעַמֵּד בְּמַחְצָתָם! כְּמוֹ הַרוּגֵי לוֹד. אִז עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ רוֹאִים כָּל יוֹם נְהַרְגִים יְהוּדִים עַל קְדוּשׁ ה' וְזֶה שׁוּם בְּרִיָּה לֹא עוֹמְדַת בְּמַחְצָתָם "עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹקִים זוֹלָתְךָ".

אִז רַבֵּי חֲנִינָא בֶּן תְּרַדְיוֹן בְּשַׁעָּה שְׁשָׂרְפוּ אוֹתוֹ, הוּא אָמַר לְקַסְטִינָר תְּמַתִּין שַׁעָּה אֲנִי יִשְׂאֵל רְשׁוּת, אֲנִי יְבַקֵּשׁ רְשׁוּת מֵה', אִם ה' יִסְכֵּים אִז תּוֹכַל לְשַׂרְף אוֹתִי. אִז אַחֲרֵי שַׁעָּה שְׁלָמָה שֶׁהוּא נָתַן לוֹ לְהַתְּבוּדַד וְהוּא עָלָה לְשָׁמַיִם – כִּי אָדָם לוֹמֵד גְּמָרָא הוּא יְכוּל לְעֵלוֹת לְשָׁמַיִם – וְהוּא שְׂאֵל אִם בְּשָׁמַיִם רוֹצִים [שְׁיַהֲרֵגוּ הוּא וְחֻבְרַיִו, עֵנּוּ לוֹ:] כֵּן, כִּי צְרִיף לְכַפֵּר עַל עִם יִשְׂרָאֵל. עֲכָשׁוּ עִם יִשְׂרָאֵל יֵרַד כְּכֹר לְחַמְשִׁים שְׁעָרֵי טְמָאָה, אִז צְרִיכִים כְּאֵלָּה קְרַבְנוֹת בְּכָל יוֹם, קְרַבְנוֹת חֲדָשִׁים שְׂזָה עֲשָׂרָה הַרוּגֵי מְלַכּוֹת.

כָּל [אֵלּוּ] שְׁנַהֲרַגִים כָּל יוֹם עַל קְדוּשׁ

שְׁשָׁמוּ אוֹתוֹ בְּתוֹף הָאֵשׁ בְּתוֹף הַמְּדוּרָה אִז הָאֵשׁ לֹא שָׂרְפָה אוֹתוֹ, שְׂפָכוּ עוֹד בְּנִזִּין עוֹד בְּנִזִּין עוֹד בְּנִזִּין, הָאֵשׁ לֹא שׁוֹרְפַת אוֹתוֹ. אִז שׁוֹאֵל אוֹתוֹ הַתְּלִין – הַקַּסְטִינָר – תְּגִיד לִי מָה קוֹרָה? אֲנִי שְׂפַכְתִּי כָּל כֶּף הַרְבֵּה בְּנִזִּין, חֲבִית שֶׁל בְּנִזִּין שְׂפַכְתִּי, אֵתָּה לֹא נִדְלַק, זֶה לֹא נִדְלַק, זֶה לֹא נִתְפַּס. אָדָם לוֹמֵד גְּמָרָא, אֶפְשָׁר לְהֵשִׁים אוֹתוֹ בְּתוֹף הָאֵשׁ הוּא לֹא יִשְׂרָף.

רַבֵּי חֲנִינָא בֶּן תְּרַדְיוֹן אוֹמֵר לוֹ: שְׂאֵלְתָּ אוֹתִי רְשׁוּת? מָה אֵתָּה חוֹשֵׁב? אֵתָּה צְרִיף רְשׁוּת, בְּלִי רְשׁוּת מִמֶּנִּי אֵתָּה לֹא יְכוּל לְשַׂרְף אוֹתִי. תְּבַקֵּשׁ רְשׁוּת, אֲנִי יַעֲשֶׂה שַׁעָּה הַתְּבוּדָּוַת, אֲנִי יַעֲלֶה לְשָׁמַיִם, וְאֶשְׂאֵל אִם בְּשָׁמַיִם רוֹצִים שְׂאֵנִי יִשְׂרָף. אֵתָּה לֹא יְכוּל לְשַׂרְף אוֹתִי בְּלִי שְׂאֵנִי יִתֵּן לָךְ רְשׁוּת, אֵתָּה יְכוּל לְשַׂפֵּךְ עָלַי מִלִּיּוֹן חֲבִיּוֹת בְּנִזִּין, כְּמָה בְּנִזִּין שְׂאֵתָּה רוֹצֶה, תִּקְנֶה בְּכָל תַּחֲנוּת הַדֵּלֶק בְּכָל הָעוֹלָם, זֶה לֹא יַעֲזוֹר לָךְ. אִז הוּא אָמַר טוֹב נָתַן לוֹ שַׁעָּה, הַרְבֵּיָּה אוֹמֵר בְּכָל דְּבַר שַׁעָּה הַתְּבוּדָּוַת, אַחֲרֵי שַׁעָּה הוּא אוֹמֵר לוֹ אֵתָּה יְכוּל לְשַׂרְף אוֹתִי, כִּי אֲנִי צְרִיף לְכַפֵּר עַל עִם יִשְׂרָאֵל.

כִּי כָּל אֵלָּה שֶׁהוֹלְכִים עֲכָשׁוּ עַל

שעור שנמסר ביום חמישי פרשת בשלח – ט"ו בשבט – במעמד כבוד התורה – חלקת תעודות לבחורי ישיבת "ברסלב חכמה ודעת" באולמי 'סבת דוד'

שנשאר בחיים, מעידים שזרקו תינוקות חיים לתוך האש. זה היה בחדשים ששרפו את כל יהודי הונגריה, כל יום עשרים אלה. וכל הקרמטוריום כל התנורים זה לא הספיק, הגיעו רכבות אחרי רכבות, כל רכבת של מאה אלה איש, בכל קרון תקעו מאה איש, עשר קרונות זה אלה איש, מאה קרונות זה מאה אלה איש. עשר אלה איש הגיעו ליום, לא הספיקו לשרף אותם זרקו אותם חיים לתוך האש. כל זה היה כי היה גזרת כליה על עם ישראל. גזרת כליה [בשנת] ת"ש. ת"ש זה קץ – "קץ כל בשר" (בראשיתו' י"ג) זה מאה תשעים כפול שלושים שנה, מאה תשעים דורות קץ, זה בדיוק חמש

ה'. אומרים שזה [- המלחמה] ימשך עד פסח, לא יודעים מתי זה יפסק. היום זה יום השואה הבינלאומי אז זה יום 'ההשמדה' הבינלאומי, כל העולם רוצה להשמיד אותנו. אומרים שזה מה שעשו לנו הנאצים זה כלום. אז היום צריכים לדעת זה יום השואה הבינלאומי.

בשבת קדש, עשרים ושבעה בינואר. נכנסו הרוסים לאושוויץ ראו ששני מיליון יהודים זרקו לתוך האש חיים, חיים ממש. כי כשהגיעו יהודי הונגריה [למחנות השמדה] אז שרפו עשרים אלה ליום, למשך חדשים – ששים יום זה מיליון מאתים. אז הרגו אנשים חיים, עשו מדורות [וזרקו אותם] לתוך האש. אנשים מעידים, מי

יוֹסֵף וְהָאֲחִים. אָדָם צָרִיף לְלַמֵּד
 [לְדַעַת] אֵת כָּל הַשִּׁטוֹת שֶׁל אָבִיר מִן
 הַחַי. כִּי מִתּוֹשְׁלַח חַי תִּשַׁע מְאוֹת
 עֶשְׂרִים וְתִשַׁע שָׁנָה, הוּא לְמַד אֵת
 כָּל הַשִּׁטוֹת [בְּאִבֵּר מִן הַחַי בְּבֵן נח].

כְּמוֹ בֵּן פְּקוּעָה: אִז בֵּן פְּקוּעָה רַק
 אָסוּר שֶׁהוּא מְפָרִיס, אִז יוֹסֵף אָמַר
 לָהֶם שֶׁבְּרַגַע שֶׁהֵעֵז, שֶׁהִטְלָה
 מְפָרִיס אוֹ הַגְּדִי מְפָרִיס אוֹ הַעֲגֹל
 מְפָרִיס, הוּא אָסוּר בְּאֲכִילָה.
 הָאֲחִים אָמְרוּ לֹא, זֶה רַק מְדַרְבְּנָן,
 אֲנַחְנוּ לֹא חֲיִיבִים מְדַרְבְּנָן. כִּי
 הָאֲבוֹת קִבְּלוּ דְרַבְּנָן, עֲרוּב
 תְּבִשְׁלִין, כָּל הָאֲבוֹת אֲבִירָהִם יִצְחָק
 וְיַעֲקֹב קִיְּמוּ גַם דְרַבְּנָן. [הָאֲחִים
 אָמְרוּ] אֲנַחְנוּ לֹא. הִיָּה מִחֻלְקַת אִם
 יֵשׁ לָהֶם דִּין שֶׁל בֵּן נח אוֹ דִּין שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל.

כִּי לָנוּ הַשְּׁחִיטָה מִתִּירָה [לְאָכַל מִיָּד].
 אִם אָדָם שָׁחַט פָּרָה, שָׁחַט גְּדִי,
 שָׁחַט כֶּבֶשׂ, אִז הוּא יָכוֹל מִיָּד לְאָכַל
 אוֹתוֹ, אִפְּלוּ שֶׁהוּא מְפָרֶכֶס. הַגְּמָרָא
 אוֹמֶרֶת מִי שֶׁחוֹלָה מְאוֹד שִׁישָׁחַט
 אֵת הַכֶּבֶשׂ - אֵת הַעֲגֹל וְיֹאכַל מִבֵּית
 הַשְּׁחִיטָה, וְרַק יִמְלַח אֵת זֶה וְיֹאכַל
 מִבֵּית הַשְּׁחִיטָה כִּי זֶה עוֹד חַי, אִז
 הוּא יִהְיֶה בְּרִיא מִכָּל הַמַּחֲלוֹת. אִז
 זֶה רַק מִתֵּר לְבֵן יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהַשְּׁחִיטָה מִתִּירָה. אָבֵל לְבֵן נח
 הַשְּׁחִיטָה לֹא מִתִּירָה, אִז עַד שֶׁהוּא

אֵלֶּף שְׁבַע מְאוֹת - ה' אֲלֵפִים ת"ש
 שָׂאָז זֶה "קָץ כָּל בְּשָׂר", הִיָּה גְזֵרַת
 כְּלָיָה עַל עַם יִשְׂרָאֵל, הִיוּ צָרִיכִים
 שֶׁשׁ מִלִּיּוֹן יְהוּדִים שִׁיֻּלְכוּ עַל
 קְדוּשַׁת ה'.

עֲכָשׁוּ גַם כֵּן יֵשׁ גְזֵרַת כְּלָיָה, כִּי כָּלֶם
 עִם אִיפּוֹנִים, וְעַם שְׂאוּמִי, וְזֶה
 מִבִּיא לְגְזֵרַת כְּלָיָה, כָּלֶם רוֹאִים
 דְּבָרִים אֲסוּרִים כָּלֶם נִפְלוּ לְשַׁעַר
 הַחֲמִשִּׁים, מָה שֶׁלֹּא [נִפְלוּ עִם יִשְׂרָאֵל]
 בְּמִצְרַיִם. אִז רוֹאִים שֶׁכָּל יוֹם
 נִהְרָגִים עַל קְדוּשַׁת ה' כְּדִי לְהַצִּיל
 אֵת עַם יִשְׂרָאֵל.

אָבֵל בְּרַגַע שֶׁאֲנַחְנוּ לוֹמְדִים גְּמָרָא
 אִז "בְּהוֹצִיאָךְ אֵת הָעַם מִמִּצְרַיִם
 תַּעֲבֹדוּן אֵת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה"
 (שְׁמוֹת ג' ט"ב) שֶׁכָּל יְצִיאַת מִצְרַיִם זֶה
 לְמוֹד גְּמָרָא. מָה שִׁיֻּצְאוּ מִמִּצְרַיִם
 זֶה רַק בְּשִׁבִיל לְמוֹד גְּמָרָא. וְאִז הִיָּה
 רַק מְשֻׁנְיּוֹת, הַגְּמָרָא זֶה רַק אַחֲרֵי -
 רַק רְבִינָא וְרַב אֲשִׁי. [עַד אִז] רַק
 לְמַדוּ מְשֻׁנְיּוֹת, בּוֹזְמֵן רַבִּי רַק לְמַדוּ
 מְשֻׁנְיּוֹת. וְהִיָּה שְׁבַע מְאוֹת סְדָרֵי
 מְשֻׁנָּה, לֹא רַק שֵׁשֶׁת, הִיָּה שְׁבַע
 מְאוֹת סְדָרִים. הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת
 בְּחֻגִיגָה שְׁבַע מְאוֹת ת"ש - שֵׁשֶׁת, כִּי
 הוּא לְמַד שְׁבַע מְאוֹת סְדָרִים.
 וְלְמַדוּ אֵת כָּל הַלְכוֹת אָבִיר מִן הַחַי.
 כִּי בְּאָבִיר מִן הַחַי יֵשׁ לְבַד מִלִּיּוֹן
 שִׁטוֹת, שְׁזֶה הִיָּה הַמַּחֲלָקַת בֵּין

שעור שנמסר ביום חמישי פרשת בשלח – ט"ו בשבט – במעמד כבוד התורה – חלקת תעודות לבחורי ישיבת "ברסלב חכמה ודעת" באולמי 'סבת דוד'

ידי ספר יצירה, זה מביא אור החיים הקדוש.

אדם צריך לדעת שביום ששי לומדים את הפרשה עם הפלי יקר והאור החיים הקדוש. אדם צריך לדעת את כל האור החיים הקדוש בעל פה, את הפלי יקר בעל פה, הם מביאים את כל המדרשים את כל האגרות. הכל הם מביאים, את כל המדרשים.

אז המחלקת בין האחים ויוסף זה היה במליון דברים. עוד נמצא עוד דברים. עכשו שמעתי בשם הרב'ה מסאטמור² שהם חלקו. כי

מפרס באבר אחד, בעין, הוא מזיז אצבע אסור עדין לאכל אותו. אז גם זה היה המחלקת בין האחים ויוסף האם יש לו דין בן נח שמפרקס אסורה, או יש לו דין של ישראל שמפרקס מתרת.

וככה יש מיליון שיטות באבר מן החי ומליוני שיטות. כי הגמרא אומרת בדרך ס"ג עמוד ב' בסנהדרין שרבי הושעיא ורבי חנניא היו בוראים עגל, כל ערב שבת לא היה להם כסף לקנות עגל, היו בוראים עגל. אז עגל כזה מתר לאכל אבר מן החי שנברא על

מראי מקומות והערות

^{ע"ב}, דרש עובר גלילה, בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סמנים, דגים שנבראו מן המים בולא כלום, ועוף שנברא מן הרקק הכשרו בסימן אחד, ע"ש. והנה צאנו של יעקב נבראו מן המים בדרך נס, ולא באו לא מן הזכר ולא מן הנקבה, ומעתה יש מקום לומר דדין צאנם של יעקב שוה לדין הדגים, זכמו דמצינו בדגים שאינם צריכים שחיטה להיות שנבראו מן המים, הכי נמי יהיה מותר לאכול אותם הצאן אף בלא שחיטה, מכיון שנבראו מן המים.

אלא דהך מילתא מיתלי תליא בפלוגתת התנאים (ב"מ קט"ו ע"א) אי דרשינן טעמא דקרא או לא, דאי דרשינן טעמא דקרא, שפיר איכא למימר דלהכי ציוותה התורה לשחוט את הבהמה לפי שנבראת מן היבשה, ובכך צאנו של יעקב שנבראו מן המים דינם כדגים, אבל אי לא דרשינן טעמא דקרא, ליכא למימר כדברי עובר

² קונטרס חידושי תורה לר' יואל מסאטמאר

[ג]

מחלוקת יוסף והשבטים היה אם הצאן שנבראו מן המים חייבין שחיטה ויבא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם (שם, ב). ופירש רש"י, שהיה מגיד לאביו שהיו אוכלים אבר מן החי, ע"ש. וכבר האריכו המפרשים (ע"י פרשת דרכים דרוש א') למעניתם לבאר במה נחלקו יוסף ואחיו, ועוד לאלוק מילין. ונראה לבאר, בהקדם מה דאיתא במדרש (פרשה ע"ג סי' י), כך היה יעקב אבינו נותן את המקלות בשקתות המים, והיתה בהמה באה לשתות ורואה את המקלות ונרתעת לאחוריה והזכר רובעה, והיתה יולדת כיוצא בו. אמר רבי הושעיא, נעשו המים זרע בתוך מעיהם, ולא היו חסירות אלא צורת הולד בלבד, ע"ש.

עוד זאת נקדים, דאיתא בגמרא (חולין כ"ז

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר בְּיוֹם חֲמִישֵׁי פְרִשְׁת בְּשִׁלַּח – ט"ו בְּשַׁבָּט – בְּמַעֲמֹד כְּבוֹד חַתּוּרָה – חֵלְקַת תְּעוּדוֹת לְבַחֲנוּרֵי יְשִׁיבַת "בְּרִסְלָב חֲכֵמָה וְדַעַת" בְּאוּלְמֵי 'סַכֵּת דָּוִד'

תלמידי ת"ת נחמת ציון אצל מורינו הרב בט"ו בשבט

בְּפִרְקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר שֶׁהָיוּ אוֹכְלִים אֶבֶר מִן הַחֵי כְּפִשׁוּטוֹ. אִזּוֹ הַפֶּשֶׁט שֶׁל הַפִּרְקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר לֹא מוּבָן, מָה פְּרוּשׁ שְׁאָכְלוּ אֶבֶר מִן הַחֵי לְכַתְחֻלָּה? אִזּוֹ מְסִבֵּיר הַרְבֵּה מְסִאֲטָמֵר שֶׁכָּל הַכִּבְשִׁים, הָעֲגָלִים וְהַגְּדִיִּים [של יַעֲקֹב], הִתְעַבְּרוּ מִמֵּיָם, נִפְקְדוּ מִמֵּיָם. אֲצִל יַעֲקֹב לֹא הָיָה שׁוֹם יַחֲוֹד בֵּין הַכִּבְשִׁים וְהָעֲגָלִים וְהַגְּדִיִּים, לֹא הָיָה יַחֲוֹדִים בְּכָלֵל,

זֶה רַק הָיוּ שׁוֹתִים מִמֵּיָם. וְהַרְבֵּי [מְסִאֲטָמֵר] אוֹמֵר רַק הָיוּ שׁוֹתִים מֵיָם, וְהַמֵּיָם הָיוּ נִהְפָּכִים לְזֹרַע. אִזּוֹ אִם אָדָם [רוֹצֵה לְאָכֵל] עֲגָלִים שְׁנֹבְרָאִים מִהַמֵּיָם, הֵם לֹא צְרִיכִים שְׁחִיטָה, אִזּוֹ מִתָּר אֶבֶר מִן הַחֵי. אִזּוֹ זֶה גַם הָיָה מְחֻלְקַת בֵּין יוֹסֵף וְהָאֲחִים. הָיוּת זֶה נִבְרָא מִהַמֵּיָם. אָדָם יְכוּל לְשִׁתּוֹת כּוֹס מֵיָם

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

דְּקָרָא, וְעַל כֵּן צָאנוּ שֶׁל יַעֲקֹב דִּינוֹ כְּדָגִים דְּלֹא בְעֵינָן כְּלוּם, אֲבָל יוֹסֵף הִיָּה סוֹבֵר דְּלֹא דְרִשִׁינָן טַעְמָא דְּקָרָא, וְלִכֵּן הִבִּיא אֶת דְּבַתָּם רַעָה אֶל אֲבֵיהֶם, שֶׁהֵם אוֹכְלִים אֲבֵר מִן הַחֵי.

(לֵיל שֶׁב"ק וְיִשְׁלַח תִּשְׁכ"ו)

גְּלִילָאָה, אֲלֵא כִּי גִזְרָה חֲכֵמְתוֹ יִתְבָּרַךְ לִהְיוֹת הַצֵּאֵן מוֹתָרִים רַק בְּשַׁחִיטָה, וְעַל כֵּן גַּם הַצֵּאֵן שֶׁל יַעֲקֹב לֹא הִיָּה רִשְׁאֵי בְּאִכִּילָה כִּי אִם עַל יְדֵי שַׁחִיטָה. וּמַעֲתָה נִיתֵן לְהֵאמֹר דְּבַחֲכֵי נִחְלָקוּ הַשְּׁבִטֵי י-ה, שֶׁהֵם אֲכָלוּ אֲבֵר מִן הַחֵי מִצָּאנוּ שֶׁל יַעֲקֹב, מִשׁוּם דְּסִבְרָא לְהוֹ דְּדְרִשִׁינָן טַעְמָא

מקבל ירשה. אז יש פה שמונה אחים יש פה מיליארד מאתים, אז אם יש פה מיליארד מאתים כל אחד מקבל מאה חמשים מיליון, אם זה שמונה, ואם זה שתיים עשרה אז כל אחד מקבל מאה מיליון, חמשים מיליון זה לא כסף קטן, אי אפשר לותר על זה. אז ככה נוכל למצוא בלי סוף מחלוקות שזה היה הוכוח בין האחים ויוסף, לכן כתוב "נשי אביו" (בראשית ל"ב), יוסף אמר ברגע שאבא התחתן אתם, אז רבי מאיר פוסק שהשטר קדושין שזה גם שטר שחרור. אם אבא התחתן אתם בקדושין, אז הוא שחרר אותם.

כי האור החיים מביא שלכן אמר לו; אתה לא משחרר את בלהה וזלפה, אני רוצה שיהיו שפחות. כי אדם היה מביא כמה ילדים מהשפחה, כמה ילדים מאשתו האמתית - הגברת, והם היו צריכים לשרת כל החיים. ככה אדם קונה עבד, העבד היה בעל-בית, היה עשיר, פתאום נהיה עבד הוא לא רוצה לעבד. אבל אם הוא נולד בתור עבד, אז הוא עובד. אז זה היה כתוב בכתבה, מסביר האור החיים הקדוש שאסור היה

ולהתעבר ולהפקד. וזה היה אצל יעקב אבינו שמכוס מים התעברו מאות אלפי גדיים ומאות אלפי כבשים ומאות אלפי עגלים מכוס מים.

אז כאן אנחנו יכולים למצוא מיליון דברים מיליון דברים שהאחים חלקו. ואחרי זה הם חלקו אם מתר למכר את האחים שלהם, הרמב"ם פוסק בהלכות עבדים פרק ט', שמתר לאח למכר את האח השני. אם האבא הביא ילדים מהשפחה, אפשר למכר אותם. אם יעקב השאיר מיליארד, נגיד מיליון מאתים שקל, אז אם יש שתיים עשרה אחים אז כל אחד מקבל מאה אלף אם הם שמונה אחים, כל אחד מקבל חמשים אלף, אז חבל על החמשים אלף, כל אחד יכול לקבל חמשים. אפשר למכר את דן ונפתלי גד ואשר מהשפחות, הם נקראים עבדים. הרמב"ם פוסק גם בהלכות נחלות בפרק ד', הלכה ו', ואחר כך בהלכות קנין - ספר קנין בהלכות עבדים ט', הלכה א'; שלאחים מתר למכר את האחים שנולדו מהשפחה, אם אדם הביא ילד מהשפחה, האחים יכולים למכר אותו, כמובן שהוא לא

האח... תמכר כבשה, תמכר גדי.
 אלא מסביר השל"ה הקדוש;
 נעלים זה נעלי השכינה. שאדם
 לומד גמרא הוא בורא נעלים, הוא
 עושה נעלים להקב"ה שיוכל
 לרדת לעולם. אז זה נקרא "בעבור
 נעלים" - "על מכרם בכסף צדיק
 ואביון בעבור נעלים" זה נעלי
 השכינה, הצדיק הוא הנעל של
 השכינה. וחנוך הוא רק ה"ה תופר
 נעלים. הספור על התם זה רק
 הסנדלר לא חיט ולא נגר, רק
 סנדלר. הצדיקים הם סנדלרים הם
 בונים - הם כל היום תופרים
 נעלים [לשכינה]. על כל תפירה

ליעקב] לשחרר את בלהה וזלפה.
 וזה האחים טענו שבלהה וזלפה
 לא משחררות, ממילא האחים
 עבדים, אפשר למכר אותם. אפשר
 למכר את נפתלי.

אז כל זה אנחנו מדברים כאן
 שברגע שאדם נכנס בתוך הלמוד,
 אז הוא מתחיל להבין את כל
 המדרשים, את כל ההנהגות של
 האחים ויוסף, ולכן האחים [אמרנו]
 "בואו ונהרגהו" (בראשית ל"ז כ') לא
 שמענו על כזה דבר, שאומרים
 "בואו ונהרגהו" - זה אח שלכם!
 "ואביון בעבור נעלים" (עמוס ב' ו')
 חסר לה זוג נעלים אתה מוכר את

וְיוֹסֵף.

אוֹתוֹ דָּבַר לְגַבִּי "לִפְנֵי עוֹר" (נִקְרָא י"ט
י"ד) אִם מִתָּר לְהַגִּישׁ אֶבֶר מִן הַחִי.
הַגְּמָרָא אוֹמְרַת בְּעִבּוּדָה זָרָה, דְּרַף ו'
עֲמוּד א'; לְגַבִּי אֶבֶר מִן הַחִי לְגַבִּי
בֶּן נָח. אִז הַגְּמָרָא אוֹמְרַת אִם אֲנִי
שָׁם לוֹ עַל הַשְּׁלֶחָן וְהוּא אוֹכֵל אֶת
זֶה [זֶה לֹא 'לִפְנֵי עֵיווּר לֹא תִיתֵן מִכְשׁוֹל',
אִפִּילוּ שְׂאֵסוּר לוֹ לֹאכּוֹל מִזֶּה], שְׂיִשְׂאֵל
מָה זֶה.

שְׁמַתִּי לוֹ עַל הַשְּׁלֶחָן. יֵשׁ לִי פֶה
מֵאָה רְגָלִים – יֵשׁ לִי מֵאָה אֶלְף
כְּבָשִׂים, מֵאָה אֶלְף עֲזִים, מֵאָה אֶלְף
עֲגָלִים, וְנִחְתְּכוּ רְגָלִים עַל יְדֵי
תְּאוֹנָה עַל יְדֵי אוֹ הַרּוֹפֵא חֲתָן. אִז
בְּמָקוֹם לְזָרֵק אֶת זֶה, "בֵּל
תְּשַׁחִית". אִז עֲכָשׁוּ מְגִיעִים בְּנֵי
יִשְׂמַעְיָאֵל, מְגִיעִים לְחַתְּנוֹת, הֵם
כֻּלָּם הָיוּ אַחִים שֶׁל יִצְחָק, הֵם בָּאִים
לְכָל הַחַתְּנוֹת. אֲנִי שָׁם לָהֶם בְּצַלְחַת
אֶבֶר מִן הַחִי, אֲנִי שָׁם לָהֶם לֹא
אוֹמֵר כְּלוּם, שְׂיִשְׂאֵל מָה זֶה. הוּא
לֹא שָׂאֵל אִז זֶה לֹא נִקְרָא "לִפְנֵי
עוֹר". זֶה נִקְרָא "לִפְנֵי עוֹר" [רַק]
שְׂאֲנִי דוֹחֵף לוֹ אֶת זֶה לְתוֹךְ הַפֶּה
וְהוּא מִתְּנַגֵּד, אוֹ שְׂנֵי עֲבָרֵי נִהְרָא,
הוּא לֹא יְכוֹל לְעַבֵּר לְצַד הַשְּׂנֵי,
וְאֲנִי מְבִיא לוֹ אֶת זֶה. אִז זֶה גַּם כֵּן
הָיָה מִחֲלֻקַּת אִם מִתָּר לְהֵשִׁים לָהֶם
אֶבֶר מִן הַחִי, בְּלִי לְהַגִּיד לָהֶם. אִז

וּתְפִירָה [הָיָה חֲנוּף אוֹמֵר] "בְּרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד".
הַתְּפִקִיד שֶׁל הַצְּדִיק זֶה לְעֲשׂוֹת
נְעֻלִים לְשִׁכְנִיָּה!. וְיוֹסֵף הָיָה
עוֹשֶׂה, הָיָה יוֹדֵעַ לְעֲשׂוֹת נְעֻלִים.
וְהֵם רָצוּ גַם לְעֲשׂוֹת נְעֻלִים, אִז
הַחֲלִיטוֹ לְסַלֵּק אֶת יוֹסֵף, שֶׁהֵם
יַעֲשׂוּ אֶת הַנְּעֻלִים. אִז הָיָה מִחֲלֻקַּת
עַל הַנְּעֻלִים.

אִז הַמִּחֲלֻקַּת בֵּין יוֹסֵף וְהָאֲחִים זֶה
בְּאֵין סוּף שְׂטָחִים, אִם הֵם [בְּלֶהָה
וְזִלְפָה] נִקְרָאִים נָשִׁים אוֹ שְׂפָחוֹת.
אִם הַבָּנִים הֵם עֲבָדִים – דִּן וְנִפְתָּלִי,
גֵּד וְאֲשֵׁר, עֲבָדִים אוֹ בְּנֵי חוֹרֵין – אוֹ
יְלָדִים שְׂיִוְרָשִׁים כְּמוֹ כָּלָם. אִז יֵשׁ
פֶה שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה יוֹרְשִׁים, אִז יֵשׁ
פֶה [יְרֻשָׁה שֶׁל] מִלְיָאָרְד מְאֻתִּים, כָּל
אֶחָד יִקְבַּל רַק מֵאָה מִלִּיּוֹן, בְּמָקוֹם
מֵאָה חֲמִשִּׁים מִלִּיּוֹן, אִז יֵשׁ כָּאֵן
בְּלִי סוּף [סְגִיּוֹת בָּהֶם נִחְלְקוּ הָאֲחִים
וְיוֹסֵף].

זֶה כָּל זֶה לְמַדּוֹ מִתּוֹשְׁלַח וְיִרְדַּח חִי
תְּשַׁע מְאוֹת שָׁשִׁים וּשְׁתַּיִם,
[מִתּוֹשְׁלַח חִי] תְּשַׁע מְאוֹת שָׁשִׁים
וְתִשְׁעֵ. וְאֶבֶר מִן הַחִי יֵשׁ לָנוּ מִלִּיּוֹן
שִׁיטוֹת, מִלִּיּוֹנֵי שִׁיטוֹת בְּאֶבֶר מִן
הַחִי. מִתִּי זֶה אֶבֶר מִן הַחִי, מִתִּי זֶה
נִקְרָא אֶבֶר מִן הַחִי. וְזֶה הַצְּדִיקִים
עֲסָקוּ בְּזֶה תְּשַׁע מְאוֹת שָׁשִׁים
וְתִשְׁעֵ שְׁנָה. וְזֶה עֲסָקוּ הָאֲחִים

הַתְּפִלָּל אֵיךְ מַחְבְּרִים אֶת הַלּוּחוֹת.
אָדָם (- אֲלִיעֶזֶר עַבְד אַבְרָהָם) הוּא הוֹלֵךְ לְהַבִּיא שְׂדוּךְ הוּא רוֹאֵה שֶׁהֵילֵד שָׁלוֹ, הֵילָדִים שָׁלוֹ [שִׁיצָאוּ מֵהַשִּׂדּוּךְ הַזֶּה] יִשְׁבְּרוּ אֶת הַלּוּחוֹת. הוּא מֵיַד הַתְּחַרְט, הוּא לֹא הִסְפִּים לְכַזֵּה שְׂדוּךְ, בְּשׁוֹם אֶפֶן לֹא. רִשְׁ"י אוֹמֵר שֶׁהוּא נִסָּה לְהַתְּנַגֵּד לְשְׂדוּךְ בְּכָל הַכּוּחַ, הוּא הַתְּנַגֵּד, הוּא חִפְּשׂ כָּל מִינֵי אֶפְשָׁרוּיּוֹת אֵיךְ לְהַתְּחַמֵּק מִזֶּה.

וּפְתָאוֹם הוּא רוֹאֵה אֶת עֲשׂוֹ, הוּא רוֹאֵה שֶׁרְבֵקָה תְּבִיא אֶת עֲשׂוֹ, רְבֵקָה הוּא לֹא חָלַם, שֶׁהִיא תְּבִיא אֶת עֲשׂוֹ, זֶה כְּבָר סוֹף הָעוֹלָם. הוּא הִחְלִיט שֶׁהוּא חוֹזֵר הַבִּיטָה הוּא יִגִּיד לְאַבְרָהָם שֶׁהוּא רָאָה אֶת עֲשׂוֹ.

אָבֵל אִם אַתָּה רְאִיתָ גַם אַבְרָהָם

יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן עוֹד מַחְלֶקֶת בֵּין יוֹסֵף וְהָאֲחִים, אִז כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם אָדָם לּוֹמֵד אֶת כָּל הַשִּׁטּוֹת הוּא לּוֹמֵד אֶת זֶה עִם הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ, עִם הַכְּלֵי יָקָר.

כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הַכְּלֵי יָקָר³ שְׂאֲלִיעֶזֶר רָאָה אֶת הַלּוּחוֹת נִשְׁפָּרִים, הוּא "שְׁנֵי צְמִידִים" (בְּרֵאשִׁית כ"ד כ"ב), הוּא אוֹמֵר מָה זֶה שְׁתֵּי צְמִידִים? זֶה שְׁנֵי לּוּחוֹת. עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ לְפָנֵי שֶׁבֶת יִתְרוֹ, עוֹד שְׁבוּעָה. הַיּוֹם [בְּשֶׁבֶת] אֲנַחְנוּ נִקְרָא אֶת יִתְרוֹ בְּמִנְחָה, וְאַחֲרֵי מִנְחָה אֲנַחְנוּ נִקְרָא אֶת זֶה בְּשְׁנֵי וַחֲמִישֵׁי. וְאַנַּחְנוּ עֲכָשׁוּ לְפָנֵי עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. אֲנַחְנוּ עֲכָשׁוּ מִמֶּשׁ לְפָנֵי עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, הוֹלְכִים לְקַבֵּל אֶת הַלּוּחוֹת. וּפְתָאוֹם אֲלִיעֶזֶר רוֹאֵה שֶׁהַלּוּחוֹת נִשְׁפָּרִים. רִשְׁ"י אוֹמֵר מָה זֶה שְׁנֵי צְמִידִים? הוּא רָצָה לְחַבֵּר אֶת הַלּוּחוֹת, הוּא

❁ מוֹרָאֵי מוֹקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

שְׂאִלְעֶזֶר בִּדַּק אֶת רְבֵקָה אִם הִיא בַעֲלַת עֵין טוֹבָה וּמִצָּאָה כֵּן, עַל כֵּן נִתֵּן לָהּ הַבַּקְעָה הַמְּכַפֵּר עַל עֵיה"ר וּמוֹגִין עֲלֵיוֹ, כִּי כָל בַּעֲלַת עֵין יִפָּה נִיצוֹל מֵעֵין הָרַע רֵאִיהֶם מִיוֹסֵף שֶׁהִיא בַּעֲלַת עֵין יִפָּה, וּמִשֶּׁם רֹעֵה אֲבָן יִשְׂרָאֵל עַל כֵּן נִתְבָּרַךְ בְּבִרְכַת בֵּן פֶּרֶת עַל עֵין, קָרִי בִּיה עוֹלֵי עֵין, שֶׁהֵם עוֹלִים לְמַעֲלָה מִן הָעֵין, דְּלֹא שִׁלְטָה עֵינוֹא בִּישָׂא בְּכָל מִי שְׂבָא מִזְרַעוֹ שֶׁל יוֹסֵף, וְכֵן רְבֵקָה בְּזִכּוֹת שֶׁהִיָּתָה בַּעֲלַת עֵין טוֹבָה תִּזְכֶּה לְמִצּוֹת הַשְּׁקָלִים שֶׁטַעֲמָם לְהַצִּיל מִן עֵין הָרַע בְּשַׁעַת הַמַּסְפֵּר.

³ כְּלֵי יָקָר בְּרֵאשִׁית כ"ד כ"ב
 פִּירֵשׁ"י בַקְעָה רִמְזָה לְשִׁקְלֵי יִשְׂרָאֵל בַּקְעָה לְגוֹלְגוֹלְתָה, וְשְׁנֵי צְמִידִים רִמְזוּ לְשְׁנֵי לּוּחוֹת, עֲשֶׂרֶת זֶהֱבָה מִשְׁקָלָם כִּנְגַד עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁבָהֶם, וְכָל אֵלוֹ הַדְּבָרִים צְרִיכִין בִּיאוֹר מִסְפִּיקָה מֵעֵין הַשְּׁקָלִים וְהַלּוּחוֹת זֶה לְזֶה, וְאוֹלֵי צִפָּה בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ שֶׁעֲתִידִין הַלּוּחוֹת לְהַשְׁתַּבֵּר ע"י שִׁלְטָה בְּלוּחוֹת רֵאשׁוֹנוֹת עֵין הָרַע לְפִי שֶׁנִּתְּנָנוּ בְּפּוֹמְבִי וּבְקוֹלֵי קוֹלוֹת וְאוֹלֵי, נּוֹתְנֵי עֵין הָרַע בְּלוּחוֹת יַעֲנִשׁוּ מִדָּה כִּנְגַד מִדָּה וְהֵינּוּ בַּעֲיֵן הָרַע, ע"כ נִרְמַז לָהּ הַשְּׁקָלִים הַמְּגִינִים בַּעַד עֵין הָרַע, וְלְפִי

שעור שנמסר ביום חמישי פרשת בשלח – ט"ו בשבט – במעמד כבוד התורה – חלוקת תעודות לבחורי
ישיבת "ברסלב חכמה ודעת" באולמי 'סבת דוד'

מורינו מעיין בגליון שביבי אור השבוע

אומר רש"י – "ואיש לא ידעה"
(פראשית כ"ד ט"ז). היתה אשה אחת
בכל חרן, אז איך הוא יכול לגלות
אותה? הוא (- אברהם) אומר "מלאכי
ילך לפניך", אתה תראה המים
עולים. הפאר עמקה שמונה מאות
מטר, המים עולים לקראתה.

[אבל] פתאום הוא [- רואה שאומנם

ראה. אברהם אמר אני שולח
"מלאכי ילך לפניך" רש"י אומר
שרק היתה ילדה אחת כשרה
[בחרן]. כמו הדור שלנו, בקשי
אפשר למצוא ילדה כשרה היום,
רק מי שלמדה בסמינר גור, אז היא
יכולה להיות כשרה. סתם סמינרים
אז כל הבנות הולכות לאבוד. אז
בחרן כל הבנות הולכות לאבוד,

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם חֲמוּשֵׁי פְרִשְׁת בְּשִׁלַּח - ט"ו בַּשַּׁבָּט - בְּמַעֲמֹד כְּבוֹד חֲתוּרָה - חֲלֻקַּת תְּעוּדוֹת לְבַחֲנוּרֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִסְלָב חֲכֵמָה וְדַעַת" בְּאוּלְמֵי סִכַּת דָּוִד

[לְשָׁדָה] תִּצְעַק לָהּ! :

אֲנָשִׁים לֹא צָמּוּ בְּיוֹם כְּפוּר, אִז לֹא הָיָה מָה שְׂיִכְפֹּר עֲלֵיהֶם. כָּל אֵלֶּה שְׁנִלְקָחוּ בְּשָׁבִי זֶה הָיָה אֲנָשִׁים שְׂלֹא צָמּוּ בְּיוֹם כְּפוּר, נִתְּנוּ מִכּוֹת בְּיוֹם כְּפוּר [לֵאלוּ שְׁבֵאוֹ לְצוּם וְלִהְתַּפְּלֵל]. כִּפּוּר דִּיזִינְגוּף אֲנָשִׁים קִבְּלוּ מִכּוֹת רָצַח [בְּיוֹם כִּיפּוּר הַשָּׁנָה] 'אֵיךְ אַתֶּם הַעֲזַתֶּם לְהִתְפַּלֵּל...! בָּאוּ אֵלַי יְלָדִים, רָאוּ תְּפִלָּה בְּצַבּוּר. בְּתֵי כְּנֶסֶת מְלָאִים אֵין מְקוֹם בְּכֵתִי כְּנֶסֶת, יְלָדִים רוֹצִים לְהִתְפַּלֵּל בְּיוֹם כְּפוּר, הֵכִי חֲלוּנֵי. הַבֵּית כְּנֶסֶת מְלָאִים אֵי אֶפְשָׁר לְהִכְנִיס סִכָּה, לֹא בְּעֲזֶרֶת נָשִׁים וְלֹא בְּעֲזֶרֶת גְּבָרִים. אֲצַלְנוּ הָיוּ שׁוֹכְרִים אֶת הַדְּלָתוֹת, בְּחִיפָה, בְּבֵית כְּנֶסֶת הַגָּדוֹל, בְּיוֹם כְּפוּר. שׁוֹכְרִים אֶת הַדְּלָתוֹת מִמֶּשׁ, כָּלֵם רוֹצִים לְבוֹא לְהִתְפַּלֵּל. אִז רָאוּ שְׂאֲנָשִׁים רוֹצִים לְבוֹא לְהִתְפַּלֵּל, נִתְּנוּ לָהֶם מִכּוֹת רָצַח. אַחֲרֵי עֲשָׂרָה יָמִים כָּבָר אֶף אֶחָד [מֵאלוֹ שֶׁהֵכֵן] לֹא הָיָה בְּחַיִּים, כָּבָר כָּלֵם נִלְקָחוּ בְּשָׁבִי.

אִז אִם אָדָם יֵשׁ לוֹ קִשְׁיוֹת, אֹמֵר הַרְבֵּה בְּתוֹרָה מ"ו: קִשְׁיָא? תִּצְעַק לָהּ! - קִשְׁיָא [ר"ת] "שְׂמַע ה' קוּלִי אֶקְרָא" לָךְ לְשָׁדָה תִּצְעַק לָהּ. יֵשׁ לִי קִשְׁיָא עַל אֲבָרְהָם, יֵשׁ לִי קִשְׁיָא עַל הַצַּדִּיק. לָמָּה הוּא עֹשֶׂה כִּכָּה?

הַיּוֹם עָלוּ לְקִרְאָת רַבָּקָה כְּפִי שְׂאֹמֵר אֲבָרְהָם, אֲבֵל כְּמוֹ כֵּן הוּא] רוּאָה אֶת עֵשׂוֹ [יּוֹצֵא מִמֶּנָּה] "וְכִדְּהָ עַל שְׂכָמָה" [פְּרָאשִׁית כ"ד מ"ה]. רָאשֵׁי תְּבוֹת עֵשׂוֹ "וְכִדְּהָ" ו' "עַל" זֶה ע' ו' "שְׂכָמָה" זֶה ש', ו' ע' ש' זֶה עֵשׂוֹ. הוּא רָצָה לְחַזֵּר הַבֵּיתָה הוּא אָמַר אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִבְיָא לְיִצְחָק כִּזֶּה שְׂדוּף? שְׂתִּבְיָא אֶת עֵשׂוֹ! ?

אֲבֵל אִז הִגִּיעַ ר' נִפְתָּלִי רוֹפְשִׁי צַעֲרִי ר' נִפְתָּלִי רוֹפְשִׁי צַעֲרִי יִרְדֵּם מִהַשְּׂמִים, וְהוּא שִׁלַּח אֶת הַנִּיץ - הַנִּכְדָּ שְׁלוֹ רַבִּי מְאִיר מְדִינַת יְקוּב עִם הַסִּפֵּר 'אֲמַרְי נַעֲם' הוּא פִּתַּח לוֹ חַיִּי שָׂרָה - חַיִּי שָׂרָה 'אֲמַרְי נַעֲם' פִּתַּח לוֹ, הוּא אָמַר לוֹ, תִּסְתַּכַּל מָה כְּתוּב בְּאֲמַרְי נַעֲם, יִהְיֶה לָךְ תְּרוּץ עַל כָּל הַקִּשְׁיוֹת שְׁלָךְ.

הַרְבֵּה אֹמֵר בְּתוֹרָה (מ"ב) [מ"ו] קִשְׁיָא זֶה [רָאשֵׁי תִיבּוֹת] "שְׂמַע ה' קוּלִי אֶקְרָא" (תְּהֵלִים כ"ז ז') פֶּה [לְקוּטֵי מוֹהַר"ן] כְּתוּב בְּתוֹרָה מ"ו חֲלֻקַּת ב' - יֵשׁ לָךְ קִשְׁיָא? תִּלְךְ לְשָׁדָה, תִּצְעַק לָהּ! יֵשׁ לָךְ קִשְׁיוֹת עַל אֲבָרְהָם? אֵיךְ הוּא שׁוֹלַח אוֹתָךְ לַעֲשׂוֹת כִּזֶּה שְׂדוּף? תִּצְעַק לָהּ! יֵשׁ לָךְ קִשְׁיוֹת עַל ה'? שְׂאֵתָה רוּאָה כִּזֶּה מִלְּחָמָה נּוֹרָאָה, שְׂמַחַת תּוֹרָה נִהְרְגוּ אֵלַי חֲמֵשׁ מֵאוֹת בְּחוּרִים, כָּלֵם שׁוֹאֲלִים אֵיךְ ה' הִסְכִּים לְכַזֶּה דְּבָר. לָךְ

לִי "לֶךְ לֶךְ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ
וּמִבֵּית אָבִיךָ" עֲכָשׁוּ הוּא אוֹמֵר לִי
בְּדִיּוּק הַפּוּךְ, אִז הוּא הָיָה בְּגִיל
שְׁבַעִים, בְּבָרִית בֵּין הַבְּתָרִים,
כִּשֶׁהוּא יֵצֵא מִחֶרֶן בְּפַעַם
הִרְאִשׁוֹנָה. עֲכָשׁוּ הוּא בְּגִיל מֵאָה
אַרְבַּעִים, עָבְרוּ שְׁשִׁים וְחָמֵשׁ שָׁנָה
פְּתָאוּם הוּא הוֹפֵךְ אֶת הַכֹּל. [וְאוֹמֵר]
רַק אֶל אֲרָצִי רַק מוֹלַדְתִּי רַק בֵּית
אָבִי.

אֶלָּא בְּאַמֶּת [יְלִדִים] זֶה תִּשְׁעִים
וְתִשַׁע אַחֲזוּ הוֹלֵךְ לְפִי הַגְּנִים, כִּי
לְאָדָם הָיָה סִבָּא צְדִיק, אוֹ אֵלֶּתֶר
זִיידָה (- סבא ובה) צְדִיק, אִז הוּא גַם
יְהִיָּה צְדִיק. אֶפְלוּ שְׁבַּאֲמַצֵּעַ יֵשׁ
בְּתוֹאֵל וְתִרַח, רְשָׁעִים גְּמוּרִים,
אָבֵל זֶה הוֹלֵךְ לְפִי מֵתוֹשִׁלַח וְיִרַד
וְנוֹחַ, וְעֶשֶׂר דּוֹרוֹת מֵאָדָם עַד נֹחַ,
וּמִנֹּחַ עַד אַבְרָהָם, אִז בְּאַמַּצֵּעַ נִכְנְסוּ
שְׁתֵּי רְשָׁעִים בְּתוֹאֵל וְתִרַח. זֶה לֹא
מִפְּרִיעַ. אַבְרָהָם אָמַר; כָּל הַגְּנִים
הַטּוֹבִים, כָּל הַטּוֹב שֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת,
נִכְנְסוּ בְּרַבָּקָה. אַבְרָהָם שֶׁהָיָה לוֹ
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ [אָמַר לְאַלְעָזָר]: אֵתָה
תֵּלֵךְ רַק אֶל בֵּית אָבִי רַק לְאַרְצִי רַק
לְמוֹלַדְתִּי.

עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים שֶׁהוּא רָאָה
אֶת עֶשׂוּ בְּסֹדֵר, אִז עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ יֵשׁ
פֹּה אִיזָה מֵאָה קִשְׁיוֹת, שֶׁהָיָה
לְאַלְעָזָר, זֶה לֹא הִזְמֵן עֲכָשׁוּ לְדַבֵּר

לְמָה הוּא רוֹצֵה אֶת הַשְּׂדוּף הַזֶּה,
לְמָה הוּא רוֹצֵה אֶת הַשְּׂדוּף דְּרוֹקָא.
ה' אוֹמֵר לוֹ "לֶךְ לֶךְ מֵאַרְצֶךָ"
[בְּרִאשִׁית י"ב א'] הוּא אוֹמֵר דְּרוֹקָא "אֶל
אַרְצִי" [בְּרִאשִׁית כ"ד ד'].

אֲנִי יוֹדֵעַ בַּחוּרִים שֶׁלְנוּ מָה שֶׁתִּגִּיד
יַעֲשֶׂה הַהַפֵּךְ, אֲסוּר לְהִגִּיד לְבַחְנוּר
מָה לַעֲשׂוֹת, הוּא יִגִּיעַ לְבַד לְאֵט
לְאֵט, סִבְלָנוּת שִׁילְמַד גְּמָרָא אִז
הוּא יִגִּיעַ לְבַד. אִם אֵתָה אוֹמֵר לוֹ
הוּא יַעֲשֶׂה הַהַפֵּךְ.

ה' אוֹמֵר לוֹ "לֶךְ לֶךְ מֵאַרְצֶךָ"
[אַבְרָהָם אוֹמֵר לְאַלְעָזָר] רַק "אֶל
אַרְצִי", "וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ" - רַק
"מוֹלַדְתִּי", "וּמִבֵּית אָבִיךָ" - רַק אֶל
בֵּית אָבִי.

זֶה הַטְּבַע שֶׁל בֶּן אָדָם, מָה שֶׁאֵתָה
תִּגִּיד לוֹ הוּא יַעֲשֶׂה בְּדִיּוּק הַהַפֵּךְ.
תְּמִיד צְרִיכִים לְדַעַת אֵת זֶה, אֲסוּר
לְהַעִיר לְבַחְנוּר, אֲסוּר לְהִגִּיד לוֹ
שׁוּם דָּבָר. לְאֵט לְאֵט תִּלְמַד עוֹד דֶּךָ
גְּמָרָא, תַּעֲשֶׂה הַתְּבוּדוֹת, מִמִּילָא
אֵתָה תִּגִּיעַ לְכָל.

אִז מָה בְּאַמֶּת? אִיךָ אַבְרָהָם אוֹמֵר
הַכֹּל הַפּוּךְ? וְאַלְעָזָר תוֹלַשׁ אֶת
שְׁעָרוֹת רֵאשׁוּ: מָה קָרָה לְסִבָּא -
לְרַב שְׁלִי? הוּא לְקַח אֵתָה, רַב אוֹמֵר
רְכָבוֹת וְרְכָבוֹת גְּרִים הִלְכוּ,
רְכָבוֹת! אָמַר לָהֶם עֲכָשׁוּ ה' אָמַר

זֶה בְּדִיּוּק חֲמֵשׁ מֵאוֹת חֲמִישִׁים וְשִׁמּוֹנָה, הוּא רָאָה שְׁעָשׂוּ זֶה רַק הַקְּלָפָה שֶׁל יַעֲקֹב, בְּאַמַּת יָבוּא יַעֲקֹב [מְרַבְקָה].

וְזֶה רַק בְּזִכּוֹת שְׂבַחֲנוּרִים שְׁמִים אֶת הָרֹאשׁ בְּגִמְרָא. מְגִיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה עַד גִּיל מֵאָה עֶשְׂרִים. עַל רַבֵּי חַיִּים קִנְיָבְסְקִי אוֹמְרִים שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ שׁוֹם שְׁנוּי, מְגִיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה עַד גִּיל מֵאָה עֶשְׂרִים הוּא לֹא שְׁנָה אֶת הַסֵּדֶר שֶׁלּוֹ בְּשְׁנֵיהֶם אַחַת! הַכֹּל הָיָה מְסֻדָּר אֲצִלּוֹ. עֶשֶׂר הוּא סְגוּר, הוּא הָיָה כּוֹתֵב אֶת הַחֲדוּשִׁים. יֵשֵׁן שְׁעֵתִים, [בְּשַׁעָה] שְׁלוֹשׁ הוּא כֶּכֶר קָם. הֵייתִי יֹשֵׁן אֲצִלּוֹ עֶשְׂרִים שְׁנָה, וְעַקְבְּתִי אַחֲרָיו, וְהֵייתִי לוֹמֵד אֹתוֹ לְפַעְמִים. וְהַסֵּדֶר שֶׁלּוֹ מְגִיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה עַד גִּיל מֵאָה עֶשְׂרִים זֶה אוֹתוֹ סֵדֶר. אֵין, הוּא מִתְחַתֵּן, יֵשׁ לוֹ כֶּכֶר נִכְדִים, נִינִים, [וְעֵדִין לֹא שֵׁינָה מְסֻדְרוֹ כֵּהוּא זֶה].

הוּא עֹשֶׂה סְעוּדָה מִיחֻדָּת [סִיִּים הַש"ס] מִהַחֲמֵשׁ דְּקוֹת שְׁהֵיָה מְחַכָּה בְּבְרִיתוֹת. הוּא גָמַר מְסַכְתוֹת שְׁלֵמוֹת, אֶת כָּל הַש"ס הוּא גָמַר מִהַחֲמֵשׁ דְּקוֹת שְׁהוּא הָיָה מִמְתִּין לְבְרִית. הָיָה מְגִיעַ חֲמֵשׁ דְּקוֹת לְפָנָי הַבְּרִית, עֶשֶׂר דְּקוֹת – רִבְעֵה שְׁעָה, וְהוּא גָמַר אֶת כָּל הַש"ס, וְהוּא עֹשֶׂה סְעוּדָה מִיחֻדָּת הַזְּמִין אֶת

עַל כָּל הַקְּשִׁיּוֹת, זֶה יֵהִיָה בְּשַׁעוֹר הַבָּא. רַק נְדַבֵּר עַל הַקְּשִׁיָּא שְׁהוּא רָאָה אֶת עֶשׂוֹ, הוּא רָאָה אֶת עֶשׂוֹ, הוּא אָמַר אֲנִי חוֹזֵר הַבֵּיתָה, גְּמַרְנוּ. מָה אֲנִי אָבִיא לִיְצַחֵק כְּזֶה שְׁדוּן? מָה יְצַחֵק אֲשֶׁם, יְצַחֵק יֶלֶד תְּמִים יֶלֶד קְדוֹשׁ, הוּא כֶּכֶר בְּגִיל אַרְבָּעִים, הוּא חֲכָה אַרְבָּעִים שְׁנָה, עַכְשָׁו אֲנִי אָבִיא לוֹ אֶת עֶשׂוֹ?.

אִז הִגִּיעַ ר' נִפְתָּלִי רוֹפְשִׁי צַעֲרִי שְׁלַח אֶת הַנֶּכֶד שֶׁלּוֹ רַבֵּי מְאִיר מְדִז'יָקוֹב, פִּתַּח לוֹ אֶת הַסֵּפֶר אֲמַרִי נַעֵם בְּחַיֵּי שְׂרָה, מָה כְּתוּב בְּחַיֵּי שְׂרָה, "וְהָאִישׁ מִשְׁתָּאָה לָהּ מִחֲרִישׁ" [בְּרֵאשִׁית כ"ד מ"א], אוֹמֵר רַבֵּי מְאִיר מְדִז'יָקוֹב הַנֶּכֶד שֶׁל רַבֵּי נִפְתָּלִי רוֹפְשִׁי צַעֲרִי "מִחֲרִישׁ" – ר' ש' זֶה חֲמֵשׁ מֵאוֹת, מ' י' זֶה חֲמִישִׁים, אַחֲרֵי זֶה [ח' זֶה] שְׁמוֹנָה, חֲמֵשׁ מֵאוֹת חֲמִישִׁים וְשִׁמּוֹנָה, זֶה בְּדִיּוּק גְּמַטְרִיא יַעֲקֹב וְעֶשׂוֹ, בְּדִיּוּק! לֹא צְרִיךְ כּוֹלֵל וְלֹא צְרִיךְ תּוֹסֶפֶת לֹא צְרִיךְ לְלַכֵּת לְכוֹלֵל בְּשִׁבְלִי זֶה, בַּחוּר יִשְׁבִּיָה יְכוֹל לְפַתֵּר אֶת הַחִידָה. "מִחֲרִישׁ" זֶה בְּדִיּוּק – יַעֲקֹב מֵאָה שְׁמוֹנִים וְשִׁשִּׁים, עֶשׂוֹ שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים וְשֵׁשׁ, מֵאָה שְׁמוֹנִים וְעוֹד שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים, זֶה חֲמֵשׁ מֵאוֹת חֲמִישִׁים. נִשְׂאָר ו' וּב' עוֹד שְׁמוֹנָה

המוֹהֵלִים. הַפְּרָחִים, שְׁמֹבְרִים "שְׁכָּה לוֹ בְּעוֹלָמוֹ", אִזּוֹ אוֹכְלִים אֶת הַפְּרוֹת.

אֲלֵא בְּאֵמַת עֲכָשׁוּ יֵשׁ כְּבָר אֶת כָּל הַפְּרוֹת, כָּל הַפְּרוֹת זֶה בְּט"וֹ בְּשִׁבְט. כָּל מָה שְׁאָדָם מִקְבֵּל בְּט"וֹ בְּשִׁבְט - אוֹמֵר הַחֲדוּשֵׁי הָרִי"ם - זֶה כְּבָר לְכָל הַחַיִּים, לְכָל הַשָּׁנָה. ט"ו בְּשִׁבְט יוֹרְדִים כָּל הַחֲדוּשִׁים לְכָל הַשָּׁנָה, זֶה יוֹרֵד בְּט"וֹ בְּשִׁבְט.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת לֹא לְהוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ מִהַגְּמְרָא, אֲפִלּוֹ לְשִׁנְיָה אַחַת. כֶּכָּה זֶה עַד מֵאָה עֶשְׂרִים וְאַחֲרֵי זֶה יְבוֹא חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בְּאָב שְׁיֹצְאִים בְּרוֹקוּדִים, חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בְּאָב זֶה כְּבָר גַּם רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְאִזּוֹ זֶה 'כְּתָר שְׁבָאָמָא' וְשְׁבוּעוֹת זֶה 'כְּתָר שְׁבָאָבָא' הַיּוֹם אֲנַחְנוּ בְּכְתָר 'דְּאָרִיךְ', הַיּוֹם אֲנַחְנוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה מִמָּשׁ, וְכָל מָה שְׁמִקְבְּלִים זֶה לְכָל הַחַיִּים לְכָל הַדּוֹרוֹת.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת מִגִּיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה הוּא לֹא מְשַׁנֵּה שׁוֹם דְּבָר, הַחֲתִנָּה לֹא מְשַׁנֵּה כְּלוֹם, יֵשׁ לוֹ אִשָּׁה, אִינן לוֹ אִשָּׁה. הוּא לֹא מוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ מִהַגְּמְרָא, וְהַגְּמְרָא תִּתְרַץ לוֹ אֶת כָּל הַקְּשִׁוֹת שֵׁישׁ לוֹ, "שְׁמַע ה' קוֹלִי אֶקְרָא" כָּל מָה שְׁהִיָּה לְאֵלֵינוּ קְשִׁוֹת, לְאַחִים קְשִׁוֹת, הַכֹּל זֶה רַק עַל יְדֵי לְמוֹד הַגְּמְרָא.

וּכְחוֹר צָרִיךְ לְדַעַת שְׁעֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּט"וֹ בְּשִׁבְט רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת, רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּתִשְׁרֵי זֶה 'כְּתָר דְּעֵתִיק', הַיּוֹם [- ט"ו בְּשִׁבְט] 'כְּתָר דְּאָרִיךְ', יֵשׁ 'עֵתִיק' אַחֲרֵי זֶה 'אָרִיךְ', אַחֲרֵי זֶה יְבוֹא חַג הַשְּׁבוּעוֹת וְאִזּוֹ נֹאכַל פְּרוֹת - אִזּוֹ גּוֹזְרִים עַל הַפְּרוֹת, זֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְפְרוֹת. כְּשִׁאוֹכְלִים פְּרוֹת אִזּוֹ מְבִיאִים פְּרָחִים, עֲכָשׁוּ שְׁזָה

שיעור שנמסר ביום שני בשלח יב שבט לאנ"ש מרמת גן

אש, עמודא דנורא ראו על דבורה, דבורה הייתה כולה אש להבה מהיום שהיא נולדה, ממתי שהיא הייתה תינוקת היא הייתה אש להבה לה' יתברך, היא לא התחתנה מעולם, היא רק אהבה את ה', כל החיים שלה זה רק היה

אז דבורה הנביאה [עליה מדובר בהפטרת] פרשת בשלח, אז דבורה הנביאה היא הייתה מוקפת בלפידי אש, קראו לה אשת לפידות כי מתי שהיא הייתה מתנבאת כל האוהל היה מוקף בלפידי אש, ראו עמוד ענן, עמוד

אז כל העבודה זה להזיז את כוכב צדק, [להפוך צדק לצדקה], מי שיודע להזיז את כוכב צדק, כמו מתושלח שהזיז את השמש, [יכול להמתיק את הדינים].

כי אברהם אמר לנמרוד אתה יודע להזיז את השמש? נמרוד אמר שהוא ברא את השמש, את הירח, כמו פרעה [שאמר: "לִי יְאִרִי וְאִנִּי עֲשִׂיתָנִי" (יחזקאל כט, ג)], קראנו בהפטרה של השבוע, לי יאורי ואני עשיתיני.

למען ה'.

אז באה דבורה הנביאה והראתה ש"מן שמים נלחמו הכוכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא" (שופטים ה, כ), היא הזיזה את כל הכוכבים, פשוט היא ביטלה את סדר המזלות, ביטלה את סדר הכוכבים, היא ידעה להזיז כוכבים, דבורה הנביאה ידעה להזיז את כל הכוכבים שבעולם, היא שינתה את הסדר של הכוכבים.⁵

לכן היא זכתה לקצץ את הרגל של הקנ"ף, אז ישיר את השירה הזאת, השירה, הה', שהקוף נהפך לה"א, צדק [נהפך] לצדקה, על ידי צדקה, כי הצדק זה דינים⁴, כוכב צדק זה כוכב של דין, לכן אברהם לא יכל להוליד, "מי העיר ממזרח צדק", כדי שאברהם יוכל להוליד היו צריכים להזיז את כוכב צדק ממערב למזרח, עכשיו הוא זורח במזרח, פעם הוא רק זרח במערב,

מראי מקומות והערות

בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם פּוֹכְבִים מִמְּסוֹלוֹתָם דְּכָתִיב "מִן שָׁמַיִם נִלְחְמוּ הַכּוֹכָבִים" פִּינּוֹן דְּנִחִיתוּ פּוֹכְבֵי שָׁמַיִם עֲלֵיהוּ אֶקְדִּירוּ הַנִּי דְקָרִי דְפָרְזָלָא נְחִיתוּ לְאַקְרוּרֵי לְמִסְחֵי נַפְשֵׁיהוּ בְּנַחַל קִישׁוֹן אֲמַר לִי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנַחַל קִישׁוֹן לָהּ וְהַשְׁלֵם עֲרֵבוּנָה מִיַּד גְּרָפָם נַחַל קִישׁוֹן וְהַשְׁלִיכוּ לַיָּם שְׁנַאֲמַר

⁴ [שלעשות צדק זה לעשות את הראוי על פי דין ולעניש את החטא, וצדקה זה לפני משורת הדין, שאפילו אם שורת הדין שהוא חייב ללקות, לפני משורת הדין מזכים אותו].

⁵ פְּסָחִים קִיח, ע"ב

פִּי אֲתָא סִיטְרָא, אֲתָא עֲלֵיהוּ בְּדָקְרִי דְפָרְזָלָא (מ-מרכבות ברזל), הוֹצִיא הַקְדוֹשׁ

בן עוזיאל שכל החיים שלו היה אש להבה, כל החיים הוא היה מוקף באש, כל עוף הפורח [מעליו] היה נשרף.

וכמו באדרא, שר' חייא הגיע לאדרא, ר' חייא הלך ברגל שבועיים, מהגליל, ממירון, מצפת, הוא הלך, הוא רצה להצטרף לאדרא, הוא רצה להגיע לאדרא, אז [כשהוא הגיע] הוא לא יכל להיכנס דרך האש, אז ר' שמעון בר יוחאי אמר לר' אלעזר לך תביא אותו, תעבור את האש תביא אותו, [אמר ר' אלעזר:] איך אני יעבור את האש? אני יודע שאני מוקף באש, אבל אני בחיים לא עברתי את האש.

כל העבודה של האדם זה לעבור את האש, ללכת בתוך האש, לא לפחד מהאש, וזה הכוח של דבורה הנביאה שהייתה יכולה לעבור את האש, כמו ר' חייא שהוא עבר את האש, ור' אלעזר

כי באמת היה צריך יבין מלך חצור לנצח [את עם ישראל], ו[כן היה צריך לנצח את עם ישראל] סיסרא מחורשת הגויים, וסיסרא היה נותן צעקה אחת היה מפיל חומה, "ויזעק סיסרא", סיסרא היה ענק, היה לו 900 דגים בזקן שהוא היה טובל בקישון⁶.

"נחל קדומים נחל קישון" (שופטים ה, כא), זה נקרא נחל קדומים, שהנחל יוצא מעץ החיים, זה יוצא ממש מעץ החיים, וזה שעשתה דבורה הנביאה, שהיא טבלה בנחל קישון, היא כל יום הייתה טובלת בנחל קישון, היא הייתה גרה ליד נחל קישון, היא הייתה טובלת כל יום בנחל קישון, לכן היא זכתה לכל הדרגות שלה, אז ה' האיר עליה.

אז אשת לפידות שהיא הייתה כמו ר' זירא, עוף הפורח היה נשרף, היא הייתה מוקפת בלפידים, כל החיים שלה זה היה אש, כמו יונתן

❁ מראי מקומות והערות ❁

עמו מֵאֵה אֶלְפֵי וּבֶן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה הָיָה וְכַבֵּשׁ כָּל הָעוֹלָם בְּכַחוֹ וְלֹא הָיָה פֶּרֶךְ שְׁלֹא הָיָה מִפִּיל חֹמָה בְּקוּלוֹ וְאַפִּילוֹ תִּיהַ שְׁבִשְׁדָּה כִּינּוּ שְׁהִיָּה נֹתֵן עָלֶיהָ קוּלוֹ לֹא הִיָּתָה זֹזָה מִמְּקוֹמָהּ. אָמְרוּ פְּשֵׁהִיָּה יוֹרֵד לְרוּחַ בְּנַחַל קִישׁוֹן הָיָה עוֹלָה בְּזַקְנָהּ כִּמְהָ מֵאֶקֶל בְּנֵי אָדָם דָּגִים. וּתְשַׁע מֵאוֹת סוּסִים בְּמִרְכָּבָתָהּ וּבְחֹזְרָה לֹא הָיָה אֶחָד מֵהֶם חוֹזֵר בְּשָׁלוֹם:

"נחל קישון גֶּרַפֶּם נחל קדומים" מאי נחל קדומים נחל שְׁנַעֲשָׂה עָרַב מִקְדָּם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה פְּתַחוּ דָּגִים שֶׁל יָם וְאָמְרוּ וְאַמְתָּה ה' לְעוֹלָם:

⁶ יֶלְקוּט שְׁמַעוֹנֵי שׁוֹפְטִים - פֶּרֶק ד - רִמְזוּ מו

"ויזעק סיסרא". סִיסְרָא בָּא עָלֶיהֶם בְּאַרְבָּעִים אֶלְפֵי רָאשֵׁי גִיסוֹת וְכָל אֶחָד הָיָה

הלך [בתוך האש] והכניס אותו, וככה הוא חי יחד עם רשב"י עוד מאה שנה שהוא מוקף באש.

העבודה של האדם זה להיות מוקף באש, אדם צריך ללמוד תורה שתצא ממנו אש להבה, כמו שכתוב בדף קל"ז בחולין, שרב היה לומד עם רבי היה יוצא אש, רב זה כבר אמורא, היה יוצא אש ממש מהפה של רב, אז הגמרא מביאה בחולין קל"ז עמוד ב' איך שיוצא אש ממש מהפה של רבי לפה של רב, כי הוא [- ר' יוחנן] אמר רחלים הוא [- איסי בר היני] אמר: למה אתה אומר רחלים, תגיד רחלות, [ענה לו ר' יוחנן] כתוב [בתורה] "רַחֲלִים מְאֹתִים" (בראשית לב, טו), אמר [לו איסי בר היני] זה לשון תורה, [אבל] אנחנו אומרים רחלות, קוראים לזה רחלות. [שאל ר' יוחנן שהיה בארץ ישראל את איסי שבא מבבל: מי ראש הישיבה בבבל?] אז

הוא [- איסי בר היני] אמר לו: אבא אריכא. כי רב היה ארוך (- הכי גבוה) בדורו, אבא אריכא פירושו שמה שעשו לו (- לרב) הוא לא הרגיש שום דבר, [שהיה ארוך אפיים], יכלו לעשות את כל הצרות שבעולם, אבא אריכא, אדם בא לעולם שיקראו לו אבא אריכא. אז [אמר ר' יוחנן לאיסי בר היני:] אבא אריכא קרית ליה [- מדוע אתה קורא לרב 'אבא אריכא']? דכירנא כד הוה יתיבנא אחרי שבע עשרה שורות, [הייתי רואה איך רב שישב בשורה הראשונה כנגד רבי יהודה הנשיא ומדבר עימו בלימוד, והיה יוצא אש מפיו של רב לפה של רבי, ומהפה של רבי לפה של רב, ואתה קורא לו אבא אריכא].

כי שמשה עלה לשמים והוא ראה את ר' עקיבא [דורש בתורה], משה אמר: 'ריבוננו של עולם, אני לא מביין מה שהוא אומר'.⁸ הוא לא יכול להביין, הוא לא הצליח להביין

מראי מקומות והערות

⁷ חולין קל"ז ע"ב

כי סליק איסי בר היני אשכחיה לר' יוחנן דקא מתני ליה לבריה רחלים, אמר ליה: אתנייה רחלות! א"ל: כדכתיב רחלים מאתים, אמר ליה: לשון תורה לעצמה לשון חכמים לעצמן; אמר ליה: מאן ריש סדרא בבבל? אמר ליה: אבא אריכא, אמר ליה: אבא אריכא קרית ליה? דכירנא כד הוה יתיבנא אחר י"ז שורן אחוריה דרב קמיה דרבי, ונפקי זיקוקין דנור מפומיה דרב לפומיה דרבי, ומפומיה דרבי לפומיה

דרב, ולית אנא ידע מה הן אמרין, ואת אבא אריכא קרית ליה!

⁸ מְנַחוֹת כ"ט, ב.

אָמַר רַב בְּשִׁעָה שֶׁעָלָה מִשָּׁעַר הַמִּזְבֵּחַ לְמִדְבָּר מִצְרָא לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיּוֹשֵׁב וְקוֹשֵׁר כְּתָרִים לְאוֹתֵיזֵית אָמַר לְפָנָיו רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מִי מְעַכֵּב עַל יְדֵי אָמַר לוֹ אָדָם אֶחָד יֵשׁ שְׁעֵתִיד לְהֵיזֵת בְּסוּף פְּמָה דְזוֹרֵת וְעַקִּיבָא בְּן יוֹסֵף שָׁמוֹ שְׁעֵתִיד לְדָרוֹשׁ עַל פֶּל קוּץ וְקוּץ תִּילִין תִּילִין שֶׁל הַלְכוֹת אָמַר לְפָנָיו רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הֲרָאָהוּ לִי אָמַר לוֹ חֲזוֹר

תג ותג תילי תילים של הלכות, וביקש משה רבינו לראות את ר' עקיבא, וראה, ולא הבין משה רבינו את מה שדיברו ר' עקיבא ותלמידיו].

גמרא מנחות, שם מסופר שמה עלה לשמים [לקבל תורה] והוא לא מצליח להבין מילה [ממה שאמרו ר' עקיבא ותלמידיו], הוא היה ממש בצער נורא, ריבונו של עולם אני לא מבין מילה מה שמדברים פה,

מה שהם מדברים, הוא לא הביין מה שהם מדברים, הוא לא הצליח.

[שבשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה, ראה משה את הקדוש ברוך הוא עושה תגים לאותיות], משה אמר: 'ריבונו של עולם, למה אתה קושר כתרים לאותיות, למה אתה אוהב לקשט ספר תורה?', ה' אמר: עתיד אדם לעמוד בעוד כמה דורות ור' עקיבא שמו [והוא עתיד לדרוש על כל

מראי מקומות והערות

כך עלה במחשבה לפני אמר לפני רבונו של עולם הראיתי תורתו הראני שכתוב אמר לו תזור [לאחור] תזר לאחוריו ראה ששוקליו בשרו במקולין אמר לפני רבונו של עולם זו תורה וזו שכתבה אמר לו שתק כך עלה במחשבה לפני:

לאחורף הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה ידע מה הן אומרים תפש כחו כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני נתישבה דעתו תזר ובא לפני הקדוש ברוך הוא אמר לפני רבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נתת תורה על ידי אמר לו שתק

אל תגיד, הוא אמר כן, אז הוא נפטר מזה⁹, לכן ר' עקיבא צריך לעבור מסרקות של ברזל, אפילו שהוא היה בן גרים¹⁰.

אז הוא (-ה) קשר קשרים, הוא היה מקשט את האותיות בקשרים [אותיות] "שעטנו גץ", שם יש שם שלוש קווים, שלוש כתרים על כל אות, ור' עקיבא מלמד תורה ברבים, משה רבינו אומר תראה לי שכרו, ומשה רבנו רואה ששוקלים את בשרו [של רבי עקיבא] במקולץ [בחנויות בשר, שאל משה רבינו:] זו תורה וזו שכרה?

[כאן מתחיל לדבר משעה שהתגלה ה' למשה רבינו בסנה ובקשו לקבל השליחות לגאול את עם ישראל ממצרים, וראה

הוא (-ה) אומר לו תשב אחרי שמונה שורות, ואז הוא הלך אחרי שמונה שורות, התיישב אחרי שמונה שורות, ופתאום הוא שומע ששואלים את ר' עקיבא: מאיפה אתה אומר את החידושים האלה? מי סיפר לך על כאלה חידושים? איך אתה יודע כאלה חידושים? [ענה רבי עקיבא:] מה הפירושו, אני יודע את הכל ממשה רבנו.

אז התברר שר' עקיבא נמצא בשמים, [וראה את התורה של משה רבינו ואמרה לפני שאמרה משה רבינו], כמו ר' [יצחק] איזיק [תלמיד רבנו] היה בשמים שמע את תורה כ"ב, הוא אמר את תורה כ"ב [לפני שהרבי'ה גילה אותה], הרבי'ה אמר [לו]

מראי מקומות והערות

וְדַחְקוּ עֵצְמוֹן לְשִׁמְעַת תּוֹרָה, וְאָמְרוּ לְאַחַד אָמַר אֲתָה לָנוּ תּוֹרָה וְאָמַר לָהֶם. וְשִׁמְעַת הוּא זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה וְהוֹטֵב בְּעֵינָיו מְאֹד, וְהוּא מִבֵּין עַל תּוֹרָה, כְּמִדָּמָה שֶׁאָמַר שְׁלֹא שִׁמְעַת כְּזֹאת. וְשָׂאֵל אִם אוֹתָהּ הִנְשִׁמָּה בְּזֶה הָעוֹלָם וְהָרְאוּ לוֹ וְשָׁלַח אַחֲרָיו וְהוּא מְהֵרָה וְקָדֵם וְקָדֵם חֲלָם לְמוֹרְנוֹ הָרַב יִצְחָק אֵיזִיק הַנֶּזֶל כֹּל הַתּוֹרָה הַנֶּזֶל שֶׁשִׁמְעַת הוּא, וְכֵן וְסִפֵּר לוֹ בְּאֵימָה גְדוֹלָה וְרַתַּת וְזִיעַ גְּדוֹלָה מְאֹד. וְהִלֵּךְ הוּא מִשָּׁם, וְנִשְׁאַר מוֹרְנוֹ הָרַב יִצְחָק אֵיזִיק הַנֶּזֶל כֹּל חֲלָשׁוֹת וְאַחַר כֵּן בְּסִמּוֹן נִפְטָר הַנֶּזֶל:

¹⁰ [נראה לי הכוונה כאן, שכיון שאמור ר' עקיבא התורה לפני שאמרה משה רבינו, נענש, כשם שר' יצחק אייזיק נענש על שגילה התורה לפני שאמרה רבינו הקדוש].

⁹ שיח שרפי קודש - חלק ב רנה
פֶּעַם בָּא רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק בְּהַתְּלַבְּבוֹת נוֹרָאָה אֶל רַבְּנוֹ, וְרָצָה לְסַפֵּר לוֹ תּוֹרָה נוֹרָאָה שֶׁנִּתְגַּלְתָּה לוֹ בְּחִלּוּמוֹ, וְרַבְּנוֹ רָמַז לוֹ שְׁלֹא יֹאמַר לְפָנָיו אֵת חִלּוּמוֹ שֶׁחָלַם, אִלְמָל לְרַב תִּבְעֵרְתָּ לְכָבוֹד לֹא שָׁם לְפִי לְרָמַז רַבְּנוֹ, וְגַלָּה לוֹ אֵת הַתּוֹרָה שֶׁחָלַם. תִּכְרַף אַחַר כֵּן נִפְלַח מִחֲלָשָׁה, וְלֹא אַחַר יָמִים מְעַטִּים נִפְטָר. וּבְאֵרוֹ אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּזֶה, שָׁפָה הִיא פֶּגַם, בְּבַחֲרֵית "מוֹרָה הִלְכָה בְּפָנָיו רַבּוֹ" שֶׁחֲרִיב מִיָּתֶה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָרוּנוֹם לְבִרְכָה (ברכות לא:). (ועיין בספר חיי מוהר"ן סימן שיג.)

חיי מוהר"ן שי"ג
מְעַשֶׂה שֶׁל הַצַּדִּיק מוֹרְנוֹ הָרַב יִצְחָק אֵיזִיק וְזָר צַדִּיק לְבִרְכָה, שֶׁרַבְּנוֹ וְזָרוּנוֹ לְבִרְכָה רָאָה בְּמִקוֹם שֶׁרָאָה שְׁהִיוּ אֲגָדוֹת אֲגָדוֹת,

מתווכח מתווכח, הוא אהב ויכוחים, בסדר, אבל שמע ימים להתווכח? כתוב (בשול"ע אורח חיים) סימן נ"ג סעיף ט"ז¹² יש הלכה שאסור להתווכח, זה הלכה בתורה, זה הלכה מסיני, אדם אומרים לו בוא תהיה שליח ציבור, אין שליח ציבור, השליח ציבור [הקבוע] לא הגיע, היה חולה, [או] בית כנסת חדש, לא יודעים מי יהיה השליח ציבור [הקבוע], אז יש הלכה איך הוא (-) אותו אחד שהציעו לו) עונה, איך הוא מתנהג. אז דבר ראשון הוא אומר לא, קודם לצעוק: 'לא', קודם להגיד לא עם א' רבתי. אומרים לו [פעם שניה] תבוא תתפלל, אין שליח ציבור, טוב בסדר אז הוא מזיז את הרגל, הוא ממשיך להגיד

משה רבינו את נשמת רבי עקיבא, ורצה שה' יגאל את עם ישראל על ידי רבי עקיבא, ומעשה זה היה למעלה משנה, לפני המעשה שהזכיר למעלה, שראה משה רבינו בקבלת התורה את נשמת רבי עקיבא.

משה רבינו אמר [לה' כשבקשו לקבל השליחות לגאול את עם ישראל] יש לך אדם כזה [כמו רבי עקיבא, תגאל את עם ישראל ממצרים על ידו]¹¹, כי משה רבנו רק חיפש איך להתחמק [מלהנהיג את עם ישראל, ואמר:] "שלח נא ביד תשלח", שלח את אהרן, שלח את מרים, שלח את חור.

[משה] רק מתחמק, הוא מחפש תמיד להתחמק, אי אפשר לתאר, שבע ימים מא' אדר עד ז' אדר, שבע ימים הוא רק מתווכח

❁ מראי מקומות והערות ❁

מה עשה הקב"ה שגרו לשר של חכמה ותפשו למשה והוליכו למקום אחד והראה לו בפרגוד של הקב"ה רבוא רבבות של סנהדרין שיושבים ודורשים ואומרים הלכה למשה מסיני מיד נתקרה דעתו של משה:
¹² שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נג סעיף טז
מי שאינו ש"צ קבוע צריך לסרב מעט קודם שירד לפני התיבה, ולא יותר מדאי, אלא פעם ראשונה מסרב וכשיאמרו לו פעם שניה, מכין עצמו כמו שרוצה לעמוד, ובפעם שלישית יעמוד. ואם האומר לו שירד הוא אדם גדול, אינו מסרב לו כלל.

¹¹ ילקוט שמעוני שמות - פרק ד - רמז קעג
אם נאמר אהיה עם פיך למה נאמר הוריתין ואם נאמר הוריתין למה נאמר אהיה עם פיך אלא אהיה עם פיך זה פתיחת פה ומענה לשון. הוריתין זה גנזי חכמה שגלה הקב"ה למשה על כל גנזי תורה חכמה ומדע וגנזי חיים והראהו מה שעתיד להיות לעולם הבא וכיון שראה בפרגוד של הקב"ה כתות כתות של סנהדרין שהיו יושבין בלשכת הגזית ודורשים התורה בארבעים ותשע פנים והראהו רבי עקיבא דורש כתרי אותיות אמר אין לי עסק בשליחות של מקום שנאמר ויאמר בי אנדי שלח נא ביד תשלח

מסרב, אדם מתעקש, הרבי'ה אומר זה טוב להיות עקשן בעבודת ה', אבל רוצים שתגאל את עם ישראל, עם ישראל בגלות, עם ישראל - שמים ילדים ומערבלים אותם עם הטיט, "בלבנת הספיר הראם עוז ידידות" (ראה הערה)¹⁴.

אנחנו אומרים בזמירות שבת: "בלבנת הספיר הראם עוז ידידות", כל שבת אנחנו מזכירים את זה שבלבנת הספיר, אז ממתיקים את הכל, על ידי לבנת הספיר אפשר להמתיק כל דין

לא, אבל הוא כבר מזיז את הרגל. פעם שלישית צריך לקום, יאללה קום קום.

כמו עשו הוא אמר: "יָקָם אָבִי" (בראשית כז, לא), איך יודעים שהוא עשו? ¹³ [כי הוא אומר:] קום, יאללה קום כבר, קום.

לא [מסרבים] יותר משלוש פעמים, אסור לסרב יותר משלוש פעמים, ככה כתוב בסימן נ"ג סעיף ט"ז, ופתאום אנחנו רואים [שמשה מסרב] שבע ימים שבע לילות, אדם

מראי מקומות והערות

הב"ה והכה בכורי מצרים שנ' ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור.

חזקוני על שמות פרק כד פסוק י לבנת - לשון לובן. דבר אחר לבנת הספיר לשון לבנה. אמר ר' עקיבא עבדי פרעה היו דוחקין ומכין את ישראל כדי לעשות להם תוכן לבנים בכפל שנאמר תוכן לבנים תתנו והמצרים לא היו נותנים להם תבן והיו צריכים לקושש קש במדבר ואותו קש היה מלא קוצים וברקנים והיה הקש נוקב את עקביהם והיה הדם מתבוסס ומתערב בטיט, ורחל בת בנו של מתושלח היתה הרה ללדת ורומסת בטיט עם בעלה עד שיצא הולד ממעיה ונתערב עם המלבן והיתה צועקת על בנה ועלתה צעקתה לפני כסא הכבוד וירד מיכאל ונטלהו והעלהו לפני כסא הכבוד ועשה אותו מלבן ונתנו למטה מרגליו של הקב"ה, הוא שנאמר ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר. פירוש לבנה שנעשית משפיר היולדת.

¹³ [כלומר מדוע כשיעקב הגיע ליצחק ואמר לו שהוא עשו לא האמין לו יצחק וחקרו על כך שוב ושוב כמבואר בפסוקים שם וכשהגיע עשו מיד האמין לו שהוא עשיו, ומתרחן שכיון שעשו לא דיבר כל כך בכבוד הבין מיד שהוא עשו, אבל כשיעקב דיבר הוא דיבר בכבוד ועל כן לא האמין ואמר הקול קול יעקב, שמדבר בעדינות]

¹⁴ פרקי דרבי אליעזר - פרק מז ר' עקיבא אומ' נוגשי פרעה היו מכין לישראל לעשות תוכן לבנים בכפל שנ' ואת מתכונת לבנים אשר הם עושים תמול שלשום והמצרים לא היו נותנים תבן לישראל שנ' תבן אין נתן לעבדיך והיו ישראל מקוששין את הקש במדבר והיו עומסין אותו בחמוריהם ונשיהם ובניהם ובני בניהם ובנותיהם והקש של מדבר היה נוקב את עקביהם והדם היה יוצא ומתבוסס בחמור רחל בת בנו של משותלח היתה הרה ללדת ורומסה בחומר עם בעלה ויצא הולד מתוך מעיה ונתערב [הוולד] בתוך החומר ועלתה צעקתה לפני כסא הכבוד ובאותה הלילה ירד מיכאל המלאך והעלה לפני כסא הכבוד ואותו הלילה ירד

שבעולם, כל מחלה שבעולם, שיריה¹⁵.
 ושאתחנן, כי כתוב באותיות דר' עקיבא שהגאולה תהיה בו' [אלפים] צ"ג¹⁶ מה זה ו' צ"ג? צ' אז זה הצדיק, בסדר, מבינים, ג' זה שלושה אבות, אז מבינים אבל מה זה שייך ו' צ"ג, מה פתאום ששת אלפים צ"ג, מי המציא כזה מספר? אנשים פה ממציאים מספרים, וצריכים לדעת מי המציא את המספר הזה, מי כתב את המספר הזה.
 אבל יש הרבי מאזורוב¹⁷, ר' משה שיריה, ואתחנן זה [גמטריא]

מראי מקומות והערות

קיים ששת אלפים וצ"ג שנה, ונראה שאין בזה מחלוקת, אלא שהש"ס לא חשש להזכיר את המספר הקטן של צ"ג שנה, אמנם לאמיתו של דבר העולם קיים ו' אלפים צ"ג שנה.

ונחזי אנו שהוסיפו (סנהדרין שם) כשם שהשביעית משמטת שנה אחת לז' שנים, כך העולם משמט אלף שנים לשבעת אלפים שנה, ומוכח שיש קשר בין ענין השמיטה לקיומו של עולם, וכעת נראה שמזמן פטירתו של משה רבינו ע"ה בשנת ב' אלפים תפ"ח עד סוף זמן קיום העולם יש בדיוק ג' אלפים תר"ה שנה, וכשתחלק מספר זה לשבע יעלה בידך תקט"ו, היינו שמאותה שעה עד ו' אלפים צ"ג יש תקט"ו שמטות.

ונחמד בזה מה שהתפלל תקט"ו תפילות כנגד תקט"ו השמטות שעתידים להיות בעולם, היינו שכיון בתפילתו לטובת ישראל עד סוף כל הדורות, וכלל כל תפילה עבור שבע שנות שמיטה הקרויות בשם "שבע" כמו שכתוב (נדרים ס' א'

¹⁵ בעל הטורים דברים פרק ג פסוק כג. ואתחנן. בגימטריא שיריה. שאמרו לפניו שיריה כדי שישמע תפלתו (ספרי).

¹⁶ **אותיות דר' עקיבא אות ב'**
ד"א - ב"ת, מה נשתנה בית מכל האותיות שברא בו הקב"ה כל סדרי בראשית? מפני שגלוי וידוע היה לפני הקב"ה כי שתי פעמים עתיד העולם ליחרב - אחד בימי דור המבול, ואחד בסוף ששת אלפים ותשעים ושלש ושנים

¹⁷ **באר משה דברים ואתחנן אמרו ובותינו ז"ל** (דברים רבה פ"א, י'), **ומנין שהתפלל משה באותו הפרק תקט"ו פעמים? שנאמר ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור, ואתחנן בגימטריא הכי הוי.** ביאור ענין תקט"ו תפילות

בא וראה ענין נפלא שרמז רועם של ישראל במה שהתפלל תקט"ו תפילות דייקא, כי כיון להתפלל על ישראל עד סוף כל הדורות, והוא על פי מה שאמרו (סנהדרין צ"ז א') שית אלפי שני הוו עלמא, ובאמת מצינו (אותיות דרבי עקיבא) שהעולם

הרבי'ה מאוז'ורוב זיע"א

כמות כאלו של תפילות] תעשה כפול שבע, [שבכל תפילה התפלל משה רבינו על שמיטה] 500 כפול שבע זה 3500, 15 כפול שבע זה 105, [יחד] זה 3605, הגענו, [כלומר מזה שמשה רבינו התפלל רק עד שנת ו' אלפים צ"ג מוכח שלא היה צריך להתפלל על השנים שאחר כך, כי משיח כבר יבוא]. הוא עשה את המספר בשנייה אחת, היה לו ראש מחשב יותר מכל

יחיאל אפשטיין, והוא היה לו מוח מחשב, ועל המקום הוא מצא את החשבון, הוא אומר תעשה [ב' אלפים] תפ"ח, [כי ארבעים שנה קודם בשנת ב' אלפים] תמ"ח יצאנו ממצרים, תעשה תפ"ח, אחרי 40 שנה, עכשיו זה ואתחנן, עכשיו עוד שבועיים זה כבר א' אדר, גמרנו מתחיל ואתחנן [שהתפילות הכתובות בפרשת ואתחנן שהתפלל משה, היו מא' אדר עד ז' אדר], תעשה מ[ב' אלפים] תפ"ח (- 2488), תעשה (- תוסיף) שלושת אלפים שנה אז זה חמשת אלפים תפ"ח, תוסיף עוד שש מאות אז זה ו' אלפים פ"ח, תוסיף עוד חמש אז זה ו' אלפים צ"ג, שבצ"ג כבר תהיה הגאולה, גמרנו, זה הגאולה הסופית, זה בטוח, אז ו' צ"ג זה כבר התאריך האחרון, [משיח] צריך להגיע.

אז מה פתאום מוסיפים [על שנת ב' אלפים תמ"ח] 3,605 [שנה]? הוא אומר זה גימטרייה ואתחנן, ואתחנן זה 515, [שמשה רבינו התפלל

מראי מקומות והערות

היא עת לבקש, ומצינו (קהלת רבה פ"ג, ה') על הכתוב עת לבקש דכתיב (להלן ד', כ"ט) ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאתה, הרי שהוא רומז על תפילה, והיינו שמשה רבינו ע"ה התחנן תקט"ו תפילות, בכדי שבכל עת שישראל יבקשו את ה' ייענה להם בתפילתם ויעשה חפצם אמן כן יהי רצון.

לפי שיסודו של עולם קשור במשיטה כאמור, ונוכל לרמז שלכן נאמר לו: 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד' כלומר שיותר אין צורך שיתפלל, לפי שרק תקט"ו שמשות יהיו עוד בעולם משעת פטירתו.

ותראה עוד שנרמז הדבר בתיבות "בעת ההוא" כאמור שהעת הי"ז בקהלת (ג' ו')

המחשבים.

כי עכשיו זה ט"ו בשבט, זה כבר הגאולה ממש, חמש עשרה בשבט, והלכה כשמאי, בית הלל אומרים, אז באמת אין כזה גמרא, חשבו אולי זה גמרא, אולי זה זהר, עכשיו קראתי בדיוק לפני שעה מחקר שלם על הלכה כבית שמאי, אז מביא את זה ר' חיים מוואלזין, הראשון, הוא מביא את זה בספר שלו דרך החיים שהלכה כבית שמאי.

ולכן את נרות חנוכה הדליקו משמונה [לאחד כשיטת בית שמאי שפוחת והולך]¹⁹, כי אדם הראשון עשה פעמיים חנוכה, [פעם כשיטת בית שמאי שמוסיף והולך, ופעם כבית

אדם חייב שיהיה לו ראש מחשב, אדם בא לעולם שיהיה לו ראש מחשב, שיעשה את כל החשבונות הכי מסובכים בשנייה אחת, יותר מכל המחשבים שבעולם¹⁸, אז לכן היה הרבי מאזורוב, שצריכים לנסוע תמיד לציון שלו, שהוא גילה את חשבון הגאולה, את אותיות ר' עקיבא, ו' אלפים צ"ג, שזה החשבון הכי גדול מכל החשבונות, אז זה מה שקורה כאן עם ר' עקיבא, שהוא רואה עכשיו, הוא צדיק הדור והוא עושה את החשבונות, הוא עושה את חשבונות הגאולה.

מראי מקומות והערות

ידי זה: 'לפני מלכים יתצב', הינו שזאזכה לגדלה, בחינת מלכות, פי הגדלה היא כפי התנוצצות המוח, בבחינת: 'מלך אסור ברהטים', כ"ל:

¹⁹ שבת כא, ע"ב

תנו רבנן מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין בית שמאי אומרים יום ראשון מדליק שמנה מכאן ואילך פוחת והולך ובית הלל אומרים יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא חד אמר טעמא דבית שמאי כנגד ימים הנכנסין וטעמא דבית הלל כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דבית שמאי כנגד פרי החג וטעמא דבית הלל דמעלין בקדש ואין מורידין:

¹⁸ ליקוטי מוהר"ן תנינא תורה עב ודע, שפך אקד ואחד לפי התנוצצות המחין שלו כן זוכה לקבל גדלה... ועל כן פל אקד כפי מוחו ודעתו ופפי שהוא מכניס עצמו בתוך הדעת, כל מה שהוא עוסק יותר להגדיל מוחו ודעתו, כן הוא עוסק בנגני בית המקדש, פי עקר בחינת בנן בית המקדש הוא הדעת כ"ל. ויש מי שיש לו מוח וחרף, והוא עוסק תמיד להגדיל מוחו ודעתו, שזהו בחינת עוסק בנגני בית המקדש, וכפי הגדלת דעתו ומוחו כן זוכה לקבל גדלה. וזה בחינת (משלי כ"א): "חזית איש מהיר במלאכתו, לפני מלכים יתצב". 'איש מהיר במלאכתו' זה בחינת מי שיש לו מוח מהיר וחרף כ"ל, שהוא בחינת 'מהיר במלאכתו', הינו במלאכת בנן בית המקדש, פי מלאכת בנן בית המקדש הוא כפי מוחו כ"ל, ועל

בר מצווה לנין מורינו הרב בן לר' נחמן גולדבלום

האור, אם המוח עובד במהירות הוא יכול לעשות את כל החשבונות שבעולם באלפית שנייה.

אז אם בבוקר זה מתקצר ב-45 שניות, ובערב ב-45 שניות, מתחיל בא' תשרי, ה' ברא את העולם בכ"ה אלול לפי ר' אליעזר, וא' תשרי [ברא] את אדם הראשון, אז אנחנו מגיעים בדיוק לזאת חנוכה בדיוק 90 יום, 90 יום היום התקצר ב-135 דקות, שזה שעתיים ורבע, שעתיים ועוד 15 דקות, 120 ועוד 15, שעתיים ורבע, אז היום נהיה (עשר) [אולי צ"ל: תשע שעות] וארבעים וחמש דקות, היום התקצר, וזה היום הכי קצר, ואז

שמאי, יחד 16 יום מכ"ה כסלו עד עשרה בטבת].

אדם הראשון הוא ראה שהיום הולך להתקטן, 45 שניות בבוקר 45 שניות בלילה, זה דקה וחצי [ליום], כפול 90 יום זה 135 [דקות], זה בדיוק ההפרש [בין אורך היום בתשרי ליום הקצר בשנה בכסליו], אז זה בדיוק 120 ועוד 15, זה בדיוק עוד שעתיים, כל 120 זה שעתיים, כל 60 דקות זה שעה, אז 135 דקות שהיום מתקצר זה בדיוק, עושים דקה וחצי כפול 90, זה בדיוק 90 ועוד 45, [45 זה 90 סחאי דקה], עשינו את החשבון במהירות אדירה, במהירות האור, אדם צריך שיהיה לו מוח שיעבוד במהירות

אחד, שתיים, שלוש, ארבע (וכו').

וזה "היש לכם אב או אח", כתוב ב'ויגש', שיהודה אומר ליוסף: "אדוני שאל את עבדיו, היש לכם אב או אח", אב זה לפי הא' ב', אם הולכים [בחנוכה] לפי א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח', זה לפי בית הלל. אבל אם הולכים לפי אח, [כלומר] שביום הראשון שמונה. כי מסביר ר' נתן [את שיטת בית שמאי] שביום הראשון כבר יש את כל האורות, איך שנכנס חנוכה כבר רואים את כל האורות, אדם רואה כאלה אורות שלא היה בעולם.

עכשיו זה ט"ו בשבט, שזה [- ראש חודש שבט] בדיוק 120 יום [מראש השנה], זה בדיוק, שלושה חודשים זה 90, חשון כסלו טבת, ארבע חודשים זה 120, ועוד 15 זה בדיוק 135 יום [מראש השנה], כמו שאמרנו יש 135 דקות [שהיום מתקצר], 135 יום, אז אם אדם מחכה 135 יום בסבלנות, מגיע

מתחיל זאת חנוכה, ברגע שמתחיל האור, [כלומר שאז היום מתחיל להתארך].

ולכן באו עובדי עבודה זרה ולקחו את זה [את הנרות שהדליק 16 יום] מאדם הראשון²⁰, אדם הראשון היה צם במשך 90 יום, הוא צם כל יום, הוא לא אכל, עד שבסוף פתאום הוא ראה שהיום מתחיל להתארך, שהשמש מתחילה להתארך, שהשקיעה מתארכת, [כלומר שאומנם בתחילת תקופת טבת הנץ ממשיך להתאחר, אבל השקיעה מפסיקה להקדים], הוא ראה שהשקיעה מתארכת, אז הוא שמח, הוא עשה ריקודים, הוא הדליק נרות, אז קודם [שראה שהיום מתארך], הוא הדליק לפי בית שמאי, אז הוא הדליק שמונה נרות, אחרי זה שבע נרות, אחרי זה שש, חמש, ארבע, שלוש, שתיים אחד. ואחרי זה הוא עשה לפי בית הלל, לצאת ידי שתי השיטות, אז

מראי מקומות והערות

השמים עמד וישב ח' ימים בתענית [ובתפלה] כיון שראה תקופת טבת וראה יום שמאריך והולך אמר מנהגו של עולם הוא הלך ועשה שמונה ימים טובים לשנה האחרת עשאן לאלו ולאלו ימים טובים הוא קבעם לשם שמים והם קבעום לשם עבודת כוכבים:

²⁰ עבודה זרה ח, ע"א

גמרא: אמר רב חנן בר רבא קלנדא ח' ימים אחר תקופה סטרנורא ח' ימים לפני תקופה וסימנך אחור וקדם צרתני וגו'. תנו רבנן לפי שראה אדם הראשון יום שמתמעט והולך אמר אוי לי שמה בשביל שסרחתי עולם חשון בעדי וחוזר לתוהו ובוהו וזו היא מיתה שנקנסה עלי מן

שיעור בבית לנין מורינו הרב בן ר' חיים צוקר

לבור] אמרו נעשה סימן, אם הנחשים יאכלו אותו סימן שהוא רשע, סימן שהוא דיבר לשון הרע, אם הנחשים לא יאכלו אותו אז סימן שהוא צדיק. נראה אם הנחשים אוכלים אותו או לא אוכלים אותו, [וכשזרקו את יוסף] ראו שהנחשים לא אוכלים אותו, לא נושכים אותו, לא מקישים אותו, אז מה אמר שמעון הבן של יעקב, לא, הוא מכשף, הוא עושה כישופים, הוא חובר חבר.

הגמרא אומרת מי שחובר חבר הנחשים לא נושכים אותו, אם אדם נופל לגוב נחשים [חייב למות אם אינו מכשף הנחשים והעקרבים], אם הוא נופל לגוב אריות לא קורה שום דבר, האריה לא טורף, תנסו,

לחמשה עשר בשבט, אז כבר היום נהיה יום ארוך, אז רואים את השמש, ואז הירח במילואו, לכן חמשה עשר בשבט זה הזמן שאפשר להמתיק כל דין בעולם, כל המחלות שבעולם.

וזה עשה ר' עקיבא, עקיבא בן יוסף סרקו אותו במסרקות של ברזל, עקיבא בן יוסף הוא הגיע למדרגה שסרקו אותו והוא לא הרגיש שום כאב, הוא רק צחק, הוא אהב לצחוק, שואל אותו התליין שלו מה אתה צוחק? אתה מכשף? אתה כשפת? אתה עושה לנו כישופים? אסור.

כי לפי ר' שמעון אז שמעון [בן יעקב] הוא עשה את כל הבלגן, הוא זרק את יוסף לבור, ורצו להוציא אותו, אמרו: הנה הנחשים לא אוכלים אותו, [כי לפני שזרקו את יוסף

כמו בספרד עד היום, [שבאים כולם] לראות איך ששוורים נוגחים אנשים, זה התענוג של כל הילדות, של הנשים, של בת המלך, לראות איך ששוורים הורגים אנשים, זה התענוג של הגויים.

אז אותו הדבר, אז בר כוכבא נכנס בכלוב של אריות, ויצא חי, רכב על האריה. אותו דבר עם הפילים, שתלמי הרביעי הוא נכנס לבית המקדש הוציא את האוצרות, עכשיו היה חנוכה, את כל האוצרות הוא הוציא, אז ירד פרש מהשמים, את כל זה הוא מביא בספר המכבים, כולם צמו שלושה ימים ושלושה לילות.

אם אדם צם שלושה ימים ושלושה לילות הוא יכול להמתיק כל דין בעולם, שזה הסוד של שובבי"ם, שברגע שאנחנו צמים כל יום חמישי, עכשיו אנחנו כבר בבשלח, אחרי זה יתרו, משפטים, אחרי זה יהיה ת"ת, תרומה תצווה, אדם צריך בתרומה תצווה לצום מיום חמישי בבוקר, בחמש בבוקר עד חמש וחצי [בערב], או לכל הפחות תענית דיבור, אז אם אדם עושה תענית דיבור בת"ת, תרומה תצווה אז הוא יכול להמתיק כל דין שבעולם.

אדם יכנס לגוב אריות, ירון ימין נכנס לכלוב אריות, עשר דקות הוא ישב שם, לא עשו לו כלום, עד שהוא ראה שהאריה כבר מתעצבן אז הוא יצא החוצה, אדם יכול להיכנס, לנסוע ליוהנסבורג להיכנס לכלוב אריות, האריה לא יעשה כלום, האריה לא עושה, אז אפילו אם אדם נופל לגוב אריות, אשתו לא יכולה להתחתן עם אף אחד, אז מה יש, מי אומר שהאריה טרף אותו.

בר כוכבא נכנס לגוב אריות, יש את השיר הידוע שהוא נכנס לכלוב, והאריה נשכב לפניו, ואמר לו תרכב עלי, כי זה היה [כשהאריה היה] בתור גור הוא (- בר כוכבא) הציל אותו, הוא מצא אותו ביער שהוא גוסס, והוא הציל אותו, והוא גידל אותו, אז בדיוק זה היה האריה ששמו אותו בכלוב, את שמעון בר גיורא האריה טרף אותו, יש [יוחנן] בר גיורא, ויוחנן מגוש חלב, אז הוא מת בתוך הכלא, אבל שמעון בר גיורא נתנו אותו מאכל לאריות.

הם (- הרומאים) היו משתעשעים [מלראות את זה], יושבים כל הנשים, כל הבנות, באצטדיון. ורואות איך שהאריות אוכלים אנשים, זה היה התענוג שלהם, השעשוע שלהם,

שוכבי"ם זה הזמן שממתיקים את כל הדינים, ט"ו בשבט, בחמשה עשר בשבט זה הזמן שאנחנו ממתיקים כל דין שבעולם, אין דין שלא ממתיקים.

ולכן בחמשה עשר באב יוצאים בריקודים, יום כיפור זה [מובן מדוע רקדו, כיון שאז קיבלנו את] לוחות שניות, אבל מה חמשה עשר באב? אז הבני יששכר מסביר את זה²¹, ר' צבי אלימלך מדינוב עכשיו היה היארצייט שלו, בח"י [טבת], בשבת, שבת לפני

שבועיים, היה היארצייט של הבני יששכר, כולם היו צריכים לנסוע לשם, אז הוא גילה את הסוד הכי גדול מכל הסודות, הבני יששכר גילה את זה, אז זה הסוד של חמשה עשר באב, הוא מגלה, אף אחד לא מבין מה זה חמשה עשר באב. [והבני יששכר מבאר ש] זה 40 יום לפני בריאת העולם.

עכשיו [- ט"ו בשבט] זה לפי ר' יהושע, אנחנו עכשיו מגיעים 40 יום לפני בריאת העולם לפי ר' יהושע, כי הלכה כר' יהושע, ר'

מראי מקומות והערות

²¹ בני יששכר מאמרי חודש תמוז - אב מאמר ד - בתולה במחול וז"ל: ענין היום טוב ההוא, הנה לכל הטעמים שנאמרו בגמרא [תענית ל ב] יקשה לנו למה דייקא אז יוצאות בנות ישראל לחול בכרמים ואומרות בחור שא נא עיניך וכו', תנא מי שאין לו אשה נפנה לשם, ויקשה לנו למה תקנו ביום הלזה להתעסק ולהשתדל בחיתונים ולא במועדים ורגלים המבוארים בתורה לשמחה.

והנה לפי הטעמים שהוזכרו בגמרא יום שהותרו השבטים לבוא זה בזה, ויום שהותר שבט בנימין, הנה יש לומר דלבעבור זה מהיום ההוא הוקבע לדורות להתעסק בחיתונים ביום הזה, אבל גם על זה מהראוי לתת לב למה דוקא ביום הזה אירעו המעשים הללו שהותרו השבטים והותר בנימין להתחתן, ובודאי לא במקרה נפל הדבר הזה דוקא ביום הזה ט"ו באב. ואומר לך את הנראה לענ"ד, דהנה בכ"ה באלול התחלת בריאת העולם [ילקו"ש במדבר תשפ"ב], והתחלת בריאת העולם

היה בבחינת תואר מלכות בכדי להקרא מלך כי אין מלך בלא עם, והנה מלכות סוף מעשה במחשבה תחלה, וישראל עלו במחשבה תחלה, (בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית [רש"י בראשית א' א'] אשר המה ימליכוהו והמה יתחתנו ויתחברו למלך הכבוד ע"י התורה שנקראת ראשית), והנה אמרו רז"ל ארבעים יום קודם יצירת הוולד מכריזין ברקיע בת פלוני לפלוני [סוטה ב א] וכדוגמא הלזו ארבעים יום קודם כ"ה אלול הוא זמן שלפנינו ט"ו באב ישראל עלו במחשבה להתחתן במלך הכבוד, על כן יום שהותרו שבטים להתחתן זה בזה וגם יום שהותר שבט בנימין להתחתן היה דוקא ביום הזה (כי הזמן גורם מבראשית, הן), וכמו כן תקנו בכל שנה בנות ישראל יוצאות במחול משחקים ומי שאין לו אשה יפנה לשם ונתהווה החיתון לעורר היחוד הקדוש אשר ישראל עלו במחשבה, ועל ידי עליית מחשבתם כביכול נתהווה בריאת עולם, ויהי רצון שלא יאמר פינו דבר שלא כרצונו.

מורינו הרב בברית

לארבע ברכות חמה אז הוא בטוח כבר בן עולם הבא, אז זכינו [לברכת חמה] [בתש"י"ג, זה היה הראשון, היינו אז ילדים בגיל 15, אחרי זה מ"א, ואחרי זה ס"ט, זה השלישי, עכשיו בצ"ז זה יהיה כבר הרביעי, אם אדם זוכה לארבע אז הוא כבר יודע שה' מחל לו את כל העוונות, שהוא מצליח להגיע לארבע ברכות חמה, אז אדם צריך לראות שלכל הפחות הוא יחיה עד צ"ז, במסירות נפש הוא צריך, לא יום קודם, ואז זה יצא ביום שלישי, כי שביעי של פסח יצא ביום שני, אז זה יצא יום רביעי, כן, יום רביעי, כ"א כ"ב כ"ג, [ברכת החמה] זה יצא כ"ג, כ"ג ניסן יום רביעי, תמיד זה יצא יום רביעי [בשבוע], חייב להיות, כ"ג ניסן,

אליעזר ור' יהושע הלכה כר' יהושע, כמו שהלכה כבית שמאי לעתיד לבוא, [כך] אז יהיה הלכה כר' יהושע, כל אחד צריך ללמוד תמיד את הגמרות עם ר' יהושע עם ר' אליעזר, ואז פוסקים כמו ר' יהושע, עושים ברכת חמה לפי ר' יהושע, לא לפי ר' אליעזר, ברכת חמה עושים תמיד בד' ניסן, יום רביעי זה היה ד' ניסן, היום לא יוצא ד', זה נקרא 8 באפריל, ועוד מאה שנה זה יהיה כבר 9 באפריל.

היה [ברכת חמה] ס"ט, זה היה ס"ט בכותל, ועכשיו זה יהיה עוד פעם, זה יהיה ביום רביעי, שביעי של פסח יהיה יום שני, וזה יצא יום רביעי, זה יצא בצ"ז, היום פ"ד - עוד 13 שנה, מי שיחיה עוד 13 שנה יזכה בברכת חמה, מי שזכה

משה רבינו אומר ריבוננו של עולם אני רוצה לראות את השכר של רבי עקיבא, אז הראו לו ששוקלים את בשרו במקולין, אמר את זה ר' שבתאי יודלביץ [את השאלה הזו, מדוע כשביקש משה רבינו לראות את שכרו של רבי עקיבא ה' הראה לו שמוכרים את בשרו של רבי עקיבא, הרי לא ביקש לראות את סופו אלא את שכרו], הוא ביקש שכר, הוא רוצה לראות שכר לא את העונש.

אז אומרים שה' שלח לו שד, והוא רצח את השד, שד בדמות ר' עקיבא, וככה מכרו את הבשר, הם היו גם מוכרים את הבשר של אלה שהיו תולים אותם, צולבים אותם, אז אכלו את כל הבשר, היו קניבלים, כולם היו פעם קניבלים, אוכלי אדם, כל הרומאים היו אוכלי אדם, במלחמות היו אוכלים את השבויים שלהם, צולים אותם חיים, אז ממש צלו אותו, צלו את ר' עקיבא, סרקו במסרקות של ברזל.

[ומתוך מדוע כשביקש משה לראות את שכרו של רבי עקיבא הראו לו איך שמוכרים את בשרו, שה' אמר לו, כן, זה השכר, [ו]זה שר' עקיבא אמר, כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא פסוק זה לידי ואקיימנו, כל החיים הייתי מצטער מתי יבוא פסוק זה

אז משה אמר ריבוננו של עולם בשביל אדם כזה, אז אדם מגיע לעולם, הוא בא לעולם, משה רבנו הוא רק מחפש לברוח מהתפקיד, [ואומר:] "שלח נא ביד תשלח", הוא לא מוכן [להנהיג את עם ישראל ולגאולם ממצרים], תשלח את אליהו הנביא, תשלח את, "הנה אנוכי שולח לכם את אליהו הנביא", תשלח את אהרן, תשלח את מרים, את חור. ה' אומר לו רק אתה, אין מישהו אחר.

פתאום [שנה אחר כך בקבלת התורה] משה רואה שיש כן מישהו אחר, משה הצליח להוכיח שיש כן מישהו אחר, למה אתה אומר אין מישהו אחר? הנה גיליתי בשמים, הוא דקה לפני שהוא מקבל את הלוחות, עוד דקה הוא מקבל את הלוחות, את הלוחות הוא קיבל בי"ז [תמוז], דקה לפני שהוא מקבל את הלוחות הוא פוגש את ר' עקיבא, שלום עליכם ר' עקיבא, הוא פוגש את ר' עקיבא, איזה שמחה, הוא אומר: ר' עקיבא, אני לא מבין מה שאתה מדבר, אז יוצאת בת קול [ואומרת למשה רבינו], 98 שורות תלך אחורה, תהיה יותר בענווה, אז הוא הלך 98 שורות, הוא שמע את ר' עקיבא [אומר:] הלכה למשה מסיני.

אבל ברגע שהוא הלך על קידוש ה' כתוב אפילו הוא היה רשע גמור הכל נמחל לו, הוא לומד תורה מפי הקב"ה²².

אז זו תורה וזו שכרה? [ה'] אמר לו שתוק, כל זה תורה ס"ד, כל תורה ס"ד הולך על שתוק, אם אתה שותק אתה יכול לראות את השכר של כל מי שהולך על קידוש ה', השכר שלו זה שכר כזה שעין לא ראתה אלוקים זולתך, שום עין לא ראתה, שום עין לא יכולה לראות.

וכל אלה שנהרגים עכשיו על קידוש ה', כל יום שומעים על עוד חיילים עוד חיילים, אז צריכים להגיד עין לא ראתה אלוקים זולתך, הם זוכים למדרגה כזאת ששום בריה לא תזכה, אפילו בתחיית המתים.

לידי ואקיימנו, אני חכיתי לפסוק הזה, אני מחכה מהיום שנולדתי, מגיל 40 אני מחכה לרגע הזה, שיסרקו אותי במסרקות של ברזל!.

אז [כדי לראות את שכרו של רבי עיקבא משה רבינו] חזר לאחוריו, [וכששאל משה רבינו מדוע רבי עיקבא נהרג בכזו מיתה משונה, ה':] אמר כך עלה במחשבה תחילה, כי אלה שהולכים על קידוש ה', עכשיו [במלחמה] כל יום הולכים על קידוש ה', אז עין לא ראתה אלוקים זולתך, כתוב מי שהולך על קידוש ה' שום בריה לא יכולה לעמוד על השכר שלו, על האור שלו, אז הוא נהנה מזיו השכינה, הוא לומד תורה מפי הקב"ה, אפילו שהיה חילוני כל החיים,

❁ מראי מקומות והערות ❁

²² ס"ג ב' ונשמה זו הואיל ונחקה בפורפירא בו נזדככה ומתגדלת אע"פ שאין בה מעשים טובים ולטובתה נשברה ונהרגה. ואחרי שנחקה נותנים אותה בחופה הראוי לה לפי ערכה כי בהיכל זה יש חופות רבות מאוד ולפי שאין בה מעשים נכזיב מחופה זו ומצטערת ומתביישת ממעשיה ובזה מקבלת עונשה ואז כשקבלה עונשה פותחין לה חלון א' בהיכל זה ו"ד שהם בצורת ה' ו"ד [נ"י י"ד] זה הוא ממילוי יו"ד דיה"ו ומחלון זה בא לה קורת רוח ואור מג"ע [נ"י ומאיר בג"ע] ונותן בו [נ"ל דצ"ל בה] כח לישיב בחופה זו ואור זה הבא אליה דרך חלון נקרא רוח חיים.

²² לימודי אצילות - סוד הצמצום חלק שני ודע כשנהרג אדם מישראל ע"י אומות העולם אע"פ שאינו צדיק כיון שקבל עונשו בזה שנהרג בלא משפט מיד בא אורפניאל^ל ולוקח נשמתו ותיכף מעורר יוחציפיר"ן [נ"א יוצפחיר"ן] לקראתו ולוקח הנשמה מיד אורפניאל ומכניסה בפתח [נ"י ומכניס בכתר] שהוא ממונה עליו וחוקק נשמתו ומה שאירע בה בפורפירא דמלכא שהיא בצד דרום ופורפירא הוא שם אלהים במילוי הה"ן כי זה נקרא פורפירא דמלכא ונקרא בגד תכלת. ואח"כ מבהיק יותר ונקרא נור דלוק ולע"ל יתלבש הקב"ה לבוש אדום זה וינקום דם עבדיו השפוך זמ"ש מדוע אדום ללבושך (ישעי')

**שיעור שְׁנַמְסֵד לְאַחַד
תְּפִלַּת עֲרֵבִית אוֹד לְיוֹם
שְׁלִישֵׁי לַיִל וְ"ג שְׁבֻט
פְּרַשְׁת בְּשִׁלַּח**

כָּל יוֹם נִהְרָגִים עֲשָׂרָה חֲלִילִים, הַכֹּל כִּי יֵשׁ עוֹד בְּנוֹת שְׁלֹא הֶאָרִיכוּ אֶת הַשְּׂמָלוֹת עַד הַקָּרְסֵל, הוֹלְכוֹת עִם גְּרָבִים, זֶה לֹא מִסְפִּיק, צְרִיכוֹת לְהֶאָרִיךְ אֶת הַשְּׂמָלָה, אֲסוּר לְרֹאוֹת אֶת הָרֶגֶל.

מִיכֵל צָעָקָה עַל דָּוִד, הִיא מִמֶּשׁ הַתְּרִיסָה בְּפָנָיו; אֵיךְ אֵתָּה עוֹשֶׂה לִּי שְׂמִינִיּוֹת בְּאוֹר, רְאִיתִי לְךָ אֶת הָרֶגֶלִים. דָּבָר כְּזֶה לֹא רְאִיתִי בַּחַיִּים אֲצֵל אָבָא שְׁלִי, לֹא אֲצֵל הָאֲחִים שְׁלִי, אֵתָּה מְבֹזָה אֶת כָּל הַמְשַׁפָּחָה. כָּל בַּת צְרִיכָה לְלַכֵּת עַד הַקָּרְסֵל. וְאִזּוֹ יִהְיֶה עָלֶיךָ עֲמוּדָא דְנוֹרָא כְּמוֹ דְבוּרָה הַנְּבִיאָה שֶׁהִיָּה עָלֶיךָ עֲמוּד אֵשׁ "אֵשׁ לְפִידוֹת" תִּהְיֶה מְקַפֶּת בְּלִפְיֵי אֵשׁ.

וְכָל בַּת תִּשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי וְכָל בֶּן יִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי, וְאִזּוֹ תִּפְסַק הַמְּלַחְמָה וְתִהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

כָּל יוֹם יֵשׁ עֲשָׂרָה הַרוּגִים, זֶה הַכֹּל כִּי עוֹד לֹא כָּל הַבְּנוֹת הֶאָרִיכוּ אֶת הַשְּׂמָלוֹת, עַד הַקָּרְסֵל, כָּל בַּת שֶׁתִּאָרִיךְ אֶת הַשְּׂמָלָה תִּזְכֶּה לְעֲמוּדָא דְנוֹרָא, כְּמוֹ דְבוּרָה אֵשׁ לְפִידוֹת, כְּמוֹ יַעֲלֵ שְׂמַחְצָה אֶת סִיסְרָא. רַק יַעֲלֵ יְכוּלָה לְמַחֵץ אֶת סִיסְרָא, וְרַק דְבוּרָה שָׂרַק הִיתָה רוֹקֶדֶת כָּל הַיּוֹם וְשָׂרָה כָּל הַיּוֹם. "וַתִּשֶׂר דְבוּרָה, וַיִּבְרַק בֶּן אֲבִינָעִם" הַשִּׁירָה נִקְרָאת עַל שֵׁם דְבוּרָה. אוֹמֵר הַזֶּהר שֶׁהַשִּׁירָה שֶׁל דְבוּרָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִשִּׁירַת הַיָּם, זֶהר וַיִּקְרָא י"ט עֲמוּד ב' אוֹמֵר; שֶׁתְּפִלַּת חֲנָה וְשִׁירַת דְבוּרָה זֶה יוֹתֵר גְּדוּל מִשִּׁירַת הַיָּם, יוֹתֵר גְּדוּל מִכָּל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁשָּׂרוּ הַנְּבִיאִים וּמֹשֶׁה רַבֵּינוּ. כִּי מָה שֶׁאֵשָׂה זוֹכָה, שׁוֹם אָדָם לֹא יְכוּל לְזַכּוֹת, עַל יְדֵי הַשִּׁירָה שֶׁלּוֹ וְהַרְקוּדִים שֶׁלָּהּ.

וְכָל אֶחָד יִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי שְׁלוֹ גַם בֶּן בַּת וְאִזּוֹ תִּפְסַק הַמְּלַחְמָה, וְתִבּוֹא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

**שיעור שְׁנַמְסֵד לְאַחַד
תְּפִלַּת עֲרֵבִית אוֹד לְיוֹם
שְׁנֵי לַיִל וְ"ב שְׁבֻט פְּרַשְׁת
בְּשִׁלַּח**

כָּל יוֹם נִהְרָגִים עֲשָׂרָה חֲלִילִים, הַכֹּל כִּי יֵשׁ עוֹד בְּנוֹת שְׁלֹא הֶאָרִיכוּ אֶת הַשְּׂמָלוֹת עַד הַקָּרְסֵל, הוֹלְכוֹת עִם גְּרָבִים, זֶה לֹא מִסְפִּיק, צְרִיכוֹת לְהֶאָרִיךְ אֶת הַשְּׂמָלָה, אֲסוּר לְרֹאוֹת אֶת הָרֶגֶל.

מִיכֵל צָעָקָה עַל דָּוִד, הִיא מִמֶּשׁ הַתְּרִיסָה בְּפָנָיו; אֵיךְ אֵתָּה עוֹשֶׂה לִּי שְׂמִינִיּוֹת בְּאוֹר, רְאִיתִי לְךָ אֶת הָרֶגֶלִים. דָּבָר כְּזֶה לֹא רְאִיתִי בַּחַיִּים אֲצֵל אָבָא שְׁלִי, לֹא אֲצֵל הָאֲחִים שְׁלִי, אֵתָּה מְבֹזָה אֶת כָּל הַמְשַׁפָּחָה. כָּל בַּת צְרִיכָה לְלַכֵּת עַד הַקָּרְסֵל. וְאִזּוֹ יִהְיֶה עָלֶיךָ עֲמוּדָא דְנוֹרָא כְּמוֹ דְבוּרָה הַנְּבִיאָה שֶׁהִיָּה עָלֶיךָ עֲמוּד אֵשׁ "אֵשׁ לְפִידוֹת" תִּהְיֶה מְקַפֶּת בְּלִפְיֵי אֵשׁ.

וְכָל בַּת תִּשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי וְכָל בֶּן יִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי, וְאִזּוֹ תִּפְסַק הַמְּלַחְמָה וְתִהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר הַפֶּלֶת עֵרְבִית אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לַיִל ט"ו בְּשַׁבַּט פְּרִשֶׁת בְּשִׁלַּח

שְׁאֲשֶׁתוֹ תִּהְיֶה מְגֻרֶשֶׁת, לֹא תִצְטָרֵךְ
לְחִכּוֹת לְזֵהוּי חֲלָלִים אוֹ לְדִי אֵן.
אִי. אַז [אַצֵּל] דוֹד הַמֶּלֶךְ הָיָה מְנַהֵג
שְׁכָל חֵיל מְשָׁאִיר גִּט וְזֶה וְזֶה וְזֶה
עֲרַבְתֶּם תִּקְחָן" (שְׁמוֹאֵל א' י"ז ח) בְּזִמְן
דוֹד יִשִׁי שֶׁלַח אֶת דוֹד לְקַחַת אֶת
הַגִּטִּין, שְׁכָחוּ לְהִשָּׂאִיר גִּטִּין לְנָשִׁים
שְׁלֵהֶם, לְהַבִּיאַת אֶת הַגִּטִּין. כִּי אִם
יֵאבְדוּ בַּמִּלְחָמָה, יִהְיוּ מֵהַחֲטוּפִים
פְּתָאוּם, אֲזִי שֶׁהַנָּשִׁים לֹא תִהְיֶינָה
עֲגוּנוֹת מֵאָה שָׁנָה חֶס וְשָׁלוֹם.
אֲפִילוֹ דוֹד הָיָה מֵהַחֲטוּפִים, דִּינָה
הִיְתָה מֵהַחֲטוּפוֹת. וְשִׁמְעוֹן וְלוֹי
הִחְלִיטוּ לְשַׁחֲרֹר אֶת אַחֹתָם, הֵם
לֹא הִסְתַּכְּלוּ עַל שׁוֹם דְּבָר, נִכְנְסוּ
בַתּוֹךְ מַחְנֵה הַפְּלִשְׁתִּים בַּתּוֹךְ
מַחְנֵה שְׁכֶם, הִרְגוּ אֶת שְׁכֶם בֶּן
חֲמוֹר.

וְזֶה מָה שֶׁקָּרָה לְכָל הַעֲזֹתִים
שֶׁתִּפְסוּ אֶת דוֹד אֶף אֶחָד לֹא יֵצֵא
חַי אֲפִלוֹ עֲרַפָּה שֶׁהִיְתָה הָאִשָּׁה הַכִּי
צְדִיקָה בְּדוֹר אַחֹת שֶׁל רוֹת
הַמּוֹאֲבִיָּה הִיא גַם מִסְכְּנָה נִהְרָגָה,
עַל לֹא עוֹל בְּכַפָּה, אֲבִישִׁי זֶרֶק לָהּ
אֶת (סוֹחֵץ) [הַפְּקָדָה] בְּרֹאשׁ מִסְכְּנָה, הִיא
לֹא הִיְתָה אֲשֶׁמָה בְּכָלֵל.

וְשִׁמְכֵל רָאָתָה אֶת הַרְגָלִים שֶׁל
דוֹד, אֲזִי מִיָּד הִיא צִעְקָה עָלָיו, הִיא
לֹא הִכְנִיסָה אוֹתוֹ הַבֵּיתָה. הִיא
אָמְרָה אֶתָּה לֹא תִכְנַס הַבֵּיתָה,
תִּישָׁן בַּחֲדָר מְדֻרְגוֹת.

כֹּל אֲנָשִׁי הַקְּהֵלָה רוֹשְׁמִים אֶת
הַיְלָדִים וְאֶת הַיְלָדוֹת לְמוֹסְדוֹת שֶׁל
הָרַב שְׁטֵרן, לְיִדִידוֹת מְשַׁכְּנוֹתָךְ
לְחֻדְרִים, נְחָלֵי תוֹרָה. חֲסִרִים
שְׁלוֹשִׁים בְּנוֹת עֲדִין, וְעֶשֶׂר בָּנִים,
עֶשֶׂר יְלָדִים, שְׁלוֹשִׁים יְלָדוֹת, שֶׁלֹּא
יִסְגְּרוּ אֶת הַמוֹסְדוֹת הָאֵלֶּה. זֶה
הַמוֹסְדוֹת הָאֵלֶּה מְצִילִים אֶת שׁוֹבְוֵי
בָּנִים, כֹּל מָה שֶׁשׁוֹבְוֵי בָּנִים נִעְזְרִים
בְּמוֹסְדוֹת. וְכָל אֶחָד חַיֵּב לְשַׁלַּח אֶת
הַיְלָדָה שְׁלוֹ לְמוֹסְדוֹת שֶׁל הָרַב
שְׁטֵרן וְאֶת הַיְלָד שְׁלוֹ לְמוֹסְדוֹת שֶׁל
הָרַב שְׁטֵרן לְהִרְשֵׁם הַיּוֹם כִּי עַכְשָׁו
שֶׁבַע יָמִים אַחֲרוֹנִים לְרִשׁוֹם. לֹא
לְהִרְשֵׁם בְּשׁוֹם מְקוֹם אַחֵר, רַק אֲצֵל
הָרַב שְׁטֵרן, וְעַל יְדֵי זֶה בְּעִזְרַת ה'
נוֹכַח לְעַצֵּר אֶת הַמִּלְחָמָה.

וְכָל הַבְּנוֹת צְרִיכוֹת לְלַכֵּת אַרְוֶךְ, כִּי
עַכְשָׁו נִהְרָגוּ שְׁלוֹשָׁה חֲיָלִים בְּטִנְק
וְעֶשְׂרִים וְאַחַד בְּכַתִּים. זֶה כֻּלָּם עִם
כְּפוֹת שְׁחֹרוֹת, כֻּלָּם הִשָּׁאִירוּ צְנֹאוֹת
שִׁילְמוֹדוֹ תוֹרָה. כֹּל חֵיל הַיּוֹם
מְשָׁאִיר צְנֹאָה לְפָנָי שֶׁהוּא יוֹצֵא
לְמַלְחָמָה.

כְּמוֹ אֲצֵל דוֹד הַמֶּלֶךְ שְׁכָל אֶחָד
הַשָּׂאִיר גִּט, כְּדִי שְׁאֵם הוּא יַעֲלֵם

בְּרָחוּב הַגִּי. הַגִּיעַ לְהַר הַבַּיִת,
וְהָאָרוֹן הַתְּחִיל לְקַפּוֹץ, וְכָל
הַסִּנְהֶדְרִין נִהְרְגוּ, כָּל מִי שֶׁתַּפֵּס אֶת
הָאָרוֹן נִהְרַג. עַל לֹא עוֹל בְּכַפֶּס, הֵם
הָיוּ חַפְּסִים מִפְּשַׁע, יֵשׁ עַל זֶה מִשְׁפָּט
בְּהָאֵל לְמָה נִהְרְגוּ אֲנָשִׁים חַפְּסִים
מִפְּשַׁע... אָבֵל זֶה מָה שֶׁקָּרָה וְאִז
כְּתוּב "וַיַּחַר אִף דָּוִד" (שְׁמוֹנָא ל"ב' י"ב ה')

אִז אִם דָּוִד הָיָה מְקַבֵּל אֶת זֶה, הָיָה
מְבִין אֶת הַרְמֵז, כִּי כָּל הַיּוֹם
מְרַמְזִים לְבֵן אָדָם רְמִזִּים. כִּי כָּל
אֵלֶּה שְׁנֵהֲרָגִים עַל קְדוּשַׁת ה' זֶה
"עֵינִי לֹא רָאִתָּה אֱלֹקִים זֹולְתָךְ"
(יִשְׁעֵיהֶם ט"ד ג')

[דוד] הוא עֶשֶׂה שְׁמִינִיּוֹת בְּאֹוִיר
לְכַבּוֹד אָרוֹן הַבְּרִית, הֵבִיאוּ אֶת
הָאָרוֹן מִקְרִית יְעָרִים הֵבִיאוּ אוֹתוֹ
לְכַפֵּר הַשְּׁלִיחוֹת. אִז הֵם עִבְרוּ דֶרֶךְ
הַר הַבַּיִת שֶׁהִגִּיעוּ לְהַר הַבַּיִת
הָאָרוֹן הַתְּחִיל לְקַפּוֹץ. וְדָוִד לֹא
הֵבִין אֶת הַרְמֵז, דָּוִד הָיָה צָרִיף
לְהֵבִין אֶת הַרְמֵז, שְׁאֵם הָאָרוֹן
קוֹפֵץ סִמֵּן שֶׁפֶה זֶה קָדֵשׁ קְדָשִׁים,
זֶה לֹא סֵתֵם הָאָרוֹן יוֹדֵעַ אִיפֹה זֶה
קָדֵשׁ קְדָשִׁים. לְכֵן כְּתוּב פַּעַם "גֵּרֶן
נְכוּן" - פַּעַם "גֵּרֶן כִּידֹן" דְּבָרֵי
הַיָּמִים (א, י"ג ט') כְּתוּב "גֵּרֶן כִּידֹן"
בְּשְׁמוּאֵל (ב, ו' ו') כְּתוּב "גֵּרֶן נְכוּן"
שֶׁהוּא הַגִּיעַ לְמָקוֹם הַנְּכוּן לְקָדֵשׁ
קְדָשִׁים. אַחֲרַי שֶׁהוּא הָיָה שֶׁבַע
שָׁנִים בְּחֶבְרוֹן וְהוּא הֵבִיא אֶת
הָאָרוֹן לִירוּשָׁלַיִם. צָרִיף לְעֵבֵר דֶּרֶךְ
הַר הַמּוֹרֵיָה, שְׁבָאִים מִקְרִית יְעָרִים
- טְלֹז־סֵטוֹן, צָרִיכִים לְעֵבֵר דֶּרֶךְ הַר
הַמּוֹרֵיָה, דֶּרֶךְ רְחוּב הַגִּי, זֶה עֵבֵר

הַיּוֹם זֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ, אֲנַחְנוּ
בְּכֶתֶר שֶׁל 'אָרִיף', רֹאשׁ הַשָּׁנָה
בְּתִשְׁרֵי זֶה 'כְּתֵר דַּעֲתִיק' וְעַכְשָׁו זֶה
'כְּתֵר דְּאָרִיף', וּבְשִׁבְעוֹת זֶה יִהְיֶה
כְּתֵר - זֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְפָרוֹת - אִז
זֶה יִהְיֶה 'כְּתֵר דְּאָבָא'. וְאַחֲרַי זֶה
חֲמִשָּׁה עָשָׂר בָּבָב שְׁכָל בְּנוֹת
יִשְׂרָאֵל יוֹצְאוֹת וּמַחֲוֹלָלוֹת
בְּכַרְמִים, הַבְּנוֹת צָרִיכוֹת רַק לְרַקֵּד
עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת לְרַקֵּד כִּכָּה
הֵם מִמְתִּיקוֹת אֶת הַדֵּינִים. לְכֵן
בְּיוֹם כְּפוֹר הֵם רַק רוֹקְדוֹת, עַל יְדֵי
הַרְקוּדִים מְבַטְלִים אֶת כָּל
הַמְּלַחְמוֹת.

וְלְכֵן הֵמָּן רָצָה לַעֲשׂוֹת גְּזֵרָה בְּחֻדֵשׁ
שְׁבַט, הוּא נִסָּה בְּשִׁבְט, אֲמָרוּ לוֹ זֶה
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת אִי אֶפְשָׁר,
עַכְשָׁו רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת זֶה יוֹם

כָּל הַמְטַעֲנֵי חֲבָלָה הַתְּפוּצָצוּ, כָּלֵם
בַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל כָּלֵם הַשְּׂאִירוּ צְוֹאוֹת
שְׁלֵמָה תּוֹרָה, לֹא לְהַפְסִיק אֶת
הַמְלַחְמָה בְּשׁוֹם אַפֵּן עַד שְׁמִלְכוֹת
הַרְשַׁע תִּתְבַּטֵּל.

כִּי כָּל יוֹם יוֹרִים טִילִים חוּץ מֵעַל
יְרוּשָׁלַיִם, יוֹרִים טִילִים עַל כָּל
הָאָרֶץ. אֲנָשִׁים מִפְּחָדִים אֲנָשִׁים
נוֹפְלִים בְּדֶרֶךְ לְמַמְד, לְמַקְלָטִים
לְחֶדֶר... לְמַרְחֵב הַמוֹגֵן, אֲנָשִׁים
נוֹפְלִים בְּדֶרֶךְ. יֵשׁ יְלָדָה שְׁנִפְלָה
לְפָנֵי חֲמֵשׁ שָׁנִים, עַד הַיּוֹם הַיּוֹם הַיּוֹם
הַכֶּהָה, אִזּוֹ הַיּוֹם הַיּוֹם בַּת שְׁבַע,
הַיּוֹם הַיּוֹם הַיּוֹם בַּת שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה
בְּאַשְׁדּוֹד, בְּלֵי הַכֶּהָה, שְׂאֵמָה שְׁלָה
נִפְלָה בְּדֶרֶךְ בְּרִיצָה בְּשִׁתִּים בְּלִילָה
לְמַמְד. וְתוֹךְ כִּדֵּי שָׁנָה אֲנָשִׁים
מִתְעוֹרְרִים בְּכֹהֵלָה, מִפִּילִים אֶת
הַיְלָדִים, נוֹפְלִים בְּעֶצְמָם. מִי
שְׁבָגִיל שְׁבַעִים נִפְצַע לְכָל הַחַיִּים,
יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׂאֵבְדוּ יָדִים רְגָלִים. כָּל
זֶה כִּי עֲדִין לֹא כָּל הַבְּנוֹת הָאֲרִיכוֹ
אֶת הַשְּׁמֵלוֹת, כָּל בַּת צְרִיכָה
לְהָאֲרִיף אֶת הַשְּׁמֵלָה שְׁלֹא יֵרָאוּ אֶת
הָרְגֵל.

כִּי מִיכָל רְצָתָה לְחַסֵּל אֶת דָּוִד, יֵצֵא
לְפָנָיו, אוֹמֵר הַמְדַרְשׁ רִבָּה
בְּבִמְדַבֵּר עַל אֲרוֹן הַבְּרִית, שֶׁהוּא
רִקֵּד לְפָנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית עִם שְׁמִינִיּוֹת
בְּאוֹר. וְאִזּוֹ הַיּוֹם הַיּוֹם הַיּוֹם אֶת
הָרְגָלִים, הַיּוֹם הַיּוֹם הַיּוֹם זֶה דְּבָר כְּזֶה
לֹא רְאִיתִי בְּחַיִּים שְׁלִי, לֹא אֶצֵּל

שְׂרָק יוֹצְאִים בְּרִקּוּדִים וְזֶה
שֶׁהַבְּנוֹת רוֹקְדוֹת הֵם מִמְתִּיקוֹת כָּל
דִּין שְׁבַעוֹלָם מוֹנְעוֹת אֶת
הַמְלַחְמוֹת וְנִזְכָּה לְגֵאוֹלָה הַשְּׁלָמָה
בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר תְּפִלַּת עֶרְבִית אוֹר לְיוֹם שְׁשִׁי לַיִל ט"ז שְׁבַט פְּרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח

כָּל אֵלֶּה שְׁעָדִין לֹא נִרְשָׁמוּ לְשׁוֹם
מוֹסֵד צְרִיכִים לְהִרְשֵׁם לְאַמוֹנַת
צִיּוֹן, לְרַב שְׁטָרֵן שְׁחָסֵר לְכָל כְּתָה
עֲשָׂר בְּנוֹת, שְׁלוֹשׁ כְּתוֹת זֶה
שְׁלוֹשִׁים בְּנוֹת, וְגַם כְּתוֹת בְּנִים חָסֵר
עֲשָׂר בְּנִים, יַחַד זֶה אַרְבָּעִים. כָּלֵם
שְׂגָרִים בְּסִבִּיבוֹת הַגְּנִים שֶׁל אֲמוֹנַת
צִיּוֹן בְּפָרֵט בְּמוֹסְרָרָה, חֲיִבִים
לְהִרְשֵׁם כְּכֹר מְחָר, בְּיוֹם רֵאשׁוֹן
לְהִרְשֵׁם כִּי זֶה מוֹעֵד אַחֲרוֹן,
לְאַמוֹנַת צִיּוֹן לְרִשֵׁם אֶת הַבְּנִים
וְאֶת הַבְּנוֹת, יְלָדִים וְיְלָדוֹת
לְאַמוֹנַת צִיּוֹן כָּלֵם בְּלֵי יֵצֵא
מִהַכָּל לְמִלָּא אֶת הַמְכָסָה
הַמִּינִימִלִּית וְאִזּוֹ יִהְיֶה אֶפְשָׁר לְחֻזֵר
גַּם לְנַחְמַת צִיּוֹן.

וְעַכְשָׁו אֲנַחְנוּ מִתְּפַלְלִים
שֶׁהַמְלַחְמָה תִּפְסַק, עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע
הַרוֹגִים בְּיוֹם אֶחָד, בְּיוֹם שְׁנִי.
שְׁלוֹשָׁה בְּטָנָק, עֲשָׂרִים וְאַחַד קְרוֹסוֹ
הַבְּנִינִים הַתְּפוּצָצוּ כָּל הַמוֹקְשִׁים,

מקפת בעמוד אש כמו דבורה הנביאה, שהיתה מקפת בלפידי אש, כמו רבי זירא שהיה מקף בלפידי אש. כל אשה תקבל על עצמה צניעות ותשבר את השאומי, ואת הסמרטפון שרואים שם דברים נוראים, שלא יצאו מהגיהנם אפילו בתחית המתים, כל מי ששובר - כל בן ובת שעכשו שוברים את השאומי שלהם, יזכו לעמודא דנורא ללפידי אש, והמלחמה תגמר ותהיה הגאלה השלמה במהרה בימינו אמן!

אבא ולא אצל האחים שלי. כלם נקראים מפיבשת, איש-בשת, כלם על שם הבושה. שאול היה שיא הבושה שיכול להיות, לכן הוא נקרא בחירי ה' בחיים לא ראו לו רגלים, כל שכן לא לבנות שלו. ומיכל לא יכלה לסבל את זה, אמרה לדוד; אתה לא נכנס הביתה עד שתבקש סליחה. ככה כתוב במדרש רבה.

לכן ברגע שהבנות תכסנה את כל הרגלים לגמרי, כל בת תהיה

שעור שנמסר לילדי בתה ו' בתלמוד תורה נחמת ציון יום חמישי ט"ז בשבט פרשת בשלה

[יהונתן] אומר: "ואנכי אהיה לך למשנה" (שמואל א' כ"ג י"ז), יהונתן אומר לדוד המלך, אתה תהיה המלך, אני יודע כבר. כלם ידעו ששמואל משח את דוד, שמואל אמר אם אני מושח את דוד, הוא יהרג את כל בית לחם, כמו שהוא הרג את נוב עיר הכהנים בשביל חתיכת לחם. הוא אכל פרוסה אחת, בשביל פרוסה אחת הרגו את כל העיר, אז אם היה יודע שמשחו את דוד למלך, היה הורג את כל בית לחם. אז יהונתן אומר אני יודע שאתה המלך כי שמואל משח אותך, "ואנכי אהיה לך למשנה".

[חסר ההתחלה]... מתוך השדות - האילנות, השקדים כבר נמצאים עכשו, כל השקדיה כבר פורחת, כבר מברכים על השקדיה "שפכה לו בעולמו". כי עכשו הכל פורח, כל ילד פורח מחדש, כל ילד הוא נקרא עץ השדה, כל ילד פורח מחדש. כל ילד הוא גדל מחדש, כל שנה זה בריה חדשה.

כל ילד הוא צריך לדעת את כל המשניות, במשך השנה יש חמש מאות עשרים וחמש משניות, גמטריא יהונתן. יהונתן זה חמש מאות עשרים ואחד, אז מחברים שלושה משניות ביחד, אז נהיה חמש מאות עשרים ואחד.

עֲכָשׁוּ, אִזּוֹ זֶה הַכֹּל נִמְשָׁךְ לוֹ בְּמוֹחַ כְּמוֹ טִיפ, כְּמוֹ דִּיסקָ כְּזֶה, עֲכָשׁוּ הַמוֹחַ הוּא קוֹלֵט כָּל מִילָה, כָּל מִילָה שֶׁהוּא לוֹמֵד הוּא קוֹלֵט אוֹתָהּ, וְעַם זֶה הוּא הוֹלֵךְ לְמַעֲלָה אַחֲרֵי מֵאָה עֲשָׂרִים שָׁנָה, זֶה יִהְיֶה הָעוֹלָם הַבָּא שְׁלוֹ.

אִז אֲנַחְנוּ בְּעִזְרַת ה' נַעֲשֶׂה מִבְּחֵן בְּט"ו בְּשַׁבָּט שָׁנָה הַבָּאָה, עַד שְׁנַגְמוֹר אֶת כָּל הַש"ס. נִתְחִיל מִשְׁמוֹנָה בְּבִקְרָה נִגְמוֹר בְּאַרְבַּע בְּצִהָרִים, וְאִם לֹא נִסְפִיק נַעֲשֶׂה עוֹד יוֹם וְעוֹד יוֹם, עַד שְׁנַגְמוֹר אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת וְהֵם יִדְעוּ אֶת הַכֹּל בְּעַל פֶּה. הֵם יִדְעוּ עֲכָשׁוּ בְּעַל פֶּה אֶת הַמְּשָׁנָה הַזֹּאת, אִז הֵם צְרִיכִים לְדַעַת אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת.

וְהַמְּלַמְּדִים זֶה צְרִיךְ לְהַגִּיד לָהֶם יִשְׂרָאֵל כּוֹחַ, לְמַלְמֵד שְׁמִשְׁקִיעַ בְּכֹאֲלָה יְלָדִים. כָּלֵם פֶּה חֲכָמִים, כָּלֵם גְּאוֹנִים, כָּלֵם נְבוֹנִים, כָּלֵם יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹרָה. יֵשׁ רָאשִׁים פְּתוּחִים, וְ"אַשְׁרֵי יוֹלְדָתוֹ". כְּתוּב בְּעִבּוּדָה זֶרֶה דָף י"ז שָׂרָק אִם נוֹלָדִים בָּנִים כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, מִתָּר לְהַבִּיא יְלָדִים, כָּל אִמָּא הִיא צְרִיכָה לְלַדַּת יֶלֶד כְּמוֹ רַשְׁבִּי.

כְּמוֹ רַשְׁבִּי יֵשׁב וְלָמַד שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה הוּא לֹא יֵצֵא מִהַמְּעָרָה, הוּא נִכְנָס לְתוֹךְ הַבּוֹר, וְחָזַר עַל כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת בְּמִשְׁךְ שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה

אִז יְהוֹנָתָן יִדַּע אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת, אִז מִי שְׂגוֹמֵר אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת כָּל שָׁנָה הוּא יִהְיֶה הַמְּשָׁנָה לְמִלְךְ, הוּא יִזְכֶּה לְהֵיוֹת. וְלִכֵּן יְהוֹנָתָן זֶה חֲמֵשׁ מֵאוֹת עֲשָׂרִים וְאַחַד, זֶה כְּמוֹ חֲמֵשׁ מֵאוֹת עֲשָׂרִים וְשְׁלוֹשׁ, שְׁלוֹמְדִים מְשָׁנִיּוֹת מִחֲבָרִים בִּיחָד.

אִז עֲכָשׁוּ כָּל אֶחָד שְׁיִגְמֹר אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת. יֵשׁ לָנוּ שָׁנָה שְׁלֵמָה עַד ט"ו בְּשַׁבָּט שָׁנָה הַבָּאָה, צְרִיךְ לְדַעַת אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת וְאֶת כָּל הַשָּׁשׁוּסֵי סְדְרֵי מְשָׁנָה, נַעֲשֶׂה לָהֶם יוֹם שְׁלֵם לְהַבְּחֵן, הֵם יְבוֹאוּ בְּשְׁמוֹנָה בְּבִקְרָה וְעַד אַרְבַּע אַחֲרֵי הַצִּהָרִים נִשְׁמַע אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת, שֶׁל כָּל הַש"ס. אִם יֵצֵאֲכֶם זֶה יִהְיֶה כְּמֵה יָמִים, נִשְׁמַע אוֹתָם עַד שְׁיִדְעוּ אֶת כָּל...

כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְדַעַת אֶת כָּל הַמְּשָׁנִיּוֹת בְּעַל פֶּה, וְאַחֲרֵי זֶה אֶת כָּל הַגְּמָרָא בְּעַל פֶּה, אֶת כָּל הַיְרוּשָׁלְמִי בְּעַל פֶּה, אֶת כָּל הַזֹּהָר בְּעַל פֶּה. עַד גִּיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה הַשָּׁכַל פְּתוּחַ, עֲכָשׁוּ זֶה הַגִּיל שֶׁהַכֹּל קוֹלְטִים, מֵה שְׁמַכְנִיסִים לְיֶלֶד

מִיד [רַפָּא אֶת מָה שְׁשָׂרְף בְּנוֹ] הַכֹּל
צָמַח מִחֲדָשׁ.

יֵלֵד שִׁיּוּדַע אֶת כָּל הַמְשָׁנִיּוֹת אֶתְּהָ
יְכוּל לְהַצְמִיחַ מִחֲדָשׁ, יְכוּל לִהְיוֹת
כְּמוֹ רֶשֶׁב־יִי. אֲדָם צָרִיף לְדַעַת אֶת
כָּל הַזְהָר אֶת כָּל הַשֵּׁס, אִז שָׁנָה
הַבָּאָה אֲתָם כְּכֹר תִּדְעוּ אֶת כָּל
הַמְשָׁנִיּוֹת בְּעֵל פֶּה, כָּל הַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת עֲשָׂרִים וְשָׁלוֹשׁ מְשָׁנִיּוֹת,
בְּעֶזְרַת ה'.

שָׁנָה, אַחֲרֵי שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה שָׁנָה
יִצְאָה בַת קוֹל עוֹד שָׁנָה. רַבִּי
שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי לֹא הִבִּין אֵיךְ
אֲנָשִׁים יְכוּלִים לְעֵבֵד, שְׁצָרִיכִים
לְדַעַת אֶת כָּל הַשֵּׁס בְּעֵל פֶּה. אִז
הוּא לְמַד וְלֹא יִצָּא מֵהַבּוֹר, וְלֹא
יִצָּא מֵהַמְעָרָה בְּפִקְעִינֵין, בְּמִשְׁן
שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה [שָׁנָה], אַחֲרֵי שְׁתַּיִם
עֲשָׂרָה שָׁנָה שֶׁהוּא יִצָּא, יִצְאָה בַת
קוֹל תִּחְזוֹר לְמַעְרָה עוֹד שָׁנָה. וְאִז
[לְאַחַר שִׁיִּצְאוּ כְּעֵבֵר י"ג שָׁנָה] רַבִּי
אֲלִיעֶזֶר שָׂרְף אֶת הַכֹּל רַבִּי שְׁמַעוֹן

שיעורי שב"ק פרשת בשלח

ראשים, כל המסביב, כמו בסיפורי
מעשיות שכל הבית מסביב היה
מלא נחשים ועקרבים, אתם לא
לומדים סיפורי מעשיות, זה
במעשה של הבן מלך ובן שפחה
שנתחלפו. זה הכל סיפורים,
בקידושין יש מעשה של נחש עם

שיעור שנמסר אחרי תפילת שחרית דשבת קודש

[²³בשנה הבאה בט"ו בשבט, מי
שלא למד אלף דפי גמרא, לא יוכל
להיכנס, יצטרכו לדעת אלף דפים
בע"פ. חייבים להתחיל ללמוד
גמרא, כולם פה נחשים עם 7

מוראי מקומות והערות

את הרב, הרב רואה אתכם כל יום, אתה
נכנס כל יום, אבל אם תדחוף את הגבאים
לא תוכל להיכנס. אין מה לעשות ככה זה,
אם דוחפים את הגבאים אח"כ אי אפשר
להיכנס, אז נכון שהגבאים רשעים, הם
רוצים שהרב ילך לנכנס חלוקת תעודות, אז
באו וגם דחפו את הרב, כל הדרך אתה
רואה את הרב, כל יום. אז בכניסה לרכב
אפשר לתת לרב לעבור בלי שידחפו אותך,
אז אין מה לעשות זה ככה אם הילדים
יטפסו אז לא יתנו לך להיכנס.

²³ [בזמן התפילה עם מרוינו הרב בשבת היה נזילה
בג מעל הרב שטפטף מים צמוד לרב, ובמשך
התפילה הרב שם את היד כמה פעמים לקבל את
המים של הגשם ומיד לאחר שחרית לפני קריאת
התורה הרב התחיל בהכרזה:]
תודה רבה לכל מי שטיפס על הגג ושבר
את הגג, בזכותו יש לנו מי גשמים, אפשר
אפילו לשנות את זה... אז אנחנו מודים
לכל מי שטיפס על הגג, אז עכשיו פה זה
כמו סוכה שנופל גשם לבפנים, כי פה זה
כמו סוכה, יש לזה דין סוכה אז רצו שיהיה
כמו סוכה שיוורד גשם, כי רוצים לראות

7 ראשים, ושל נחש עם שני ראשים, זה קל, זה הכל סיפורים. יש גם מעשה על אדם עם שני ראשים, אז שפכו מים רותחים על ראש אחד, אז השני צעק, כי רצו לדעת כמה הוא צריך לתת לכהן (אם כשני אנשים או כאחד), אז שפכו מים רותחים על הראש השני אז הוא צעק, אז אמרו שזה סימן שזה אדם אחד.^[24]

אז עכשיו פרעה טבע, מתי הטביעו את פרעה? בפרשה שלנו? איפה זה כתוב? כי הטביעו את פרעה, יש על זה משפט בהאג ביום ראשון, 6001 רכב ברזל, רכב ברזל זה כמו טנקים, ועם ישראל לא האמינו, הם אמרו כמו שאנחנו יצאנו מצד אחד, גם המצריים יצאו באיזה דרך מהים, אז גם היה חוסר אמונה וגם ע"ז, כי פסל מיכה עבר בים סוף, העביר בים צרה, זה פסל מיכה, אז הם לא האמינו שמצרים טבעו, אז ה' אמר

צריך לדעת שאסור לקחת ריבית, מי שלוקח ריבית לא קם בתחיית המתים, כי היה איזה אחד שמת, רצו לקבור אותו, בהר הזיתים באו לחבריא קדישא עם המשפחה, אז אמרו להם שהם רוצים מיליון דולר על הקבר, אז לא ידעו מה לעשות, הם מוכרחים לקבור אותו, אז נתנו מיליון דולר, אז יום אחרי ההלוויה הם תבעו את החבריא קדיש לדין תורה, למה מיליון דולר, לכולם לוקחים 10 אלף, למה להם מיליון? אז הם

מראי מקומות והערות

הגבאים זה הכל מצולם, יש פה הכל מצלמות, גם הגגות אם מטפסים זה נשבר, כי זה הכל פח כזה דק זה לא בניה ממש, זה רק נראה יפה. אז צריך רק ללמוד גמרא, אם לומדים עשר שעות אח"כ כבר לא מרביצים לגבאים.

²⁴ שהרב חזר מהילולא אז שברו את המדרגה, זה 20 אלף ש' אז אם הרב חוזר מטבריה, אז לא צריך לשבור את הרכב, אם הרב נוסע לכינרת לבארה של מרים, אפשר לתת לרב להיכנס לא צריך לשבור את הרכב זה נשבר אם דוחפים את זה, עכשיו בחלוקת תעודות דחפו את

אמרו כי אנחנו לא מוכרים את הקברים, אנחנו רק משכירים לשעה, ליום מקסימום לחודש, כי כל רגע צריך להיות תחיית המתים וכולם יקומו, אנחנו נשאר עם הקברים לבד, כי כל רגע צריך להיות תחיית המתים אז הם משכירים מקסימום לחודש בינתיים זה מתעכב אבל מחכים לזה כל רגע, זה יכול להיות, אבל המת שלכם, הוא הלווה בריבית אז הוא לא הולך לקום לתחיית המתים, אז הוא צריך את זה לדירת קבע למיליון שנה, אז הוא צריך לשלם כמו על דירה, וצריך לבחור מקום טוב, איפה שיש מזגנים, אז מיליון דולר זה זול, זה צריך לעלות 3 מיליון, זה כמו

דירה, אז מיליון דולר זה כלום. אז הם ביקש ריבית, אז לא היה ברירה, אז ה' שילם לים ריבית, איפה זה היה? בנחל קישון כי אז היה 900 רכב ברזל, זה 150% ריבית, אבל זה היה אחרי מאתיים שנה, אז זה יוצא שלוש רבעי אחוז [לשנה, וכל חודש] $\frac{3}{48}$ שזה אחד חלקי 16 [אחוז ריבית בחודש], זה כבר לא משתלם בכלל, אז הדגים קבלו חזרה את ה-900 רכב [ראה חשבון זה באריכות מכתב יד קודשו של מורינו הרב בסוף השיעור]^[25].

אז עכשיו זכינו ל'ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה' – שיבוא שפע.

בקדושא רבה

מראי מקומות והערות

גם עכשיו רוצים להאשים את היהודים שהם הרגו במלחמת העולם הראשונה, שהרגו לגרמניה 25 מיליון, כי זה הכל בגלל היהודים שהם עצבנו אותם, הם גרמו להם לעשות את השואה, כי היהודים הם כאלה אשמים, הם כאלה גנבים ופושעים, ויש להם ראיות על זה שהיהודים הם תמיד גנבים. אז זה בסוף לא היה להם משתלם כי ארה"ב וגרמניה היו בעד ישראל ונתנו להם רשות להילחם, אחרי מה שעשו לנו, זה היה נס כזה כי עכשיו כולם לטובת ישראל, זה ימשך ככה עוד 100 שנה, אחרי זה נראה מה לעשות, עד עוד מאתיים שנה שזה יתהפך וכולם יבואו עלינו.

²⁵ עכשיו נסענו לחלוקת תעודות, עצרו אותנו בדרך כי יש מצלמות של המשטרה על החומה, איך שהרב יוצא אומרים לכל הניידות לעצור את הרב, אז עצרו אותנו, רבע שעה, שאלו שאלות, חשבנו שזה לא יגמר. לאן אתם נוסעים? איך יש לכם דלק? מאיפה היה לכם כסף לדלק? מאיפה יש לכם רכב? עכשיו היה דיון בהאג על ישראל, אם הם עושים פשעים [זרם אפריקה] הכריזו על ישראל שהם מדינת טרור, אז היה על זה דיון בהאג, אבל זה התהפך כי גרמניה הם הצביעו בעד ישראל, זה היה נס כי באמת אמרו שישראל אשמים.

עשרה נכנסו בחייהם לגן עדן, סרח בת אשר, בתיה בת פרעה, בתיה היא קראה את השם משה, כי משה לא ידע איך קוראים לו עד גיל שמונים, כי היה לו הרבה שמות, אמא שלו קראה לו טוביה, ואבא שלו טוב, אז הוא לא ידע איך קוראים לו עד מעמד של הסנה, אז ה' קרא לו משה, משה. רק אז הוא ידע שקוראים לו משה, כי זה השם שבתיה בת פרעה נתנה לו, כי בתיה בת פרעה, היא הייתה בת סוררת, עושה בדיוק הפוך מאבא שלה, אמרו לה תחנקי אותו, שהיא הצילה את משה, סוררת כזו כמו רבקה, אמרו לה לפחות תשבי שבעה על אבא שלך, לא רצתה לשבת שבעה, כי "ימים או עשור ימים" זה שבעה, היא לא רוצה לשבת שבעה על אבא שלה, בזכות זה נזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

לדבר עם מי שהוא נותן לו לראות איך הוא, אז זה היה בחתונה של יצחק [הלפרין] החתן של גול, הוא התקשר אליו וביקש אותו, אמרו לו שהוא באמצע ברכת המזון, אחרי חמש דק' התקשר שוב פעם, אמרו לו שהוא באמצע ברכת המזון, אחרי רבע שעה התקשר שוב פעם, אמרו לו שהוא באמצע ברכת המזון, אז הוא אמר מה זה? זה משוגע גמור, שעה ברכת המזון?! אז הוא נתן לו את כל ההוצאות של החתונה! כי מי שמברך ברכת המזון לאט לאט מילה מילה יזכה לחתן את כל הילדים בלי חובות.

חשבון הריבית שנתן ה' לים

[העתקה אות באות מכתב יד קודשו של מורינו הרב שהגיה את שיעור זה שנמסר בשבת, וביאר חשבון הריבית שהזכיר במהלך השיעור]

150 אחוז ל-200 שנה זה $\frac{3}{4}$

אחוז לשנה, לחודש [זה] $\frac{1}{16} =$

$\frac{3}{12 \times 4 = 48}$ ריבית לחודש, 0.06666

אחוז לחודש.

תפילת מנחה בין גברא לגברא

הרב שמחה אריה הלפרין הוא היה הכי צדיק, ברכת המזון שעה שלימה עם כל הניגונים לאט לאט, היה עשיר אחד שהיה נותן לחתונה, אבל קודם הוא רצה לבדוק מי זה הוא, תמיד רצה

[כלומר מחלקים שלושת רבעי שזה אחוז ריבית השנתי בשנים עשרה, יוצא לכל חודש שלוש חלקי 48, שזה בדיוק אחד חלקי 16, והמספרים האלו הם בשברים, אחוז].

והתקדשתם

להביא ילד קדוש – התנאי שזה יהיה בלי תאוזה

וְזָרַח שֶׁהֵם הָיוּ מְשֻׁיַח בֶּן דָּוִד וּמְשֻׁיַח בֶּן יוֹסֵף, פָּרִץ וְזָרַח נּוֹצְרוּ מִמַּעֲשֵׂה תִמְרָה.

"עַד שִׁיבֹלֵיין לְזִכְרוֹת שִׁיּוּצָא מִמֶּנּוּ צְדִיק גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ שִׁיּוּכַל לְהַפִּיר אֶת הַפּוֹרָא יִתְפָּרֵד וְיִקְשֵׁר וְיִדְבֵּק אֶת עַצְמוֹ לְאוֹר אֵין סוּף". אִז כָּל הָעֲנִין שֶׁל עַמְרָם וְיוֹכָבֵד זֶה שְׁלֵא הָיָה לָהֶם שׁוֹם תַּאֲוָה, אִם רוֹצִים לְהַמְשִׁיד יֶלֶד קָדוֹשׁ אֲסוּר שִׁיְהִיָּה שׁוֹם תַּאֲוָה וְאֵת זֶה צְרִיכִים לְהַגִּיד לְאִשָּׁה יִשְׂרָאֵל בְּחֵדֵר הַיְחֻד, לְפָנֵי זֶה הוֹלְכִים לְכוֹתֵל אוֹ נוֹסְעִים לְמִירוֹן, נוֹסְעִים לְחֶבְרוֹן אוֹ לְרוֹת וְיֵשִׁי. (שְׁעוֹר מִתְשַׁפ"ב).

רַבִּי נְתָן מְסַבֵּיר כָּאֵן בְּהַלְכוֹת שְׂבֵת כ"ו עֲמוּד ב' שְׁאֲנָשִׁים חוֹשְׁבִים שְׂכָל הָעוֹלָם זֶה בְּשִׁבּוֹל הַתַּאֲוָה הַזֹּאת, אֲנָשִׁים חוֹשְׁבִים שְׂמֵת־חַתָּנִים בְּשִׁבּוֹל הַתַּאֲוָה, כְּדִי שְׁזֵה יִהְיֶה בְּהִתֵּר וְלֹא כְּאֲסוּר, אֲבָל רַבִּי נְתָן אוֹמֵר אֵין דְּבַר כְּזֶה, הַתַּאֲוָה הַזֹּאת אֲסוּרָה תָּמִיד, הַתַּאֲוָה הַזֹּאת אֵין לָהּ שׁוֹם הַתֵּר כְּעוֹלָם, הִיא תָּמִיד אֲסוּרָה, אֲפִילוּ בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, זֶה לֹא מְשַׁנֶּה, אֵין שׁוֹם הַבְּדֵל בֵּין לְפָנֵי הַחַתָּנָה לְאַחֲרֵי הַחַתָּנָה, אֲלֵא מַה? הִ' עֲשֵׂה שְׁצְרִיכִים לְהַבְיֵא יְלָדִים לְעוֹלָם, וְצְרִיכִים לְהַמְשִׁיד אֶת הַדּוֹרוֹת, צְרִיכִים לְהַבְיֵא אֶת מְשֻׁיַח, צְרִיכִים לְהַבְיֵא אֶת רַבֵּינוּ, כְּמוֹ פָּרִץ

הפרשה

במשנת מורינו הרב

מה שייכות יתרו להתחתן עם עמרם?

זרקו אותם לבאר לבור של המים, כל בור זה חמשים מטר עומק זה לא איזה בורות במדבר כל בור זה חמשים מטר מאה מטר עומק אי אפשר כבר להרים אותם, הגיע משה אמר את השם המפרש "ויושען" (שמות ב, יז) כי יתרו זרק את הכל לים את הכל הוא נפץ.

אז מה השיכות בין יתרו לעמרם? מה פתאום יתרו נהיה מחתן עם עמרם שהוא עמר נקא שהוא שם ע"ב, אלא הוא אמר כמו שיתרו קם יום אחד ושבר את כל הפסלים שלש מאות ששים וחמש פסלים ועוד כמה מאות פסלים הכל הוא נפץ לעיני כלם למחרת תפסו את הבנות שלו ושאלו אותם מי אתם? אתם בנות של משגע של מטרף שבר את כל הפסלים, זרקו את כל השבע ליאור, ומשה בא ואמר את השם המפרש.

אותו הדבר עמרם, מה עשה עמרם? כל זה כתוב ברש"י שאחרי שעמרם פרש מיוכבד מה

שמעתי את זה השאלה איך יתרו מתחתן עם עמרם? תסבירו לי, איך זה יתרו הרשע המרשע שהוא האפיפיור של כל האפיפיורים שהזהר ואמר שיתרו האפיפיור של כל האפיפיורים לא היה עבודה זרה שהוא לא עבד אותה, הוא ידע כל עבודה זרה את הסגלה שלה, כי כל עבודה זרה יש לה את הסגלה אתה חולה במחלה הזו לך לעבודה זרה זו אתה חולה במחלה זו לך לעבודה זרה זו, כי כל עבודה זרה יש לה זכות יום אחד בשנה לפעל, אז הוא ידע להגיד באיזה יום ללכת ביום אחד והוא לוקח את כל הפסלים ושובר אותם היה לו בית מלא פסלים שלש מאות ששים וחמש פסלים כנגד ימות השנה לקח מקל ענק לקח מוט ברזל ושבר ונתן את כל הפסלים לעיני כלם, הוא אמר כולכם תבואו תראו עכשיו אני האפיפיור מנתן שלש מאות ששים וחמש פסלים, בבוקר תפסו את הבנות שלו וזרקו אותם ליאור

הפרוש עמרם פורש מיוכבד זה לא איזה יהודי שם בצד איזה יהודי שם באילת באיזה מרתף באיזה מערה, עמרם גדול הדור, עמרם שדרכו עובדת כל התורה, עמרם שצריך להיות האבא של משה רבינו מגרש את אשתו כלם מתגרשים, מה זה כאן? אם עמרם מתגרש "כל הבן הילוד היארה תשליכהו" (שמות א, כב) מה אנחנו נביא ילדים לזרק ליאור? .

ואז באה מרים ילדה בת חמש וחצי היא היתה מבגרת ממשה בשש שנים, ושש חודשים זה לקח ממתי שהוא החזיר את יוכבד, היא אומרת אבא אתה טועה א' פרעה לא קים, לא היה ולא נברא, אין פרעה אין מחבלים אין דאעש, אין דבר כזה, זה לא קים, הסטרא אחרא לא קימת, פרעה זה סטרא אחרא הוא לא קים. חוץ מזה תדע לה, שפרעה גזר על העולם הזה אתה גזר גם על העולם הבא.

ועמרם גם אחרי שהוא כבר בן מאה עשרים ואולי בגיל מאה ושלשים אפילו, ובאה ילדה בגיל חמש וחצי ואומרת אבא זה טעות א' פרעה לא היה ולא נברא זה רק

עברות שלנו, זה ערפל. וחוץ מזה הנשמות צריכות לבוא לעולם זה לא משנה ג' היא אומרת לו פרעה גזר על הזכרים אתה גזר גם על הנקבות, מה הולך כאן? יהיה בנות אחד יקח עשר בנות יהיה לו מאה ילדים, מה יכול להיות נמצא עצה אתה לא יכול למנוע מהדורות הבאים לבוא, ואז עמרם קם אחרי שלושה חודשים של גרושין בכל עם ישראל, כל הילדים בוכים, האמהות בוכות, כלם בוכים, אבא ואמא נפרדים מי יגדל אותנו? נהיה פושעים? נהיה חילונים? מה הולך כאן? מה הטרופ הזה? שהיתה איזו גזרה שבכלל לא גזרה, זה רק למראית עין הגזרה הזאת. ואז עמרם קם ודופק על השלחן, ואומר: רבותי, ה'יה פה טעות נוראה, טעיתי! אדם ששלשה חודשים כלם מתגרשים הוא אומר תחזרו בחזרה, עשיתי את הטעות הכי גדולה בחיי, ובזה הוא דומה ליתרו שהודה בטעותו ולכן נשא משה בן עמרם את צפורה בת יתרו. ה' אומר לירבעם בן נבט חזור בך עשית עגלים בסדר חללת שבת תחזור. (בקולות וברקים).

הוספות ממורינו הרב שליט"א

היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הוה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הוה, אך זהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הדין יז

גם אמר שהזיווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילתו. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגת זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מפתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שזכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביהודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר

תדושת הפירוש

ההר השפל והבווי – הוא זכה שתינתן התורה על ידו

שפל, הנוצרים עשו חמשה הר סיני, כל פעם
חפשו הר גבוה עד שהגיעו לגבל קתרינה
2,800 מטר מעל פני הים, אבל באמת הר סיני
זה ההר הכי גבוה, אין יותר גבוה ממנו, ה' רצה
שהתורה תנתן על ההר הכי גבוה והכי שפל,
הכי בווי.

כמה שבן אדם יותר בווי ככה הוא יזכה יותר
ויותר להתגלות התורה, כמו רבי יהושע בן
חנניה שהיה אדם הכי בווי והכי חכם מכלם,
ראתה אותו מטרונתא אחת - בת הקיסר,
ושאלה אותו למה אתה כזה בווי? הוא אמר
אם הייתי עוד יותר בווי הייתי עוד יותר חכם
(תענית ז' עמוד א', נדרים נ' עמוד ב'), לפי
הבזיונות ככה אדם זוכה לחכמת התורה.

ו"ההרים רקדו כאילים" (שם ק"ד ד'), כל
ההרים בעולם אפילו האוורסט כלם התפללו
שעליהם תנתן תורה, האוורסט הוא שמונה
מאות חמשים מטר מעל פני הים הוא לא
ויותר, הוא רצה שהתורה תנתן על ידו, כל
הר רצה שהתורה תנתן על ידו, הרי האטלס,
הרי הפירנאים בספרד וצרפת, הרים הכי יפים
בעולם, כלם רצו שהתורה תנתן על ידם.

אמר להם הקדוש-ברוך-הוא: אתם מדי יפים,
מדי גבוהים, צריכים הר פשוט, כמה שההר
יותר פשוט דוקא על ידו תנתן התורה, הר
סיני זה ההר הכי פשוט שיש, הכי עניו והכי

קדושת הצדיקים

מי שפגם בברית – הוא מדבר על הצדיק

פגום שְׁדַבְּרֵי כְבוֹד וְדַבְּרֵי שׁוּבַח נִהְפְּכִים אֶצְלָךְ
לְדַבְּרֵי תוֹכַחַה לְדַבְּרֵי בְּיוֹן לְדַבְּרֵי חֶרְפָּה,
הַרְבֵּה אֹמֵר כָּל מַלְאָךְ שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ נֶגֶד
הַצַּדִּיק זֶה דַּבְּרֵי שׁוּבַת, רַק שְׂאֶצְלָךְ מִתְחַלְּפִים
הַצְרוּפִים.

הַרְבֵּה מִסְבִּיר פֶּה בְּתוֹרָה נ"ה: וְכַל זֶה, צָרִיךְ
הַמְתַּפְּלֵל לִתְקוּן בְּתַפְּלוֹתוֹ, שְׂאֵדָם נוֹפֵל וּמֵאֲמִין
לְלִשׁוֹן הַרְעַע עַל הַצַּדִּיק, הַלְעֵלוֹת אֶת הַנוֹפְלִים
בְּאֻמוֹנוֹת כְּזָבוֹת, הַלְעֵלוֹתָם בְּתַפְּלוֹתוֹ לְאֻמוֹנָה
אֲמִתִּית שֶׁהִיא הַתַּפְּלָה, לְכֵן אִסּוּר לִוְתֵר עַל
אוֹת אַחַת בְּתַפְּלָה, כָּל אוֹת זֶה תִּקּוֹן לְפָנָי
בְּרִית, זֶה תִּקּוֹן לְלִשׁוֹן הַרְעַע, וְלִקְבַע בְּלִבָּם
אֻמוֹנָה שְׁלֵמָה: וְלִתְקוּן אֶת לֵב הַמְּחַקְרִים
הַחֲכָמִי פִּילוֹסוֹפִיָּא, שְׂיוֹכֵל לִבָּם לְהַכִּיל אֶת
שְׁכֵלָם, שְׁלֵא יִחְטִיא אוֹתָם, הַלֵּב שְׁלֵהֵם לֹא
מִכִּיל אֶת הַשְּׁכֵל, הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה כָּל כֶּךָ
פָּגְמוּ בְּבְרִית שֶׁהֵם מְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיק, מְרַב
שֶׁהֵם פָּגְמוּ בְּבְרִית, "שְׁלַח יָדָיו בְּשִׁלְמֵי חֵלֶל
בְּרִיתוֹ" כְּתוּב בְּמִזְמוֹר נ"ה אִם הוּא שְׁלַח יָדָיו
בְּשִׁלְמֵי חֵלֶל בְּרִיתוֹ, כְּלוּמֵר הוּא כָּל כֶּךָ פָּגְמוּ
שְׂיוֹצְאִים לוֹ דְּבוּרִים נֶגֶד הַצַּדִּיק, וְזֶה בָּעַל
כְּרָחוּ זֶה רְפִלְקָס אֵין לוֹ שְׁלִיטָה בְּכָלֵל, הוּא
מְדַבֵּר אוֹטוֹמַטִי עַל הַצַּדִּיק כִּי הוּא כָּל כֶּךָ
פָּגַם בְּבְרִית, כָּל כֶּךָ פָּגַם בְּזָרַע לְבַשְׁלָה, אִז
הוּא מְדַבֵּר עַל הַצַּדִּיק. (שַׁעוֹר מִתְשַׁפ"ב).

אִז מָה אֹמֵר רַבֵּינוּ? יֵשׁ לָךְ קִשְׂיָא עַל הַצַּדִּיק?
תִּתְחִיל לְצַעֵק לָהּ תִּתְחִיל לְבִכּוֹת, אֵתָה שׁוֹמֵעַ
דְּבוּר עַל הַצַּדִּיק? לָךְ תִּבְכֶּה, אֵיךְ שְׂמַעְתִּי
דְּבוּר עַל הַצַּדִּיק, הַרְבֵּה אֹמֵר בְּתוֹרָה ה' "אֲזוֹן
שְׂמַעַת תוֹכַחַת חַיִּים בְּקֶרֶב חֲכָמִים תִּלְיִן", זֶה
הַפְּגָמִים שְׁלָךְ, אֵתָה שׁוֹמֵעַ תוֹכַחַת חַיִּים? אֵתָה
שׁוֹמֵעַ דְּבוּרִים עַל הַצַּדִּיק? אֲנָשִׁים מְדַבְּרִים
עֲלָיו? מְבִיאִים לָךְ רְאִיוֹת שֶׁהוּא רָצַח, שֶׁהוּא
שָׁחַט, שֶׁהוּא כָּל מִינֵי דְבָרִים, אִז לְהִתְחִיל
לְבִכּוֹת אֵיךְ אֲנִי שׁוֹמֵעַ בְּכָלֵל, "אֶעֱנֶךָ בְּסִתֵּר
רַעַם, אֲבַחֲנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סֵלְהָ" (תְּהִלִּים פֹּא,
ח), רוצים לנקות אותך מהפגמים שלך, אֵתָה
שׁוֹמֵעַ דְּבוּרִים עַל הַצַּדִּיק? אִיזָה לִשׁוֹן הַרְעַע
עַל הַצַּדִּיק? זֶה תִּקּוֹן הָאֲזָנִים.

שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ תוֹכַחַת חַיִּים, שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ
תוֹכַחַה עַל הַצַּדִּיק, דְּבוּרִים רַעִים עַל הַצַּדִּיק,
כְּשֵׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ מְרִיבוֹת שְׁבִין הַצַּדִּיקִים תִּדַּע,
שְׂזֶה מְשִׁמְעִין אוֹתְךָ תוֹכַחַה, מוֹכִיחִים אוֹתְךָ
וּמְרַאִים לָךְ אִיפֹה אֵתָה נִמְצָא, אֵתָה מֵאֲמִין
לְלִשׁוֹן הַרְעַע עַל הַצַּדִּיק, אֵתָה מֵאֲמִין עַל
הַשְּׁטוּיוֹת שְׂאוֹמְרִים עַל הַצַּדִּיק, אֵיךְ אֵתָה
יְכוֹל לְהֵאֲמִין לָזֶה, מְשִׁמְעִין אוֹתְךָ תוֹכַחַה,
עַל שְׂפָגְמַת בְּטַפֵּי מִתְּךָ, תִּרְאֶה אֵתָה כָּל כֶּךָ

מילתא דבר יהותא

6: אישה לבעלה: אמש חלמתי שקנית לי שרשרת זהב במתנה. הבעל: אם תתנהגי יפה, בחלום הבא, אקנה לך גם מכונית חדשה...

7: מישהו יכול להסביר לי: למה נשים מסיימות שיחה בטלפון: ב- "אני ידבר איתך" – למה מה בדיוק עשית ב- 45 דקות האחרונות?!...

8: כשאתה מלווה לחבר, ולא יודע איך להזכיר לו: נו – ה-100 עזרו לך...?

9: לכלל הנשים! אם לא מצאתן נפט במוח של הגבר בשנה הראשונה לנישואין – אין טעם להמשיך לקדוח...

10: שילמתי הבוקר על כוס מיץ תפוזים טבעי 22 ש"ח – לא פלא שמעל הדוכן יש שלט – 'סחיטה במקום'...

1: לפי מספר המחבלים שנצטרך לשחרר לכאורה, על פי הדיווחים – יש מצב שצריך לקנות עוד איזה אלף מחבלים מאמזון...

2: אחרי מאה ועשרים יום, אפשר להגיד – שנראה שממשלת ישראל קרובה מאוד, להחזרת החמאס, ולמיטוט החטופים...

3: להיכנס לבית שלך בזמן שאמא שלך שוטפת – זה כמו להיכנס לעזה עם דגל ישראל.

4: אם כבר השופט דופק עם הפטיש הזה – לא כדאי לשים שם חוזה עורך מתחת?...

5: תימני מתלונן לחברו: "אשתי כל הזמן מבקשת כסף. היום מאה שקל, אתמול מאתיים שקל, שלשום מאה שקל". באמת? מתפלא החבר, ומה היא עושה עם כל הכסף? "איך לי מושג" משיב התימני – "אף פעם לא נתתי לה"!

קדושת הצדיקים

מי שמדבר על הצדיק יחפך לאפר

נצח אותה, הקלפה של יעקב היה עשוי, זה מה שהתגלה לאליעזר, שעשו הוא רק קלפה, עשוי הוא לא יצור אנושי. מחריש, עכשיו ברגע שאליעזר מחריש, הוא גלה שהעקר זה יעקב שיולד אחרי עשוי, עשוי זה רק הקלפה של יעקב, ואין לו שום מציאות, את זה הוא גלה במלה מחריש.

הרבה אומר בתורה י"ב שיש חבוק נשוק יחוד, "אני חבצלת השרון שושנת העמקים" כל הדבורים שמדברים על הכן אדם זה הצרופים מהתורה שהוא למד, הוא מקיא את התורה... אלה שמבזים את הצדיק הם פשוט מקיאים את התורה שהם למדו, אין להם שום תורה, כמו דואג שהוא שכח תלמודו, והוא פזר את אפרו בכל קצות העולם, כל אלה שמדברים על הצדיק יחפכו לאפר ויפזרו להם את האפר בכל קצות העולם. (שעור מתשפ"ב).

עשוי הוא רק הקלפה של יעקב, כי עשוי הוא צריך לתת את כל הבזיונות, כל הבזיונות של יעקב זה היה מעשוי, אדם נולד עם האדם שמבזה אותו.

לחדושי הר"ם היה אחד שבזה אותו נורא, אמרו לו תגיד מילה והוא נהפך לאדים, הוא מתעופף כמו אותה אשה שבזתה את שמואל והתאדתה ונהיתת לאדים (נדרים ג, ע"ב מובא בהערה בשעור לאופקים), אז אמר חדושי הר"ם: לא, יבוא חולק יותר גדול, עם החולק הזה אני יודע להסתדר אתו, אם אני אכלה אותו, יבוא מישהו אחר.

כי הצדיק הוא צריך לבוא עם הקלפה שמבזה אותו, מישהו שתמיד יבזה אותו, והוא [החולק] בסוף יחפך לאדים, או יצטרך לעבוד עוד כמה גלגולים, הצדיק צריך להולד עם קלפה, הקלפה של דוד היה גלית והוא

הינדלים

לא יודעים פֶּרְשָׁה, לא מְכִידִים פֶּרְשָׁה, בכלל לא יודעים שׂוֹיֵשׁ פֶּרְשָׁה בְּעוֹלָם, שׁוֹבֵבוּ בְּנִים אֲנִי יוֹדֵעַ לא לומדים פֶּרְשׁוֹת אֲבָל מִתָּר, אֲפִילוֹ שֶׁהֵרֵב אֹמֵר לא ללמד אֲבָל מִתָּר כֵּן ללמוד, פֶּה מִתָּר לָכֵם ללכת נֶגֶד הָרֵב, פֶּה מִתָּר לָכֵם לִשְׁמַע לִשְׁוֹן הָרַע עַל הָרֵב, אִם הָרֵב יִגִּיד לָכֵם לא ללמד פֶּרְשָׁה אֲתֵם יְכוּלִים לִשְׁמַע אֶת הַלִּשְׁוֹן הָרַע וְלִהְיֵי דְּוָקָא כֵּן ללמוד אֶת הַפֶּרְשָׁה. (שְׁעוֹר מִתְּשׁוּבָה).

החיוב ללמד את הילדים את הפרשה

אני לא יודע אם אתם לומדים חֲמִשָּׁה, בְּשׁוֹבֵבוּ בְּנִים לומדים חֲמִשָּׁה? לומדים לִפְעָמִים? צְרִיכִים לְדַאֵג שִׁילְמוֹדוֹ שִׁיתְחִילוּ ללמוד אֶת הַפֶּרְשָׁה וְלִדְבֹק וְלִדְעַת.

יש עמוד האמת של הרבי מקוצק שיהיה כאן מִנְחָה עֲמוּד הָאֱמֶת, אֶת הַכֹּל צְרִיכִים ללמוד, צְרִיכִים לְדַעַת אֶת הַחֲדוּשֵׁי הַדָּר"ם עַל הַפֶּרְשָׁה, אֶת הַכֹּל צְרִיכִים ללמד עִם הַיְלָדִים, הַיְלָדִים

קדושת הבית

תמיד הבת יותר גבוהה מהבן

מנה, תמיד הבת יותר חשובה מהבן כי הבת היא תמימה היא עושה מה שאומרים לה הבן עושה תמיד קומבינות והוא מוריד את הפאות ויש לו מחשבות אחרות, אבל הבת היא תמימה היא עושה מה שאומרים לה, אז לכן הבת יותר גבוהה מהבן. ולכן מי שאומר בת מקבל מאתים מי שאומר בן מקבל מנה. ולכן שרר בת אשר היתה נביאה, פעם הבנות היו נביאות "נפת תפנה שפתותיך כלה" (שיר השירים ד, יא) נקרא את זה מחר, אומר המדרש שיר השירים שכל הבנות היו נביאות, בית ראשון כלם היו נביאות, כל מי שבא לבית המקדש התפלל קבל רוח נבואה, יש 60 רבוא נביאות. (באר בשדה ט"ו).

רב חסדא אומר שבנות הם יותר חשובות מבנים, כי בנות שומעות את עשרת הדברות כי חתנה זה מעמד הר סיני, כל חתנה זה מעמד הר סיני וצריך להרגיש בחפה את מעמד הר סיני לשמע את החמשה קולות זה אומרת הגמרא ברכות ו' ע"ב שבחתנה שומעים את עשרת הדברות, חמש קולות של מתן תורה, מי שלא משמח חתן וכלה הוא עובר על חמשה קולות כי שומעים את עשרת הדברות בזמן החפה "פנים בפנים דבר ה' עמכם" (דברים ה, ד) כל חתנה זה לראות את ה' פנים אל פנים. לכן המשנה אומרת מי שאומר מי שיבשר לי שנוודה לי בת מקבל מאתים נולד בן מקבל

קדושת התורה

לחיות אדם – רק ע"י הלימוד בעיון

ואי אפשר לו לצאת מזה, כי אם על ידי התורה, שהיא בחינת אנפין נהירין, כי צריך האדם להתנגע בתורה ולהמית עצמו עליה "אדם כי ימות באהל", "שממית עצמו עליה, כי צריך להתנגע בהתורה עד שיזכה להבין אותה – צריך להתנגע, דהינו שיצא מבחינת אנפין חשוכין, שהם בחינת חשכות והסתרת הידיעה, לבחינת אנפין נהירין, שהם בחינת ידיעת והשגת התורה, שכל דבר שלמד שיהיה ספיר ונהיר, ולא יהיה אנפין חשוכין, ואז נקרא אדם, בחינת זאת התורה אדם, [הינו על ידי] התורה נקרא אדם, רק על ידי לימוד התורה הוא נקרא אדם, 'אתם קרויים אדם ואין עובדי כוכבים קרויים אדם', כי עקר שם אדם זוכין] על ידי התורה – שלומדים בעיון, אז הלמוד צריך להיות בעיון, ואז מתכלים מכל המדות רעות, שהיא בחינת אנפין נהירין, שהיא ההפך מכל המדות והתאוות רעות, שעל שם זה נקראים אדם, בחינת זאת התורה אדם, לכן העכ"ם הם לא יבינו גמרא, הם לא יבינו אפילו שקלא וטריא, אבל העכ"ם הרחוקים מחכמות התורה, מאנפין נהירין, כי הם בחינת אנפין חשוכין, [כי הם משקעים] בכל המדות רעות.

כל הענין של בְּרִסְלָב וְשׁוּבוּ בָּנִים זֶה רַק לְלִמּוּד בְּעִיּוֹן, זֶה כָּל הָעִנְיָן, שְׂמוּנָה עֲשׂוּרָה שְׁעוֹת לְלִמּוּד בְּעִיּוֹן, אִם לֹא זֶה סֵתֵם לְקִרְאֵי תְהִלִּים, אִם הוּא לֹא לומֵד בְּעִיּוֹן הוּא גַם שׁוֹכַח אֶת זֶה, הוּא שׁוֹכַח אֶת הַכֹּל, כִּי בְּלִי לִימּוּד בְּעִיּוֹן זֶה לֹא מְצַטְרֵף, לֹא יוֹדְעִים מַה זֶה סוּגְיוֹת, כִּי דְבָרֵי תוֹרָה עֲנִיִּים בְּמָקוֹם אֶחָד וְעֲשִׂירִים בְּמָקוֹם אֲחֵר, לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שִׁיְהִיָּה סְפִיר וְנִהִיר, וּבְכָל אָדָם וְאָדָם בְּעַצְמוֹ יֵשׁ בְּחִינַת אֲנַפִּין נְהִירִין, בְּכָל אָדָם בְּעַצְמוֹ יֵשׁ לוֹ אֶת כָּל הַבְּחִינּוֹת, יֵשׁ לוֹ אֶת הַשְּׁבָעִים מִדוֹת רְעוֹת שֶׁל הָעֶכָ"ם, וְאֲנַפִּין חֲשׁוּכִין וְאֲנַפִּין נְהִירִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשַׁת הַרְחוּקִים בְּשֵׁרֶשֶׁם מִכָּל הַמַּדּוֹת וְהַתְּאוּוֹת עִם יִשְׂרָאֵל הוּא לֹא שִׁיָּךְ לְשׁוֹם תְּאוּרָה, עִם יִשְׂרָאֵל אֵין לוֹ שִׁיִּכּוֹת לְשׁוֹם תְּאוּרָה, וְהוּדֵי אֵין לוֹ שׁוֹם שִׁיִּכּוֹת לְשׁוֹם תְּאוּרָה, וְיֵשׁ בוֹ אַחֲזִית הַשְּׁבָעִים עֶכָ"ם, אִז כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ אֶת כָּל הַשְּׁבָעִים עֶכָ"ם בְּכָל אֶחָד, שֶׁהֵם בְּחִינַת אֲנַפִּין חֲשׁוּכִין, [שֶׁהֵם בְּחִינַת] כָּל הַתְּאוּוֹת, שְׁכּוֹלֵם זֶה מֵהָעֶכָ"ם, וְיִתְעַרְבוּ בְּגוּיִם וּלְמַדּוֹ מְעַשִּׂיהֶם, שִׁאֲנַחְנוּ מְעַרְבִים עִם כָּל הַמַּדּוֹת רְעוֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אוֹמוֹת, וְכִשְׂאָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה, אִז הָעֲבָרָה וְהַעוֹון נִחְקָק עַל עַצְמוֹתָיו,

אני זוכר שכשהייתי ילד הייתי נכנס לחנות עם 5 שקלים ויוצא עם שוקו, לחמניה, במבה ואגוזי. היום יש מצלמות אבטחה בכל מקום.

!! מרצדס עוזבת את גרמניה !! 🇩🇪

מרצדס-בנץ מוכרת את כל 80 סוכנויות הרכב הגרמניות של הקונצרן, כולל המטה בשטוטגרט. אחד מסמליה של גרמניה, מרצדס-בנץ, עוזב את המדינה. גם סדנאות מרצדס-בנץ מגרמניה עוזבות.

שלושה התווכחו איזו עדה הכי טובה 😂
האשכנזי אמר אנחנו!
עורכי דין, משכילים!
המרקאי אמר אנחנו!
האוכל הכי טעים!
התימני אמר על מה אתם מדברים אנחנו
איך שנולדנו ... חטפו אותנו !!!

מכירים את זה שאתם פוגשים את השכן שלכם, ואתה אומר לו מה קורה, והוא עונה מה הולך, ושניכם הולכים בלי לדעת מה קורה ומה הולך? 😂😂😂

כְּשֶׁתְּגִדֵּל תִּבִּין
שְׂכָכָל שֶׁתְּגִדֵּל תִּטְעֶה
וְכָכָל שֶׁתְּטְעֶה תִּבִּין
וְכָכָל שֶׁתִּבִּין - רַק תְּגִדֵּל

עמית סגל
פרטי העסקה:
45 ימי הפוגה תמורת 35 חטופים בשלב הראשון
100-250 מחבלים לכל חטוף, לרבות רוצחים
כבדים - קרי 4000-5000 משוחררים סה"כ, המספר הגבוה בהיסטוריה של הסכסוך.
סיוע "הומניטרי" משמעותי

לפני 20 שנה נהגתי לחשוב שללחם ולמות למען המדינה שלך זה הדבר הכי הרואי שאתה יכול לעשות. ואז הבנתי שהסיבה היחידה שאתה נשלח למות היא כדי להגן על העושר של אלה שלא מוכנים להילחם.

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרח

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1
חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

ואמה
שהעקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

לפרטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.

בפרסום
ראשון!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוק ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

וְאָמַר,
שְׁחַעְקֵךְ
עֵסֶק
שְׁלָכֶם
יְהִי
לְהַדְפִּים
סְפָרִים
יְפוּצוּ
מֵעֵינוֹתֶיךָ
חוּצָה

קרו
שְׁבִיבִי
אוֹר

א' שבט תשע"ח

הואיל משה באר את כל התורה הזאת

המלצה

לכבוד כל אנ"ש, וכל תלמידי רבינו,
בכל אתר ואתרו!!!

על כולם לרכוש את החוברת "שביבי
אור", ולתרום בעין יפה, ולהתרים את
כל עם ישראל, בחרף עין [435], שעל
ידי זה יתגלה משיח בן דוד, ה' אחד = 1
[435].

כי רק בהפצת חוברת זו,, שביבי אור"
תלוי כל התגלות המשיח בן דוד
והמשיח בן יוסף.

ועל ידי זה שכולם יקנו את החוברת
"שביבי אור" ירד בית המקדש של אש
מן השמים, במתרה בימינו, בחרף עין,
אמן נצח סלה ועד.

בברכת התורה הקדושה והטהורה,

עבדכם הנאמן

אליעזר ברלנד

השערים נפתחים

עכשיו זה אפשרי

תמיד חלמת

לגמור את הש"ס

לגמור את הרמב"ם

לגמור נ"ך

מהשבוע יצא
לאור חוברת עם
כ-200 עמודים
הכולל

שיעור ממורינו הרב
(שביבי אור)

8 דף גמרא יומי

5 פרקים רמב"ם יומי

פרשה

2 פרקים נ"ך ליום

זוהר הקדוש

קצות החושן

קרן
שביבי
אור